

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி மகாத்மயம்

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத் விஷயம்

பண்டித பூஷணம் தேசிக தர்சனாசார்யர்

ஸ்ரீ உ.ப. வே. மஹாமஹோபாத்யாய

நரஸிம்மச்சார்யர் ஸ்வாமியின் வ்யாக்யானம்

|| ஸ்ரீ: ||

|| ஸ்ரீஉதெ நமஸாந ஜஹா ஷெஸிகாய நம: ||

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஸரணம்.
ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகள் அருளிச்செய்த
ப தி னே ந் த ர வ து ர ஹ ஸ் ய ம ர ன

ஸ்ரீ ஹஸ்தகிரிமாகா தீர்மயம்.

தனியன்கள்.

ஸ்ரீராநு வெஹ்டநாயாயு: கவிதாக்கிகுகெவரீ |
வெஹாநாஹாயுவயெயா ரெ ஸநீயதூம் ஸஹ ஹுஜி ||
ராஜாநுஜடியாவாகு: ஜீராநவெராஹுலுஷணட |
ஸ்ரீஉஹஹ்டநாயாயு: வநெ வெஹாநுஷெஸிகட ||

சீரோன்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
பாரோன்றச் சோன்ன பழமொழியுள்—ஓரோன்று
தானே அமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு.

உநாஹு: உஹதா: உஹாநடஜடாவயுகைநியுகுநண
க்ரீ ஶாவஸூரவிஸூராஜஉஹிஷீ ஜநூஸூஜம் ததூடி |
உதஜூஹு உளவிஉணை நஉணை வுநூராஹுஷூரக
பெருணீஸெவரவாரிஜா தகலிகா ஶுஶாஹுஷீஶாஉஹை ||

॥ ஸ்ரீ ॥

॥ ஸ்ரீ உதே நாமஜாஹாராஹேஸிகாய நம: ॥

॥ ஸ்ரீ உதே ஸ்ரீ நிவாஸாராஜா நம: ॥

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத் விஷயம்

பண்டித பூஷணம் தேசிக தர்ஸநாசார்யர்

ஸ்ரீ உப. வே. மஹாமஹோபாத்யாய

ந ர ணி ம் ம ா ச ா ர் ய ர் ஸ் வ ர மி யி ன்

வ் ய ர க் ய ர ன ம்.

- 1) இந்த மின் புத்தகத்தை வடிவமைத்தது மற்றும்மின்றி, க்ரந்தம், தமிழ் மற்றும் ஸம்ஸ்க்ருத மொழிகளில் உள்ள மூல உரையை கவனத்துடனும், தவறில்லாமலும் தட்டச்சு செய்து, இந்த புத்தகம் வெளியிட உதவிய திருப்புல்லாணி ஸ்ரீ ரகுவீரதயாள் ஸ்வாமிக்கு மனமார்ந்த நன்றிகள்.
- 2) இந்த மின்புத்தகத்தை தனது வளைதளத்தில் (www.sadagopan.org) வெளியிடுவதற்கு தயைகூர்ந்து அனுமதித்த ஒப்பிலியப்பன் கோவில் ஸ்ரீ வரதாச்சாரி சடகோபன் ஸ்வாமிக்கு மனமார்ந்த நன்றி.
- 3) அட்டைப்பட வடிவமைப்பு உதவி : ஸ்ரீ முரளி தேசிகாச்சாரி

சுவதூரீகை

ஹஸ்திகிரி -- யானையினுடைய மலை, மாஹாத்மயம் -- பெருமை, யானைமலையினுடைய பெருமையை நிரூபிக்கும் க்ரந்தம் ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் என்னப்படுகிறது. இந்திரனுடைய வாஹனமான ஐராவதம் நெடுநாள் தவம் செய்து மலை ரூபமாக எம்பெருமானைத் தரிசித்துக் கொண்டிருப்பதினால் ஹஸ்திகிரி என்கிற திருநாமம். அன்றிக்கே கஜேந்திராழ்வான் பகஜானுடைய திருவடித்தாமரைகளில் தாமரல புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து உஜ்ஜீவித்தபடியினால் ஹஸ்திகிரி என்கிற திருநாமமாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே,

ஐஜாமொரலிசுதவ்யுசு ஸுரா விஷ்ணுஸுநாதந: |

கதொ ஹஸ்திகிரிநாசு வ்யாதிராஸீக் கஹாநிரெ:||

दिङ्गागैरचित्तस्तत्र पुरा विष्णुस्सनातन: |

ततो हस्तिगिरिर्नाम ख्यातिरासीत् महागिरे: ||

திங்நாகை₃ரர்சிதஸ்தத்ர புரா விஷ்ணுஸ்ஸநாதந: |

ததோ ஹஸ்திகிரி₃ர்நாம க்யாதிராஸீத் மஹாகிரே:||

என்கிறபடியே திக்கஜங்கள் ஆராதித்த கேஷத்திரமாகையினால் ஹஸ்திகிரி என்கிற திருநாமமாகவுமாம்.

எல்லா இடத்திலும் தன்னுடைய பூர்ண ஸக்தியுடன் வ்யாபித்திருக்கும் பகவான் ஒரு கேஷத்திர விசேஷத்திலே ஸாந்நித்யம் பண்ணியருளி தன்னுடைய குணாதிகளை ப்ரகாஸம் செய்கிறானாகையாலே அப்படி ஸாந்நித்யம் செய்தருளிய கேஷத்திரத்தைக் கொண்டே அந்த எம்பெருமானை ஆழ்வார்கள் அஸ ந்தித்துப் போந்தார்கள். அப்படி ஆழ்வார்கள் மங்கஹாஸாஸனம் செய்தருளிய கேஷத்திரங்களே திவ்ய தேசங்கள் என்கிற ஏற்றம் பெற்றவைகளாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களில் ப்ரதானான நம்மாழ்வாரைக் கூடஸ்தராகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எல்லோரும் அந்தத் திவ்ய தேசங்களிலேயே பகவத் பாகவத கைங்கர்யாதிகளைப் பண்ணிப் போருகிறார்கள்.

அப்படிப்பட்ட கேஷத்திரங்கள் எல்லாம் நமக்கு உத்தேஸ்யமே ஆகிலும் அவற்றில் சில பகவானுடைய இன்னம் சில விசேஷ கார்யங்களினால் ப்ரதான தமங்களாய் நிற்கும். அவைகளாவன;-- எம்பெருமான் லோக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக தானே ஒரு அபிநவமாக தஸாவதாரம் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றி பொய்கை முனி பூதத்தார் பேயாழ்வார் என்கிற முனி த்ரய ரூபமாய் அவதரித்த காலத்தில் அவர்கள் மூவரையும் அனுக்ரஹித்தருளிய கேஷத்திரமான திருக்கோவலூர் ஒன்று. பதிவர் பாடும் பெருமாள் என்கிற ஏற்றம் பெற்றவராய் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் துடக்கமாய் ஸ்ரீதேஸிகன் வரையிலான ஆசார்ய பரம்பரையிலுள்ள ஆசார்யர்களில் ப்ரதானானவர்களுக்கு விசேஷ அனுக்ரஹங்களைச் செய்தருளிய பகவான் லேவை ஸாதிக்கும் கேஷத்திரமான திருவரங்கம் பெரிய கோயில் ஒன்று. ஆசார்ய பங்க்திக்கு ஸிரோபூஷணமாய் ஸ்ரீரங்கநாதனால் பஹுப்ரகாரமாக பஹுமானிக்கப்பட்ட ஸ்ரீதேஸிகனுக்கு அடியிலே அடியவர்க்கு மெய்யன் அருள் புரிந்த கேஷத்திரமாகிய அயிந்தை மாநகர் ஒன்று. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் மூலமாய் இந்த ஸம்ப்ரதாயம் ப்ரவ்ருத்தமாவதற்குக் காரணமாயிருந்த ஆராவமுதாழ்வான் லேவை ஸாதிக்கும் கேஷத்திரமான திருக்குடந்தை ஒன்று.

இப்படி நம் பூர்வாசார்யர்களுக்கு விசேஷ உபகாரம் செய்தருளிய ஆகாரத்தினாலே திவ்ய தேஸங்களுக்கு ஒரு பெருமை ஏற்பட்டாப்போலே திவ்ய தேஸங்கள் அல்லாத கேஷத்திரங்களில் சில நம் ஆசார்யர்களால் அங்கு தங்களுக்கு உண்டான விசேஷ பகவத் கடாக்ஷத்தை முன்னிட்டு பஹுமானிக்கப் பட்டிருக்கும். அவைகள் காஞ்சிபுரம், மதுராந்தகம், திருநாராயணபுரம் முதலியவையாகும்.

ப்ரியோகித்தார்களில்லை. மூல க்ரந்தத்தில் வேறு திவ்ய தேஸம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டு இருக்க, அதற்கு விருத்தமாக ஸ்வாமியின் ஸங்க்ரஹத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லுவது உசிதமாகாது. ' அயர்வறு மமரர் களதிபதி' இதயாதி பதங்கள் இன்னம் அனேகம் திவ்யதேஸங்களிலும் ஸார்த்தமாகுமாகையினால் அவைகளைக்கொண்டு நிர்வஹிக்கப் பார்ப்பதும் யுக்தமாகாது. உபாய ஜ்ஞானவிஷயத்தையும் பல ப்ர தத்வ ரூப உபேய ஜ்ஞான விஷயத்தையும் நிரூபிப்பதே இந்த ப்ரகரணத்திற்கு உசிதம். அந்த இரண்டு ஆகாரங்களுமே இங்கு ஸேவா யோக்யம் ', ' வரதம் ' - என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதே யுக்தமாகும்.

யந்நாஸ்த்யேவ ததஜ்ஞாதாமநுகுணாம் ஸர்வஜ்ஞாதாயா விது3ர்வ்வ்யேவாமாம்போ4ஜ்மித3ந்தயாகில ஷாநுகொயசிசூயுகெ

यन्नास्येव तदज्ञतामनुगुणां सर्वज्ञताया विदुर्व्यवामांभोजमिदन्त्याकिल विदन् भ्रान्तोयमित्युच्यते

யந்நாஸ்த்யேவ ததஜ்ஞாதாமநுகுணாம் ஸர்வஜ்ஞாதாயா விது3ர்வ்வ்யேவாமாம்போ4ஜ்மித3ந்தயாகில வித3ந் ப்4ராந்தோயமித்யுச்சயதே

என்கிறபடியே இல்லாததை இருப்பதாக நிரூபித்து ஒரு பெருமை பெறப் பார்ப்பது ப்ராந்த க்ருத்யமாகும் என்றிறே நிர்ணயிக்கப் பட்டது.

இப்படியாகில் ஸ்ரீ தேவப்பெருமாளுக்கு மஹிமை குறையாதோ என்னில், அவருடைய மஹிமைக்கு வேறு காரணங்கள் இருக்கிறபடியினாலே குறைவு வாராது. சக்ரவர்த்தித் திருமகனிடத்தில் அதிக ஈடுபாடுடைய பட்டரை பெருமாளுக்கு எல்லா வித மேன்மைகள் இருந்தும் கண்ணனுக்குப் போல ஸாரத்ய தூத்யாதிகளைச் செய்தருளிய ஏற்றம் இல்லையே' என்று கேட்க, அவரும் அது அவருடைய தவறுதலன்று, ஜகத் ப்ரஸித்தி பெற்ற இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் முடி சூடப் பிறந்த அவரை தூத்யாதிகளைச் செய் என்று ஒருவரும் சொல்லாமையினால் அவர் அதை இழக்கும்படி நேரிட்டதேயன்றி அவருடைய குணங்களின் தாழ்வினாலல்ல ' என்றிறே நிர்வஹித்தது. அதைப் போல இங்கும் ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீதேவப் பெருமாளுடைய பரிபூர்ண சோபையில் ஈடுபட்டு, அது வாசாம கோசரமாக இருந்ததினால் அதை வர்ணிக்காமல் போய்விட்டபடியினாலே ஸ்ரீ தேவப் பெருமாளுக்கு ஒரு குறைவும் வாராது.

மேலும் கொங்குப் பிராட்டியை 'ப்ரதத்வம் எதுவாயிருக்கும்' என்று சிலர் கேட்க, அவளும் ' எம்பெருமானார் காடிச்சால் மூலையில் தெய்வத்தைத் தொழுதால் அதுவே நமக்குப் ப்ரமோத்தேஸ்யமாகும் ' என்று அருளிச்செய்தாள் என்பது ப்ரஸித்தமிறே. துல்ய ந்யாயத்தினாலே அந்த எம்பெருமானாரும் அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்தை ஸதாசார்யோபதேஸத்தால் அறிந்து அதை ப்ரதிஷ்டாபனம் செய்தருளிய ஸ்ரீ தேசிகளும் உகந்தருளிய பெருமாள் என்கிற விசேஷத்தை உடையவர் ஆகையினால் ஸ்ரீ தேவப்பெருமாள் நமக்குப் ப்ரமோத்தேஸ்யராவார். ஆனாலும் அவர்களும் காரணமில்லாமல் அபிமானித்தார்களில்லை. எங்ஙனே என்னில்:- கீழில் நிரூபித்தபடி நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரவசனம் செய்வதில் விஷே உபகாரம் செய்தருளிய எம்பெருமான்களையே நம் பூர்வர்கள் விசேஷித்து ஆதரம் செய்தார்கள். இந்த ஆகாரம் ஸ்ரீ தேவப்பெருமாள் இடத்தில் பூர்ணமாக இருப்பதைப் பற்றி அவர்கள் அப்படிக்கெளரவித்தார்கள். அந்த உபகாரங்கள் எவை என்னில், அவைகள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

முதல் முதலில் வையமெல்லா மறை விளங்க வாள் வேல் ஏந்தி நின்ற கலியன் ஒரு ஸமயத்தில் கப்பம் கட்டவில்லையென்று அரசனாலே கைதியாக்கப்பட்டபொழுது, அவருடைய ஸ்வப்னத்தில் தோன்றி, அவரைக் காஞ்சிபுரத்திற்கு வரவழைத்து, தனம் இருந்த இடத்தைக் காட்டியருளி உபகரித்தது ஸ்ரீ தேவராஜனே அநந்தரம் எம்பெருமானார் யாதவப்ரகாஸனுடைய சூழ்ச்சிக்குத் தப்பி ஓடி இரவில் வழி தெரியாமல் திகைத்து நிற்கும்பொழுது வேடன் ரூபமாய் தோன்றி அவரைக் காஞ்சிபுரம் அழைத்து வந்தது ஸ்ரீ தேவாதிராஜனே. பிறகு பெரிய முதலியாரை நேரில் ஆஸ்ரயிக்க முடியாமல் பண்ணிய ஸ்ரீரங்கநாதனை வெறுத்து, காஞ்சிபுரம் திரும்பி வந்து, மேலே செய்ய வேண்டுவது எது என்று நிச்சயிக்க முடியாமல் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த எம்பெருமானாருடைய ஸந்தேஹங்கள் தீரும்படி திருக்கச்சி நம்பிகள் மூலமாய் ஆறு வார்த்தைகளை அருளிச்செய்து, அவர் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசனத்தில் உத்யுக்தரம்படி செய்தருளியதும் ஸ்ரீதேவப்பெருமானே. இதற்கப்புறம் ஆசார்ய ஸ்ரேஷ்டரான ஸ்ரீ தேசிகளை அன்றே அடைக்கலம் கொண்டதும் நம் அத்திகிரித் திருமாலேயல்லவா. ஆசார்யனுக்குப் புத்திரனாய் அவதரித்ததும் ஸ்ரீதேவாதிராஜனிறே. இவ்வளவு விசேஷ அனுக்ரஹங்களையும் செய்ததற்கும் காரணம் பேரருளாளருடைய

பரம க்ருபையேயாகையினால் அத்தை நிரூபிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி, ஸ்ரீராமனுடைய பெருமையைப் பரக்க நிரூபித்து, பகவானுடைய ஏற்றத்திற்குக் காரணம் பிராட்டியாகையாலே **ஸ்தாயாஸ்சரிதம் மஹத்** என்று மஹர்ஷி நிரூபித்ததோ பாதி, ஸ்வாமியும் பேரருளாளனுக்கு இவ்வளவு க்ருபை உண்டானதும் இந்த கேஷத்திரத்தின் பெருமையேயாகையினால் இந்த ஸ்ரீஸூக்திக்கு **பேரூளாளர் மாஹாத்மயம்** என்காமல் **ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம்** என்று திருநாமம் சாற்றியருளினார் என்பது அறியத்தக்கது. இந்த காந்தத்தின் மேலே விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்போகிற அர்த்தத்தை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு இந்த ப்ரபந்தத்திற்கு விஷய ப்ரயோஜன அதிகாரிகளையும் காட்டாநின்று கொண்டு மங்களாசரணம் செய்தருளுகிறார்- மாநார்ஹம் . ' என்றாரம்பித்து.

(ப - ரை.) மஹதாம் - பெரியவர்களான ப்ரும்மாதிகளுக்கும், மாநார்ஹம் - பூஜிக்கத்தக்கதான, மஹா நட - நர்த்தனம் செய்பவர்களுக்குள் உத்க்ருஷ்டரான ருத்திரனுடைய, ஜடா - ஜடையின், பர்யந்தே - நாலு பக்கங்களிலும், நிர்யந்த்ரண - தடை இல்லாமல் இருக்கிற, க்ரீடா - விளையாட்டினால், பந்துர -- அழகான, ஸிந்துராஜ - ஸமுத்திர ராஜனுக்கு, மஹிஷீ - பத்னியாகிய கங்கைக்கு, ஜந்மாஸ்பதம் - உத்பத்தி ஸ்தானமாயும், வந்தாரு - லேவிக்கிற, ப்ருந்தாரக - தேவதைகளினுடைய, ச்ரேணீ - வரிசைகளின், சேகர - ஸிரஸ்ஸுக்கு அலங்காரமாயிருக்கிற, பாரிஜாதகலிகா - பாரிஜாத மொக்குக்களினால், சூடாளம் -- ஸிரோ பூஷணத்தை உடையதுமான, மாதங்காசல - ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியின், மௌளி - ஸிகரத்திற்கு, மண்டந - அலங்காரமாயிருக்கிற, மனெ: - ரத்னமாகிய பேரருளாளருடைய, தத் - அப்படிப்பட்ட, பதம் - திருவடியை, ஈடாமஹே - ஸ்தோத்திரம் பண்ணக்கடவோம்.

(தா - ம்.) **மாநார்ஹம் மஹதாம்** என்றது ஜ்ஞான ஸக்திகளினால் மிகவும் உயர்ந்தவர்களான ப்ரும்ம ருத்திராதிகளுக்கும் அளவிட்டறிய வொண்ணாமையினாலே பிறையேறு சடையானும் நான்முகனும் இந்திரனும் இறையாதல் அறிந்தேத்த வீற்றிருத்தல் இது வியப்பே இத்யாதிகளிற்படியே அவர்களுடைய ஸ்தோத்திரத்துக்கு விஷயமானவன் என்றபடி. **மஹாநட** இத்யாதி -- இத்தால் ஸகல லோகங்களுக்கும் பாவன தமமான கங்கைக்கும் அப்படிப்பட்ட பாவனத்வத்தை உண்டாக்கக்கூடிய பெருமையை உடையது பகஜானுடைய திருவடி என்றபடி. **மாதங்காசல** இத்யாதி -- ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும் வஸ்து அதைவிட்டுப் பரிச்சின்னமாயிருப்பதொரு தேஸ விஸேஷத்திலே ஸாந்நித்யம் பண்ணி வர்த்திப்பதும், அதற்கு மேலே ஸர்வ விபூதிகளுக்கும் நாதனாயும், அவைகளைத் தனக்கு இருப்பிடமாயும் உடைய தான் **ஸ்வாதீன விஸ்வ விபவம் பகவந் விஸேஷாத் த்வாம் தேவநாயகமுஸந்நி பராவரஜ்ஞா** : என்று இவர் தாமே அருளிச் செய்திருக்கிறபடியே ஸ்ரீஹஸ்திகிரிநாதன் என்கிற திருநாமம் பூண்டு, **சிரத ஸிகரி ஸீம்நா ஸத்மவாந் பத்மயோநே**: என்கிறபடியே தனக்கோர் இருப்பிடமில்லாமல் அல்பமான ஒரு தேஸ விஸேஷத்தைத் தனக்கு ஒரு இருப்பிடமாகவும், அத்தாலேயே தான் ஒரு குடியிருப்புப் பெற்றவனாக நினைத்திருக்கையும், அதற்கு மேலே ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் ஸேஷியான தான் ஒரு பர்வதத்தின் ஸிகரத்திற்கு அலங்காரமாய் நின்று அதற்கு ஸேஷபூதனாய் நிற்கையும், **வடமாமலைஉச்சியை** என்கிறபடியே ஹஸ்திகிரிக்குத் தன்னை ஸேஷமாக நினைத்திருக்கை முதலியவையும் தெரிவிக்கப் பட்டதாயிற்று. **மாதங்காத்ரௌ மரதகருசிம் புஷ்ணதீ** என்று இவர் தாமும் அலிஸந்தித்தாரிநே. **வந்தாரு** இத்யாதியால் போக்யத்வாதிஸயம் வ்யஞ்ஜிதமாயிற்று. இந்த ஸ்லோகத்தில் **மாநார்ஹம்** என்பதினால் ப்ரும்மாவினால் ஆராதிக்கப்பட்ட சரித்திரமும், **மஹா நட** இத்யாதியால் வேகவதியின் கோபாவேஸுத்தால் உண்டான க்ருபா விஸேஷமும், **ஜந்மாஸ்பதம்** என்பதால் அந்தப் பெரிய நதியினுடைய ஆடம்பரங்களை அடக்கின வருத்தாந்தமும், **மாதங்காசல** இத்யாதியால் ப்ரும்மாவினுடைய அஸ்வமேத யாகத்தின் முடிவில் உத்தர வேதியில் ஆவிர்ப்பவித்து, அவருடைய ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி ஸகல மனுஜ நயன விஷயதாங்கதனாய் இருக்கும் தன்மையும், **வந்தாரு** இத்யாதியால் தக்காலத்தில் ஸர்வ தேவதைகளினாலும் லேவிக்கப் பட்டிருந்த பெருமையும் ஸூசிதமாகிற படியினாலே வக்ஷயமாணார்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப் பட்டதாகிறது. இத்தால் இந்த க்ரந்தத்துக்கு விஷயம் பேரருளாளருடைய க்ருபையும் அதின்மூலமாக அஜன் திருவடிகள் என்றும், ப்ரயோஜனம் அவனுடைய திருவடிகளை ஸதா அனுபவிக்கை என்றும், அதிகாரிகள் மஹான்கள் என்றும், ஸம்பந்தம் அந்தத் திருவடியின் மஹிமையை ப்ரதிபாதித்து அதின் மூலமாக அந்தத் திருவடிகளின் நித்யானுபவத்தைப் பெறுகை என்றும் நிரூபிக்கப் பட்டதாகிறது.

வாழியருளாளர் வாழியணி அத்திகிரி
வாழி யெதிராசன் வாசகத்தோர் -- வாழி
சரணாகதி யென்னும் சார்வுடன் மற்றொன்றை
அரணாகக் கொள்ளாதாரன்பு.

(1)

இப்படிக்கீழ் ஸ்லோகத்தினால் மங்களா சரணம் செய்தருளி, அதில் நிரூபிக்கப்பட்ட அர்த்த விஸேஷங்களுக்குக் காரணத்தை நிரூபித்தருளுகிறார் -- வாழி என்றாரம்பித்து.

(பதவுரை) அருளாளர் -- க்ருபா குணத்தையே தமக்கு நிரூபகமாக உடைய ஸ்ரீதேவப்பெருமாள், வாழி -- வாழவேண்டும், அணி -- பூமிக்கு அலங்காரமான, அத்திகிரி -- ஹஸ்திகிரி, வாழி, யதிராசன் -- ஸ்ரீபாஷ்ய காரருடைய, வாசகத்தோர் -- ஸ்ரீஸூக்திகளையே தங்களுக்குக் காலக்ஷேபமாக உடையவர், அதாவது பகவத் ராமானுஜ ஸ்ரீஸூக்தி நிஷ்டர்கள், வாழி, சரணாகதி என்னும் -- ஸரணாகதி என்று சொல்லப் படுகிற, சார்வுடன் -- உபாயத்தோடு, அதாவது அதற்கு ஸமமாக, மற்றொன்றை -- வேறு ஒன்றையும், அதாவது தன்னையும் பக்த்யாதிகளையும், அரணாக -- தங்களுக்கு ரக்ஷகமாக, கொள்ளாதார் -- அங்கீகரியாதவர்களுடைய, அன்பு -- விஸ்வாஸம், வாழி.

தாத்தபர்யம் :- அருளாளர் அதாவது இவ்வுலகங்களை இரக்ஷிக்கிறவன், அன்றிக்கே அத்தால் நிரூபிக்கப் படுமவன் என்றபடி. ப்ரஸாத³ பரமௌ நாதௌ² என்கிறபடியே பரத்வம் ஸ்வரூபத்தை விட்டுக் கழற்ற வொண்ணாமையாலே ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிக் கிடக்கும். தயை மற்ற எல்லாக் குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் விஞ்சியிருக்கும் என்றபடி. ஆழ்வாரும் முதலடியிலே உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் என்று அநந்த கல்யாண குணங்களையும் அனுபவித்து, இரண்டாவது அடியில் அவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டதான தயா குணத்தைத் தனித்து நிரூபித்தாரிறே. நம் பூர்வர்கள் எல்லோரும் கொண்டாடும் அடியவர்கள் என்பதை இவர் தாமே ஸ்ரீதயா சதகத்தில் கமலாவாஸ காருண்யை காந்திந: என்றருளிச் செய்தாரிறே. அத்தையே இங்கும் நிரூபித்தாராயிற்று.

அன்றிக்கே க்ருபையினால் ஆளப்பட்டவர், அதாவது அதற்கு வசப்பட்டவர் என்றபடியாகவுமாம். ஸ்வாதீ⁴ந் வருஷ கி³ரீஸாம் என்று ஸ்ரீதயா ஸதகத்தில் அருளிச் செய்திருக்கிறார். எம்பெருமான் க்ருபைக்கு வசப்பட்டிருப்பதால் தன் இஷ்டப்படி செய்யவொணாதிறே.

வதார்ஹமபி காசுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் என்று மஹர்ஷியும் அனுஸந்தித்தான். விதி சூழ்ந்ததால் எனக்கேல் அம்மான் திரிவிக்கிரமனையே என்றதும் இங்கனுஸந்தேயம். இத்தால் மாநார்ஹம் இத்யாதிக்குக் காரணம் காட்டப்பட்டதாகிறது. கேழ்த்த சீர் அரன் முதலாக் கிளர் தெய்வமாய்க் கிளர்ந்து சூழ்ந்தமரர் துதித்தால் உன் தொல் புகழ் மாகுணாதோ? என்றாரிறே.

அணி அத்திகிரி என்றது பூமண்டலத்துக்கு அலங்காரமான ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி என்றபடி. அந்த ஹஸ்திகிரிக்கும் ஓர் அலங்காரமாகவினே பகவான் இருப்பது! இத்தால் மாதங்காசல இத்யாதிக்குக் காரணம் காட்டப் பட்டதாகிறது.

யதிராசன் வாசகத்தோர் என்றது நிர்விஷ்டம் யதிலார்வபௌம வசஸாமாவ்ருத்திஹிர் யௌவநம் என்று இவர் தாமே அனுஸந்தித்தபடி எம்பெருமானாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளினாலேயே தங்களுடைய காலத்தை யெல்லாம் போக்குமவர்களாகையால் அவற்றையே தங்களுக்கு நிரூபகமாக உடையவர்கள் என்றபடி. இத்தால் மஹதாம் என்பதற்குக் காரணம் காட்டப்பட்டதாகிறது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பரிசயம் செய்த மஹான்கள் அந்தப் பகவானுடைய திருவடித்தாமரைகளைத் தவிர மற்றொன்றையும் நெஞ்சாலும் நினையார்களிறே. தனித்தனியே ஆதியெனாவகை நம் போதமரும் திருமாதுடன் நின்ற புராணனைச் சாற்றினர் இவரேயிறே.

வாழி சரணாகதி இத்யாதி -- வாழி அருளாளர் என்று ஆரம்பித்த ஸ்வாமி மஹா விஸ்வாஸத்தின் பெருமையை வெளியிடுவதற்காக இங்கு ஒரு பாட்டின் பாதியால் அதை நிரூபித்தாராயிற்று. இது பொய்கை முனி என்று துடங்கி மற்ற ஆழ்வார்களை அனுஸந்தித்து கலியனுடைய பெருமையை வையமெல்லாம் மறை விளங்க இத்யாதி ஒரு பாதத்தில் அருளிச் செய்ததற்கு ஒக்கும் என்று நம் ஆசார்யன் பணிக்கும்.

சார்வுடன் என்றது ஸரணாகதியாகிற உபாயத்துடன் கர்ம யோகம், ஜ்ஞான யோகம், பக்தி யோகம் முதலியவைகளை ஸாக்ஷாத்தாகவும் விளம்ப ரஹிதமாகவும் மோக்ஷோபாயமாக நினையாதார் என்று ஸரணாகதியின் ப்ரபாவத்தை வெளியிட்டதாகவுமாம். நிஷ்கிஞ்ஜந்தவ த⁴நிநா என்றது இங்கனுஸந்தேயம். அன்றிக்கே ஸரணாகதியுடன்கூட கர்மயோகாதிகளையும் சேர்த்து, அவனுடைய திருவடியைத் தவிர மற்று ஒன்றையும் எண்ணாதவர்கள் என்றபடி. சாதகனும் என் வசமாய் என்னைப் பற்றும் சாதனமும் சரண நெறி அன்றுமக்கு சாதனங்கள் இந்நிலைக்கு ஓர் இடையில் நில்லா என்றும் ப்ரபத்தேர்வ்யாஜமாத்ரத்வம் என்றும் அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கிறபடியே பேரருளாளரான அந்த எம்பெருமானைத் தவிர வேறு ஒரு உபாயத்தை அவனுக்கு ஸமமாகக் கொள்ளாதவர்களுடைய மஹா விஸ்வாசம் என்றபடி. அவர்களுடைய அன்பிற்கு விசேஷமாவது லோகத்தில் பலத்திலும் அதற்கு ஸாதனமான உபாயங்களிலும் அன்பு வெவ்வேறு பட்டிருக்கும். ப்ரபன்னனுக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் ஒன்றாகையினாலே ஏகபக்திர்விஸிஷ்யதே என்கிறபடியே எல்லா விதமான அன்பும் அவனையாயிருக்கையே. இப்படி உபாயமும் பலனும் அவன் என்றேற் படுகிறபடியினாலே தத் பதம் என்பதும் வ்யாக்யானம்.

பரத ஸாஸ்த்ரத்தின்படியே, பண்ணும் - கானமும், இசையும் - ஷட்ஜாதி ஸ்வரங்களும், திகழ - ப்ரகாஸிக்கும்படி,

அவை ப்ரகாஸிக்கையாவது

தலூசுமாயதெந ஷெயம் தஸ்மாத் கா³ யதே ந தே³ யம்' என்று ஸாமாந்யமாக நிஷேதம் இருந்தபோதிலும்,

ஹரிசீதி³ விநெவாநுசு ஶ்ராவணேந நரொதூ³ | ஹாஷா மூநம் மூதவூ³

ஹரிகீர்திம் வினைவாந்யத் ப்³ ராஹ்மணேன நரோத்தம் | பா⁴ஷா கா³ னம் கா³ தவ்யம்

என்று தனித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியே பகவத் குணானுபவத்தில் அந்வயித்து நிற்பது. இவ்வர்த்தத்தை இவர் தாமே

ஹாஷா³தி: ஶ்ராவணா ஹவதி

பா⁴ஷாகீ³ தி: ப்ரஸஸ்தா ப⁴க³ வதி

என்று அருளிச் செய்திருப்பது இங்கு அனுஸந்தேயம்.

குறிக்கொண்டு - ஸாவதானமாக.

இப்படி வாக்யங்களினால் நிரூபிக்கப்பட்ட பேரருளாளருடைய பெருமை எப்படிப்பட்டது? ஸத்யவ்ரத சேஷத்திரமாஹாத்மயத்தில் அது எப்படி ப்ரகாஸிதமாகிறது? அது பாகவதோத்தமர் களுக்கு எப்படி ரஞ்ஜகமாகிறது? என்றிவை முதலியவைகளை நிரூபித்தருளுகிறார் - "எண்டிசையும்" என்றாரம்பித்து.

ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் 3

எண்டிசையும் கடலேழும் மலைகளேழும்

ஈரேழு வையகமும் படைத்திலங்கும்

புண்டரீகத்தயன் புணர்த்த பெரியவேள்விப்

புனித நறும் போக்கியத்தை உகந்து வந்து

தொண்டையெனு மண்டலத்தி னடுவிற் பாரில்

தூ நில மெய் விரதத்தில் தோன்றி நின்ற

கொண்டலருட் குணமே நாம் கூறுகின்றோம்

கூர்மதியீர் குறிப்பாகக் கொண்மினீரே. (2)

(பதவுரை) எண்டிசையும் --எட்டுத் திக்குகளையும், கடலேழும் - ஏழு ஸமுத்திரங்களையும், மலைகள் ஏழும் - ஏழு குல பர்வதங்களையும், ஈரேழு - பதிநான்குகளான, வையகமும் - லோகங்களையும், படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, இலங்கும் - ப்ரகாஸிக்கிற, புண்டரீகத்து - பகவானுடைய திருநாபீ கமலத்தில் உண்டான, அயன் - ப்ரும்மா, புணர்த்த - அனுஷ்டித்த, பெரிய - மஹத்தான, வேள்வி - அஸ்வமேத யாகத்திலே, புனித- பரிஸுத்தமான, நறும் - வாசனையுடன் கூடிய, போக்கியத்தை - போக்யமான ஹவிஸ்ஸை, உகந்து - ஆசைப்பட்டு, வந்து - பரமபதத்திலே இருந்து இங்கு வந்து ஆவிர்ப்பவித்து, பாரில் - பூமியில், தொண்டையெனு மண்டலத்தில் - தொண்டை மண்டலம் என்னும் தேஸுத்தினுடைய, நடுவில் - மத்தியில், தூநில - பரிஸுத்த ஸ்தானமான, மெய்விரதத்தில் - ஸத்ய வ்ரதம் எனனும் சேஷத்திரத்தில், தோன்றி - ப்ரகாஸித்துக்கொண்டு, நின்ற - நிற்கிற, கொண்டல் - மேகம் போன்ற எம்பெருமானுடைய, அருள் - க்ருபையாகிற, குணமே -

குணத்தையே, நாம், கூறுகின்றோம் - சொல்லுகின்றோம், சுவர்தியீர் - ஸுசுஷ்மமான புத்தியை உடையவர்களே, குறிப்பாக - ஸாவதானமாக, கொண்மினீரே - அங்கீகரியுங்கள், இதை எப்பொழுதும் அனுபவியுங்கள் என்றபடி.

(தூத்பர்யம்)

"எண்டிசையும்புண்டரீகத்தயன்" என்பதினால் ப்ரும்மாவினுடைய ஜ்ஞான ஸக்த்யாதி களின் மேன்மையையும், அதற்குக் காரணமான பிறப்பினால் வந்த ஏற்றமும் தெரிவிக்கப் படுகிறது.

"பெரிய வேள்வி" -என்றது எல்லா யஜ்ஞங்களையும்விட உத்க்ருஷ்டமாகிய அஸ்வமேத யாகம் என்றபடி.

"நறும் போக்கியத்தை" என்றது

வவா வரிஜௌவா வாவலிவாயா வவ்வ

(वषा परिमल्लिप्तं वासिलाधरं पल्लवं वषा परिमल्लोல்லாस वान्शिलात्⁴रं पल्लवम्)

என்கிறபடியே வபையாகிற ஹவிஸ்ஸை என்றபடி. ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரத்தில் வெண்ணையை அமுது செய்தபடியே அர்ச்சா ரூபத்தில் ஸேவை ஸாதித்திருக்க வேண்டும் என்பது இத்தால் த்யோதிதமாகிறது.

உகந்துவந்து என்றது அதைத் தாம் அங்கீகரிப்பதற்காகவே அத்யுத்க்ருஷ்டமான பரமபதத்தில் இருந்து துர்க்கந்தமயமாய் மிகவும் ஹேயமான இந்த லோகத்தில் வந்து என்றபடி.

தோன்றி நின்ற என்றது ப்ரும்மாவிற்கு அருள் செய்து அவர் இஷ்டம் பூர்த்தியானவாரே தம் தாமம் மேவிச் சென்று இனிது வீற்றிருக்கையன்றிக்கே

சுஜாவி வரிஜுஸுதெ (अजापि परिदृश्यते अत्³यापि परि³रुष्यते)

என்றபடியே நித்ய ஸாந்நித்யம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற என்றபடி.

கொண்டல் என்றது மேடு பள்ளம் என்கிற விபாகம் இல்லாமல் பெய்கிற மேகத்தைப்போல உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்கிற வித்யாஸம் பாராமல் க்ருபை செய்தருளுகிறபடியினாலே மேகம் போன்ற ஸ்வபாவத்தை உடைய பகவான் என்றபடி. கறுத்த நிறமுள்ள திருமேனியின் ஸாம்யத்தாலும், மேகம் போன்றவன் என்றாகவுமாம்.

அருள் குணமே என்றது க்ருபையாகிற ஒரு குணத்தையே என்றபடி. மற்றைய எல்லாக் குணங்களிலும் ஆஸ்ரீதர்களுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பது க்ருபையேயினே. நம் பூர்வர்களும் அந்த க்ருபையிலேயினே ஐகாந்திகளாய்ப் போந்து நின்றது.

ஜொஷா ஹவெயுரெதெ (दौषा भवेयुरेते தோ³ஷா ப⁴வேயுரேதே)

என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞானம் ஸக்தி முதலியவைகள் எல்லாம் தயை இல்லா விட்டால் தோஷங்களாகப் பர்யவஸிக்கும், அவைகளையும் குணங்களாக்கக் கூடிய தன்மை இந்த க்ருபைக்கே இருக்கிறபடியினாலே இதுவே குண ஸப்தத்திற்கு முக்யமான வாச்யம் என்றதாயிற்று. அன்றிக்கே **அருள்** - க்ருபையினுடைய, **குணமே** - ப்ரகாரத்தையே, என்றர்த்தமுமாகவுமாம். அப்பொழுது ஸ்வாபாவிசத்வம், ஸர்வ விஷயத்வம் முதலியவைகள் விவக்ஷிதங்களாகும்.

சுவர்தியீர் என்றது ஸாரஸார விவேகம் பண்ணக்கூடிய புத்தியை உடையவர்கள் என்றபடி.

யவெகெக றுணவாநெ ஸூணா நிறுபநிந்

(यदेकैकं गुणप्रान्ते श्रान्ता निगमपन्दिनः यथे³कैक கு³ணப்ராந்தே ஸ்ராந்தா நிக³மபந்தி³ன):

என்றிவர்தாமும்,

"அருளாளப் பெருமாள்" என்பதினால் பகவானுடைய க்ருபை மிகவும் கொஞ்சமோ என்கிற ஸங்கை உதிக்கலாமாகையினாலே அதற்கு ஸமாதானமாக மேல் 'அருளாழி' என்றருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. அது ப்ரயோஜன பர்யவஸானமான ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறது 'திருமாமகளை' இத்யாதி. எல்லா நன்மைகளையும் தன் கடாஷ்லேஸத்தினால் கொடுத்தருளுகிற பெரிய பிராட்டியைத் தனக்கு ஸ்வாதீனமான பார்யையாகப் பெற்றும் அதிநீசனான 'என் நெஞ்சம் கோயில் கொண்ட' என்று அந்த க்ருபையின் ஸர்வ விஷயத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

'விருதாதும்படி' என்றது 'பேரணிந்துலகத்தவர் தொழுதேத்தும் பேரருளாளன் எம்பெருமானை' என்றும், 'அருளாழி அம்மானைக் கண்டக்கால்' என்றும், 'திருமாமகளைப் பெற்றும் என் நெஞ்சம் கோயில் கொண்ட பேரருளாளன் பெருமை பேசக் கற்றவன் காமருசீர்க் கலியன்' என்றும் இப்புடைகளில் ஆழ்வார்கள் எம்பெருமான் விஷயமாக அனுஸந்தித்துப் போந்த பிருதுகள் என்றபடி. இப்படி மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் பேசும் பெருமையை அல்பஜ்ஞர்களான நாம் எவ்வண்ணம் பேசுவது? என்று ஸங்கை காட்டப் பட்டதாகிறது. அவனுடைய குணங்களைப் பூர்ணமாக அனுஸந்திப்பது ஒருவருக்கும் ஸாத்யமல்லவாகையினால் அவரவர்கள் அறிந்த மட்டுமேதான் பேச வேண்டுமாயினால் அப்படியே நானும் செய்கிறேன் என்கிற ஸமாதானம் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது.

இப்படி அஸக்யமான கார்யத்தை ஆரம்பிப்பதைவிட,

சுநாரஹொஜநுஷ்யாணாம் ப்ரமஜஃ ஸுஹிஹக்ஷணஃ

(அநாரஹிமநுஷ்யாணா் ப்ரமம் ஸுஹிஹக்ஷணம்

அநாரம்போ⁴மநுஷ்யாணாம்' ப்ரத² மம் பு³ த்³ தி⁴லக்ஷணம்)

என்கிறபடியே ஆரம்பிக்காமல் இருப்பதல்லவோ புத்திமான்களினால் செய்யத்தக்கது, ஆகையினால் பகவானுடைய க்ருபையின் ப்ரபாவத்தை வர்ணிக்காமல் இருப்பதே உசிதமானாலும், ஆசார்யர்களினால் அவன் திருவடிகளில் ந்யஸ்தபரனாக்கப்பட்ட நாம் புருஷார்த்தத்தைப் பற்றியும் ப்ரியாப்ரியங்கள் நேரும் பொழுது கர்ம லேஸம் நஸிக்கிறது என்கிற ஸந்தோஷத்தினாலே த்ருஷ்டார்த்த ப்ரவ்ருத்திகளிலும் ஸம்பந்தம் இல்லாமையினால் கேவலம் அநந்ய ப்ரயோஜனமான காலக்ஷேபத்திற்காக அறிந்த மட்டும் பகவத் குணங்களை வர்ணிக்க உபக்ரமிக்கிறோமாயினாலே ஒளசித்யக் குறைவில்லை என்று ப்ரபந்த ஆரம்பத்தை ஸமர்த்தனம் செய்தருளுகிறார் - ஒன்றே என்றாரம்பித்து.

ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் 5

**ஒன்றே புகலென் றுணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளால்
அன்றே அடைக்கலம் கொண்ட நம்மத்திகிரித் திருமால்
இன்றே இசையிலிணையடி சேர்ப்பர் இனிப் பிறவோம்
நன்றே வருவதெல்லா நமக்குப் பரமொன்றிலதே. .4.**

(பதவுரை)

ஒன்றே - ஸ்ரீமந் நாராயணனாகிய ஒரு தத்துவமே, புகல் - ப்ராப்யமும் உபாயமும், என்று, உணர்ந்தவர் - அறிந்தவர்களான நம் ஆசார்யர்கள், காட்ட - நம்மை அவன் திருவடிகளில் ரக்ஷய வஸ்துவாக ஸமர்ப்பிக்க, (அன்றிக்கே) உணர்ந்தவர் - தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை நன்றாக அறிந்த ஆசார்யர்கள், ஒன்றே புகல் என்று காட்ட - பகவான் ஒருவனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று உபதேஸம் செய்ய, இந்த பக்ஷத்தில் பரந்யாஸம் பலிதம், திருவருளால் - தம்முடைய க்ருபையினால், அன்றே - அப்பொழுதே, அடைக்கலம் கொண்ட - ரக்ஷய வஸ்துவாக

நம்மை அங்கீகரித்த, **நம்** - நம்முடைய, **அத்திகிரித் திருமால்** - ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியில் வாஸம் செய்கிற பகவான், **இசையில்** - நாம் ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், **இன்றே** - இந்த தினத்திலேயே, அதாவது இப்பொழுதே, **இணையடி** - ஒன்றுக்கொன்று ஸத்ருஸங்களான திருவடிகளில், **சேர்ப்பர்** - சேர்த்துவிடுவர், **இனி** - இதற்குப் பிறகு, **பிறவோம்** - ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கக் கடவோமல்லோம், **வருவதெல்லாம்** - இதற்குப் பிறகு நேருகிற ஸுக, துக்கங்களெல்லாம், **நன்றே** - நல்லதே, **நமக்கு, ஒன்று** - ஒரு விதமான, **பரம்** - பரமும், **இலதே** - இல்லை.

தாத்தபர்யம்

இந்தப் பாட்டிற்கு ஸ்வாமி தாமே ஸ்ரீ ரஹஸ்ய ரத்னாவளி ஹ்ருதயத்தில் விஸ்தாரமாக வ்யாக்யானம் அருளிச் செய்திருக்கிறார். அதிலிருந்து இங்கே கொஞ்சம் ஸங்க்ரஹிக்கப் படுகிறது.

"**இன்றே புகல்**" என்றது "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு" இத்யாதிகளிற்படியே பகவான் வருவனே ஸித்தோபாயம் என்றபடி.

உணர்ந்தவர் என்றது

புராஷுஸூ ஸ்ரஹ்ணோரூவம் புராஷுஸூ வ்ருத்யுமாதூநஃ |

புராஷுஸூவாயம் வமம் புராஷுஸூயா புராஷு விர்ராயி உ ||

வஹி ஸகலா வெஹா ஸ்ஸுதிஹாஸபுராணகாஃ |

प्राप्यस्य ब्रह्मणोरूपं प्राप्तुश्च प्रत्यगात्मनः |

प्राप्तुपायं फलं प्राप्तेस्तथा प्राप्ति विरोधि च ||

वदन्ति सकला वेदा स्सेतिहासपुराणकाः |

ப்ராப்யஸ்ய ஸ்ரஹ்மணோரூபம் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யமாத்மநஃ |

ப்ராப்த்யுபாயம் வமம் ப்ராப்தேஸ்தயா ப்ராப்தி விரோயி ச ||

வஹி ஸகலா வேஹாஸ்ஸேதிஹாஸபுராணகாஃ |

என்கிறபடியே ஸர்வ ஸாஸ்திரங்களுக்கும் ஸாரமான ஸம்பந்த விஷயமாயும் அர்த்த பஞ்சக விஷயமுமான ஜ்ஞானத்தை உடையவர்களாய் அதை உபதேஸிக்க வல்லவரான ஆசார்யர்கள் என்றபடி.

உணர்ந்தவர் இன்றே புகல் என்று காட்ட என்று அந்வயம். புகலொன்றில்லாத நமக்கு ஸாத்யோபாயத்தாலே

வஸீகரணியமான ஸித்தோபாயத்தை வெளியிட என்று அர்த்தம். இத்தால் உபாயனுஷ்டானமும் பலித்தபடி ஸூசிதம்.

அங்ஙனன்றிக்கே **இன்றே புகல் என்று உணர்ந்தவர்** என்று ஆசார்யர்களை விஸேஷிக்கிறதாகவுமாம்.

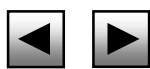
அப்பொழுது **காட்ட** என்பதற்கு அவர்கள் நம்மைப் பகவானுடைய திருவடிகளிலே அந்நய ரக்ஷயத்வேந ஸமர்ப்பிக்க என்று அர்த்தம்.

திருவருளால் என்றது மிகவும் அதிகமான பாபங்களைச் செய்தவர்களையும் பொறுத்தருளக் கூடிய உத்க்ருஷ்டமான க்ருபையாலே என்றபடி. அன்றிக்கே எம்பெருமானை ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்திலே அபிமுகனாக்கும் அகில ஜகந்

மாதாவான பெரிய பிராட்டியாருடைய அநபாய க்ருபையினாலே என்று அர்த்தமாகவுமாம்.

அன்றே அடைக்கலம் கொண்ட என்பதற்கு உத்தர ரக்ஷணத்திலேயே நம்முடைய ரக்ஷண பரத்தை அங்கீகரித்துக் கொண்ட என்று அர்த்தம்.

நம்மத்திகிரித் திருமால் என்பதற்கு ஆஸ்ரிதர்களை அனுக்ரஹிப்பதற்கென்றே ஸ்ரீஹஸ்திகிரியில் வந்து பலப்ரதானோந்முகனாய் நிற்கும் ஸ்ரீ தேவப்பெருமாள் என்று அர்த்தம்.

ஸாயியைக் கொண்டு ஸாக்ஷாத்நீக்கலாம் என்று பார்த்து, இளப்பினை இயக்கம் நீக்கி இருந்து முன்னிமையைக் கூட்டி, அளப்பிலைம் புலனடக்கி அன்பவர் கண்ணை வைத்துத் துளக்கமில் சிந்தை செய்து தோன்றலும் சுடர் விட்டாங்கே விளக்கினை வீதியில் கண்டு மெய்ம்மையைக் காண வொருப்பட்ட வளவிலே வரஸூரூவ ஸாக்ஷாத்நீகார விரொயியா யிருப்பதொரு மாளாத வல்வினை இவனை ஸாயியில் நின்றும் மீட்டது. அப்பொழுது,

வம்பவிழ் போதமர் மாதருகந்த வம் மா நிதியைத்
தன் பலமே கொண்டு காணக் கருதிய தாமரையோன்
முன் பல குற்றத்து வல் வினை மொய்க்க முகிழ் மதியாய்
அம்புலி வேண்டிய பாலனைப் போலவமுதனனே. .5.

அகில ஜகதேகசேஷி யாய், அகில ஜகதந்தர்யாமியாய், அகில ஜகதாடாரனாய், அகில ஜகதேகாரணபூதனாய், அகில ஹேய ப்ரதீனீக கல்யாணீகதானனாய், அபார காருய சூசீலய வாஸல்ய ஔடர்ய ஔசுர்ய மஹாடதீயான ஸ்ரீய:பதீ புரூபூதமன்ஔன்றும் தேவு முலகு முயிரும் மற்றும் யாதூமில்லா வன்று மஹடஔகாராடீ க்ரமத்தாலே ஔஔாண்ட பர்யந்தமாக ஔஔீத்து, தேவு மெப்பொருளும் படைக்கப் பூவில் நான்முகனைப் படைத்து, தீசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து, ப்ராபதீ பசுபதீ ஔரபதீ பீதூபதீ ஜலபதீ தனபதீ முதலான பூகூ ப்ரபூததையும், அதலவீதலஔதலாடீகள் என்றும் ஔால்லுகீற பூஸ்தானங்களையும், இவற்றிலுட்பட்ட பூம ஔவ்ய பூஸூ பூஸூபகரண வீஸூஷங்களையும், வீவீத வீவீத ஔநீவீதங்களாகப் பகுத்து, பண்டை நான்மறையும் வேள்வியும் கேள்வீப் பதங்களும் பதங்களீன் பாரூளும் பீண்டமாய் வீரீந்த பீறங்கொளி யனலும் பரூகீய புனலொடு நிலனும் கொண்டல் மாருதமும் குரை கடலேமும் ஏழு மாமலைகளும் வீசும்பும் அண்டமும் தானாகீ நீன்று, தனக்கு ஔரஔபூதனாமாய் அவ்யவஔத ஔஸ்யபூதனாமான ஔதூர்ஷனை ஔதூர்ஷ பூவன நீர்வஔகனாக்கீ வைத்தருள, இவ்வஔகர் பெற்ற ஔஔா நாபீஜாதனாய்த் தோன்றஔ ஔய்தே அபீஜாத தமனாகையாலும், ஔர்வதூ முகமாக வேட்பர்வந் பண்ணுகையாலும், ஔரஔவதீ ஔஔரீததர்மாவாகையாலும், நாலு வர்ணங்களையும் ஔஔீத்த நானாவிட ஔாமர்யத்தாலும் நமக்கு நிகர் யாரென்று அபீஜன வீதா வூத ஔர்வங்களும் ஔாதந்யஔ ஔருக்கும் ஏறீ, கறந்த பாலுள் நெய்யே போல் இவற்றுள் எங்கும் கண்டுகொள் இறந்து நீன்ற பரூ மாயனை ஔஔாமர்ய ஔஔமான ஔாஔியைக் கொண்டு ஔஔாஔரீக்கலாம் என்று பார்த்து, இளப்பினை இயக்கம் நீக்கி இருந்து முன்னிமையைக் கூட்டி, அளப்பிலைம் புலனடக்கி அன்பவர் கண்ணை வைத்துத் துளக்கமில் சிந்தை செய்து தோன்றலும் சுடர் விட்டாங்கே விளக்கினை வீதியில் கண்டு மெய்ம்மையைக் காண வொருப்பட்ட வளவிலே பர்ஔரூப ஔஔாஔகார வீரூதீயா யிருப்பதொரு மாளாத வல்வினை இவனை ஔஔாஔியில் நின்றும் மீட்டது. அப்பொழுது,

வம்பவிழ் போதமர் மாதருகந்த வம் மா நிதியைத்
தன் பலமே கொண்டு காணக் கருதிய தாமரையோன்
முன் பல குற்றத்து வல் வினை மொய்க்க முகிழ் மதியாய்

அம்புலி வேண்டிய பாலனைப் போலவழுதனனே. .5.

அகி²ல ஜக³தே³கஸேஷியாய், அகி²ல ஜக³த³ந்தர்யாமியாய், அகி²ல ஜக³தா³தா⁴ரனாய், அகி²ல ஜக³தே³ககாரணபூ⁴தனாய், அகி²லஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநனாய், அபார காருண்ய ஸௌஸீல்ய வாத்ஸல்ய ஓளதா³ர்ய ஐஸ்வர்ய மஹோத³தி⁴யான ஸ்ரிய:பதி புருஷோத்தமன்ஓன்றும் தேவு முலகு முயிரும் மற்றும் யாதுமில்லா வன்று மஹத³ஹங்காராதி³ க்ரமத்தாலே ப்³ரஹ்மாண்ட³ பர்யந்தமாக ஸ்ருஷ்டித்து, தேவு மெப்பொருளும் படைக்கப் பூவில் நான்முகனைப் படைத்து, திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து, ப்ரஜாபதி பஸுபதி ஸுரபதி பித்ருபதி ஜலபதி த⁴நபதி முதலான போ⁴க்த்ரு ப்ரபஞ்சத்தையும், அதலவிதலஸுதலாதி³கள் என்றும் சொல்லுகிற போ⁴க³ஸ்தா²நங்களையும், இவற்றிலுட்பட்ட பெள⁴ம தி³வ்ய போ⁴க³ய போ⁴கோ³பகரண விசேஷங்களையும், விவித⁴ விசித்ர ஸந்நிவேஸங்களாகப் பகுத்து, பண்டை நான்மறையும் வேள்வியும் கேள்விப் பதங்களும் பதங்களின் பொருளும் பிண்டமாய் விரிந்த பிறங்கொளி யனலும் பெருகிய புனலொடு நிலனும் கொண்டல் மாருதமும் குரை கடலேழும் ஏழு மாமலைகளும் விசும்பும் அண்டமும் தானாகி நின்று, தனக்கு ஓளரஸபுத்ரனுமாய் அவ்யவஹித ஸிஷ்யனுமான சதுர்முக²னை சதுர்த³ஸ பு⁴வந நிர்வாஹகனாக்கி வைத்தருள், இவ்வதி⁴காரம் பெற்ற ப்³ரஹ்மா நாபி⁴ஜாதனாய்த் தோன்றச் செய்தே அபி⁴ஜாத தமனாகையாலும், ஸர்வதோமுக²மாக வேத³ப்ரவர்தநம் பண்ணுகையாலும், ஸரஸ்வதீ ஸஹசரித த⁴ர்மாவாகையாலும், நாலு வர்ணங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த நாநாவித³ ஸாமர்த்²யத்தாலும் நமக்கு நிகர் யாரென்று அபி⁴ஜந வித்³யா வ்ருத்த க³ர்வங்களும் ஸ்வாதந்தர்யச் செருக்கும் ஏறி, கறந்த பாலுள் நெய்யே போல் இவற்றுள் எங்கும் கண்டுகொள் இறந்து நின்ற பெரு மாயனை ஸ்வஸாமர்த²ய ஸாத்⁴யமான ஸமாதி⁴யைக் கொண்டு ஸாக்ஷாத்தகரிக்கலாம் என்று பார்த்து, இளப்பினை இயக்கம் நீக்கி இருந்து முன்னிமையைக் கூட்டி, அளப்பிலைம் புலனடக்கி அன்பவர் கண்ணே வைத்துத் துளக்கமில் சிந்தை செய்து தோன்றலும் சுடர் விட்டாங்கே விளக்கினை வீதியில் கண்டு மெய்ம்மையைக் காண வொருப்பட்ட வளவிலே பரஸ்வருப ஸாக்ஷாத்தகார விரோதி⁴யா யிருப்பதொரு மாளாத வல்வினை இவனை ஸமாதி⁴யில் நின்றும் மீட்டது. அப்பொழுது,

வம்பவிழ் போதமர் மாதருகந்த வம் மா நிதியைத்
தன் பலமே கொண்டு காணக் கருதிய தாமரையோன்
முன் பல குற்றத்து வல் வினை மொய்க்க முகிழ் மதியாய்
அம்புலி வேண்டிய பாலனைப் போலவழுதனனே. .5.

பதவுரை

அகில ஜகதேக ஸேஷியாய் - எல்லா லோகங்களுக்கும் தானொருவனே ஸேஷியாய், அந்தர்யாமியாய் - உள்ளே இருந்து நியமிப்பவனாய், ஆதாரனாய் - தாங்குகிறவனாய், ஏக காரண பூதனாய் - முக்ய காரணமாய், ஹேயப்ரத்யநீக - கெட்ட குணங்களுக்கு விருத்தமான, கல்யாணைகதாநனாய் - கல்யாண குணங்களுக்கு ஒரே இருப்பிடமாய், அபார இத்யாதி - கரை இல்லாத காருண்யம் முதலிய குணங்களுக்கு ஸமுத்திரம் போன்றவரான, தேஷம் - தேவ ஜாதியும், உலகும் - லோகங்களும், உயிரும் - ப்ராணிகளும், மற்றும் யாதும் - மற்ற எல்லா வஸ்துக்களும், ஓன்றும், இல்லா - இல்லாத, அன்று - அந்த ஸமயத்திலே, மஹத் - இத்யாதி - மஹான், அதிலிருந்து அஹங்காரம் என்கிற வரிசையால்,

ப்ரஹ்மாண்ட பர்யந்தமாக - ப்ரும்மாண்டம் வரையிலாக, ஸ்ருஷ்டித்து - உண்டாக்கி, தேவும் - தேவதைகளையும், எப்பொருளும் - மற்றெல்லா வஸ்துக்களையும், படைக்க - ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காக, பூவில் - நாயீ கமலத்தில், நான்முகனை - சதுர்முகனான ப்ரும்மாவை, திசைமுகன் - நாலு திக்குகளிலும் முகங்களை உடைய ப்ரும்மாவாகிற, கருவுள் - அதிஷ்டானத்தில், அதாவது தன்னாலே அதிஷ்டானம் செய்யப்படுகிற ப்ரும்மாவாகிற ஸரீரத்திலே, வீற்றிருந்து - அந்தராத்மாவாக இருந்து, ப்ரஜாபதி - ப்ரும்மா, பஸுபதி - ருத்திரன், ஸுரவதி - இந்திரன், பித்ருபதி - யமன், ஜலபதி - வருணன், தனபதி - குபேரன், போகத்ரு ப்ரபஞ்சத்தையும் - ஜீவாத்மாக்களின் ஸமுஹத்தையும், போகஸ்தானங்களையும் - ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கும் இடங்களையும், இவற்றிலுட்பட்ட - இவைகளுக்குள்ளடங்கின, பெளம --- பூமியிலுண்டானதும், திவ்ய - ஆகாஸத்திலுண்டானதுமான, போக்ய - அனுபவிக்கக்கூடிய வஸ்துகள், போகோபகரண - அந்த வஸ்துக்களை அனுபவிப்பதற்கு ஸாமக்ரிகள், விவித - அனேகம் விதங்களாய், விசித்ர - ஆய்சர்யகரங்களான, ஸந்நிவேஸங்களாக - அமைப்புகளை உடையவைகளாக, பண்டை - அநாதியான, நான் மறையும் - நாலு வேதங்களும், வேள்வியும் - அவைகளினால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற யாகங்களும், கேள்வி - கேட்கப்படுகிற, பதங்களும் - பதங்களை வகுக்கிற வ்யாகரண ஸாஸ்திரமும், பதங்களின் பொருளும் - அப்படிப்பட்ட பதங்களுக்கு அர்த்தங்களான ஜீவாத்மாக்களும், பிண்டமாய் - ஸமஷ்டி தசையில் பிரிக்கவொண்ணாமல் பிண்டம்போலே இருந்து, விரிந்த - கார்ய தசையில் அதிலிருந்து விஸ்தாரமாகி நின்ற, பிறங்கொளி அனலும் - பரவுகிற காந்தியையுடைய தேஜஸ் என்கிற தத்வமும், பெருகிய - பெருகாநிற்கிற, புனலொடு - ஜலத்துடன், நிலனும் - பூமியும், கொண்டல் - மேகமும் மாருதமும் - காற்றும், குரை - ஸப்தியா நிற்கிற, கடலேழும் - ஏழு ஸமுத்திரங்களும், ஏழு மா மலைகளும் - ஏழு பெரிய மலைகளும், விசம்பும் - ஆகாசமும், அண்டமும் - ப்ரும்மாண்டமும், தானாகி நின்று - தானேயாய் நின்று, (காரணாவஸ்தையில் ஸூக்ஷ்மமான இவைகளை ஸரீரமாக உடைய தானே கார்யாவஸ்தையில் ஸ்தூலங்களான சேதனாசேதனங்களைத் தனக்கு ஸரீரமாக உடையவனாய் நின்றான் என்றதாயிற்று) ஒளரஸ புத்ரனுமாய் - தன்னுடைய திருநாபியிலிருந்து உண்டான பிள்ளையாய், அவ்யவஹித ஸிஷ்யனுமான - நடுவில் வேறு ஒருவரும் இல்லாமல் நேரில், அதாவது ஸாக்ஷாத்தாக ஸிஷ்யனுமான, சதுர்தஸ புவன - பதிநாலு லோகங்களுக்கும், நிர்வாஹகனாக்கி - ஸ்ருஷ்ட்யாதி கார்யங்களை நிர்வஹிக்கக் கூடியவன் ஆக ஆக்கி, நாபிஜாதனாய் --அபிஜாதனல்லாத வனாய், அதாவது திருநாபியில் உண்டானவனாய், அஹிஜாததமன் - மிகவும் உயர்ந்த ஜாதியில் பிறந்தவன், ஸர்வதோமுகமாக - எல்லா முகங்களினாலும், அதாவது ஒரே காலத்தில் நாலு முகங்களாலும் நாலு வேதங்களையும் ப்ரவசனம் செய்கிற, ஸரஸ்வதீ இத்யாதி - ஸரஸ்வதிக்குப் பர்த்தா என்ற படி, அஹிஜந இத்யாதி - ஆபிஜாத்யத்தினால் உண்டான கர்வம், படிப்பினால் உண்டான கர்வம், ஆசாரத்தினால் உண்டான கர்வம், ஸ்வாதந்த்ர்யச் செருக்கு - தன்னை ஸ்வதந்த்ர்னாக நினைத்திருக்கையினாலுண்டான கர்வம். இதை இவர்தாமே ஸ்ரீபரமத பங்கத்தில் 'தாவிப் புவனங்கள் தாளிணை சூட்டிய தந்தை உந்திப்பூவில் பிறக்கினும் பூதங்கள் எல்லாம் புணர்த்திடினும் நாவில் பிரிவின்றி நாமங்கை வாழினும்' என்று அருளிச் செய்திருப்பது இங்கு அனுஸந்தேயம். கறந்த - கறக்கப்பட்ட, பாலுள் - பாலுக்குள்ளே, நெய்யேபோல் - நெய் மாத்திரம் போல, அதாவது பால் கண்ணால் காணலாம்படி இருக்கச் செய்தே அதற்குள் வ்யாபித்திருக்கும் நெய் கண்ணுக்குத் தெரியாமலிருக்கிறாற்போலே, பகவானும் இந்தச் சேதனா சேதன வஸ்துக்களில் வ்யாபித்திருந்த போதிலும் கண்ணுக்குப் புலப்படுவது இல்லை என்றபடி. இவற்றுள் - கண்ணால் பார்க்கப்படுகிற வஸ்துக்களில், எங்கும் - எல்லாவற்றிலும், கண்டுகொள் இறந்து - கண்டுகொள்கை இல்லாமல், அதாவது நம்முடைய கண்களுக்குப் புலப்படாமல். நின்ற - இருக்கிற, பெரு மாயனை - மிகவும் ஆய்சர்யமான ஸ்வபாவத்தையுடைய பகவானை, ஸ்வ ஸாமர்த்ய - தன்னுடைய ஸாமர்த்யத்தினால், ஸாத்யமான - செய்யப்படக்கூடியதான, ஸமாதி - யோகம், அதாவது தபஸ்ஸு, இளைப்பினை - க்லேசங்களை, இயக்கம் நீக்கி - ஸஞ்சாரத்தை நிவ்ருத்தி செய்து, இரண்டு செயப்படு பொருள் வருவது தமிழ் பாஷையின் ஸ்வபாவம். க்லேசங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தை

நிவ்ருத்தி செய்து என்றபடி, இருந்து - ஓர் ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு, முன் இமையைக் கூட்டி - மேல் இமையைக் கீழ் இமையுடன் சேர்த்து, அளப்பில் - அளவில்லாத, ஐம்புலன் - இந்திரியங்களையும், அடக்கி, அவர் கண்ணை - அந்த ஸர்வேஸ்வரன் இடத்திலேயே, அன்பு - பக்தியை, வைத்து, துளக்கமில் - சலனமில்லாத அதாவது இடைவிடாத, சிந்தை - த்யானத்தை, செய்து, ஆங்கே - அப்பொழுது, சுடர்விட்டு - தேஜஸ்ஸைப் பரப்பி, தோன்றலும் - தோன்றுகிற, விளக்கினை - ஜ்யோதி ஸ்வரூபனான ஸர்வேஸ்வரனை, விதியில் - ஸாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் வழியினால், கண்டு - ப்ரத்யக்ஷ் கரித்து, மெய்ம்மையைக் காண - உண்மையான ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிவதற்காக, ஒருப்பட்ட வளவிலே - யத்தனித்த ஸமயத்தில், 'பர' இத்யாதி - பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தின் ஸாக்ஷாத் காரத்திற்கு விரோதியாய் இருக்கும் ஒரு, மாளாத - நாஸத்தை அடையாத, வல்வினை - ப்ரபலமான கர்மம்.

ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் 5B

இப்படி ப்ரும்மா துக்கிதனாய் நின்ற நிலையை த்ருஷ்டாந்தத்துடனே நிரூபித்தருளுகிறார் - வம்பவிழ் என்றாரம்பித்து.

வம்பவிழ் போதமர் மாதருகந்த வம் மா நிதியைத்
தன் பலமே கொண்டு காணக் கருதிய தாமரையோன்
முன் பல குற்றத்து வல் வினை மொய்க்க முகிழ் மதியாய்
அம்புலி வேண்டிய பாலனைப் போலவழுதனனே. .5.

பதவுரை

வம்பு - வாஸனையுடன், **அவிழ்** - மலருகிற, அதாவது பரிமளத்துடன் விகஸிக்கிற, **போது** - தாமரஸ புஷ்பத்தில், **அமர்** - வஸித்துக் கொண்டிருக்கிற, **மாதர்** - லக்ஷ்மீ, **உகந்த** - ஸந்தோஷத்துடனே ஆஸ்ரயித்திருக்கிற, **அம் மாநிதியை** - அப்படிப்பட்ட மஹத்தான நிதியாகிய பகவானை, **தன்** - தன்னுடைய, **பலமே கொண்டு** - பலத்தையே காரணமாகக் கொண்டு, **காணக்கருதிய** - காணவேண்டும் என ஆசைப்பட்ட, **தாமரையோன்** - ப்ரும்மா, **முன்** - முன் காலத்தில் செய்த, **பல** - அனேகம் விதங்களான, **குற்றத்து** - அபராதங்களினால் உண்டான, **வல்வினை** - த்ருடமான கர்மங்கள், **மொய்க்க** - மொய்த்துக்கொண்டு நிற்க, **முகிழ்** - சுருங்கின, **மதியாய்** - புத்தியை உடையவனாய், **அம்புலி வேண்டிய** - சந்திரனைக் கையில் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்ட, **பாலனைப்போல்** - குழந்தையைப்போல, **அழுதனனே** - அழுதான்.

தாத்பர்யம்

"**வம்பவிழ்**" இத்யாதி - அப்படிப்பட்ட வாஸனை, மார்த்தவம், முதலிய குணங்கள் நிறைந்த தாமரைப் பூவில் வஸிக்கும் பெரிய பிராட்டியார், இந்த எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்தாள் என்பதினால் அந்தத் திருமேனியின் ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதிகள் ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதாகின்றன.

"**அம்மாநிதியை**" என்றது ஸ்ருதியில் பொதுவாக ஹிரண்ய நிதி என்று ஓதப்படுகிற நிதியை இப்படி விஸேஷித்து நிரூபித்தருளினார் என்றபடி.

அதாவது "ஹ்ருதிநியதரஜா ஸஹியாநம் நியாநம்" "प्रतिनियतरमा सन्निधानं निधानं" ப்ரதிநியதரமா ஸந்நிதா⁴னம் நிதா⁴னம்" என்று இவர் தாமே ஸ்ரீத்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவஸியில் அருளிச் செய்திருக்கிறபடியே லக்ஷ்மியினுடைய ஸாந்நித்யம் மாறாத நிதி என்று விஸேஷித்து நிரூபித்து அருளினாராயிற்று.

"**தன் பலமே கொண்டு**" என்பதினால் பகவானுடைய அனுக்ரஹம் வ்யாவர்த்திக்கப் படுகிறது. இத்தால்,

"ஹஸ்த்யா ச்வநந்யா ஸக்ய: சஹஜெவம் வியொஜ்ஜுந | ஜூதாஹ் ஜுஷுஹ் தசெவந"

"भक्त्या त्वनन्या शक्यः अहमेवं विधोऽर्जुन | ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन"

"புத்தியா த்வநந்யா ஸக்ய: அஹமேவம் விதோ⁴(அ)ர்ஜுந | ஜ்ஞாதும் த்³ ரஷ்டும் ச தத்வேந "

இத்யாதிகளிற் சொல்லப்பட்ட பகவத் ப்ரஸாதத்தைப் பெறாமல் கேவலம் தன்னுடைய ஜ்ஞான ஸக்த்யாதிகளினால் காண்பதற்கு எண்ணினமை த்யோதிதம்.

"வல்வினை" யாவது இங்கு பகவானுடைய நிக்ரஹ ஸங்கல்பம். "மொய்க்க" என்பதினால் "நெய்க் குடத்தைப் பற்றி ஏறும் ஏறும்புகள் போல்" என்கிறபடியே கர்மங்கள் நிபிடமாயிருந்தமை சொல்லப் பட்டது.. "பாலனைப்போல" என்றது இது ஸாத்யம், இது அஸாத்யம் என்கிற பகுத்தறிவு இல்லாத குழந்தையைப்போல என்றபடி.

இங்கு "நிதி" என்று நிர்ந்தேஸித்திருப்பதினால் அதைப் பார்ப்பதற்கு வேண்டியதான அஞ்ஜனம் முதலிய ஸாதனங்கள் இல்லாதவர்களினால் அறிய முடியாது என்பது தெரிவிக்கப் படுகிறது.

"வம்பவிழ்" இத்யாதியால் போக்யத்வம் விவக்ஷிதம்.

ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் 6

இப்படிக் கலங்கின ஶ்ரஹா 'என்னே! என்னே! நமக்கு ஸவ்ஜாஹராசு² விஷயமான ஸஜாபி கைபுகுராமைக்குக் காரணம் என் என்று விசாரித்து, நின்றவாநில்லாதே கூவிவவமமான கூஷை:காணத்தின் கூஷாயபாகம் பிறவாமை என்று பார்த்து, ஜநொஜாவிநு¹ஹெதுவான கூஜு விஸெஷத்தைக் கழிக்கப் பெறாதே (பாராதே) இத்தனை நாளும் என்ன காயும் செய்தோம், இமையோர் வாழ் தனி முட்டைக் கோட்டையினைக் கூறு செய்வதாக ஏறவும் இழியவும் நெடுங்காலம் நிரயுகமாக காயக்ஷேஸம் பட்டோம் ' என்று நெஞ்சருகிக் கண் பணித்து நெடுமுச்செறிந்து நிலத்தைப் பார்த்திருந்தான்.

இப்படிக் குழந்தையைப் போலே அழுத ப்ரும்மா தான் இதற்கு முன்பு பட்ட க்லேஸாதிகளை நினைத்துத் தானே தன்னைக் கர்ஹித்துக் கொண்ட ப்ரகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார் - "இப்படி" என்று ஆரம்பித்து. "என்னே என்னே" என்றது ஆஸ்சர்ய த்யோதகம்,

ஸவ்ஜாஹராது (सर्वान्तरात्म சர்வாந்தராத்தம்) விஷயமான - எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தர்யாத்மியான பகவானைப் பற்றிய, இத்தால் எப்பொழுதும் ஸந்நிஹிதனாய் அந்தர்யாத்மியாய் இருக்கும் பகவானைப் பற்றிய த்யானம் ஸித்திக்காமலிருந்தது ஆஸ்சர்யம் என்று காரணம் காட்டப்பட்டதாகிறது.

நின்றவா நில்லாதே - முன் கூஷணத்தில் இருந்தமாதிரி மேல் கூஷணத்தில் நிற்காமல், அதாவது கூஷணம் தோறும் மாறிக்கொண்டிருக்கிற

கூவிவவமம (कपिचलपल கபிசலபல) மான - குரங்கைப்போல் சஞ்சலமான ஸ்வபாவத்தை உடைய,

கூஷாயபாகம் (कषायपाकं கஷாயபாகம்) - பாபங்களினுடைய விநாஸம்,

ஜநொஜாவிநு¹ ஹெது (मनौमानिन्य हेतु மனோமாலிந்ய ஹேது) --மனதில் அழுக்கு அடைந்திருப்பதற்குக் காரணம்,

கழிக்கப் பெறாதே - கழிவதாகிற பலத்தை அடையாதே (பாராதே என்றும் பாடாந்தரம். அப்பொழுது போக்கடித்துக் கொள்ளுவதற்காக வேண்டிய ப்ரயத்தினங்களைச் செய்யாமல் என்றர்த்தம்)

இமையோர் வாழ் - தேவதைகள் வாழும்படியான,

தனி - விலக்ஷணமான, லோகத்தில் கோட்டைகளுக்கு அனேகம் வாசல்கள் உண்டு, அண்டமாகிற கோட்டைக்கு அது இல்லாமையினாலே விலக்ஷணமானது என்னப் படுகிறது.

முட்டை - அண்டமாகிற, கோட்டையினை - கோட்டையை,

கூறு செய்வதாக - நம்முடைய ஸ்வாதீன பாகமாகச் செய்வதாக நினைத்து,

ஏறவும் இழியவும் - அனேகம் தடவை ஏறியும் இறங்கியும்,

நிரயுக(நிரயுக நிரர்த்தக)மாக - ப்ரயோஜனம் ஒன்றுமில்லாமல்,

காயக்ஷேபம் (காயக்ஷேபம்) பட்டோம் - ஸரீர துக்கத்தை அடைந்தோம்

நெஞ்சருகி - மனதுருகி, கண் பனித்து - கண்களில் ஜலம் பெருகி,

நெடுமூச்செறிந்து - பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு,

நிலத்தைப் பார்த்திருந்தான் - கவிழ்தலை இட்டுக் கொண்டிருந்தான். (தலை கவிழ்ந்து இருந்தான்)

அடங்காக் கரணங்கள் ஐந்துடன் ஆறுமடக்கி முன்னம்

நெடுங்கால மிந்நிலமே நிலையாப் பூண்டு நீடுறைவான்

சடங்கால்பெரிய தவங்கள் செய்தேனென்ன தன்மையிதென்று

இடங்காத்திருந்த திசைமுகன் தன்னை இகழ்ந்தனனே. 6.

பதவுரை

முன்னம் - இதற்கு முன்பே, **நெடுங்காலம்** - நீண்ட காலமாக, **அடங்கா** - அடங்காதவைகளான, **ஐந்துடன்** - ஐந்துகளாயும், **ஆறும்** - ஆறுகளாயும் இருக்கின்ற, **கரணங்கள்** - கர்ம ஜ்ஞானேந்திரியங்களை, **அடக்கி** - வசப்படுத்தி, **இந்நிலமே** - இந்தப் பூமியையே, **நிலையாப் பூண்டு** - எப்பொழுதும் இருப்பதாக அங்கீகரித்து, **நீடு** - பிறகு நீண்ட காலத்தில், **உறைவான்** - வஸிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டு, **சடங்கால்** - அங்கங்களினால், **பெரிய** - பெரியதான, **தவங்கள்** - தபஸ்ஸுக்களை, **செய்தேன்** - அனுஷ்டித்தேன், **இது** - இப்படிச் செய்தது, **என்ன தன்மை** - என்ன ஸ்வபாவம், **என்று**, **திசைமுகன்** - ப்ரும்மா, **இடம் காத்திருந்த** - தன்னுடைய ஸ்தானத்தை வேறு ஒருவரும் ஆக்கிரமிக்காதபடி காத்துக் கொண்டிருந்த, **தன்னை**, **இகழ்ந்தனன்** - நிந்தித்துக் கொண்டான்.

தாத்பர்யம்

"அடங்காக் கரணங்கள்" என்றது ஊநியாணி ஸ்ராயீநி" (इन्द्रियाणि प्रमाथीनि இந்திரியாணி ப்ரமாதீநி) என்கிறபடியே மஹா பலிஷ்டங்களாய் இவனை பலாத்கரித்துத் தங்கள் விஷயங்களில் இழுத்துக் கொண்டு போகக் கூடிய ஸ்வபாவத்தையுடைய இந்திரியங்கள் என்றபடி. கர்மேந்திரியங்களைவிட ஜ்ஞானேந்திரியங்களை வஸீகரிப்பது அதிக ப்ரயாஸ ஸாத்யமானது என்று தெரிவிப்பதற்காக "ஐந்துடன் ஆறும்" என்று பிரித்து நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

"நெடுங்காலம்" என்றது இப்படி வ்யர்த்தமாகக் கழிந்த காலங்கள் அளவிடமுடியாதவைகள் என்றபடி. "பழுதே பல பகலும் போயின" இத்யாதிகள் இங்கு அனுஸந்தேயங்கள். சுஹொ ஜெ ஊஹதீ யாதா நிஷ்டா ஜந்ஸந்தி: (अहो मे महती याता निष्कला जन्सन्तति: அஹோ மே மஹதீ யாதா நிஷ்டலா ஜந்ஸந்தி:) என்கிற

படியே நிஷ்பலமான கார்யங்களைச் செய்து எவ்வளவு காலம் வீணே போக்கப்பட்டது என்பது தெரிவிக்கப் படுகிறது. பகவதனுபவத்தாலே மஹாநந்தமாய் அடிக் கழஞ்சி பெற்று போக்கக் கடவதான காலமன்றோ இப்படிப் பழுதே போயிற்று என்று தாற்பர்யம். இப்படி, "யும்கொடி ஸஹஸ்யாணி" (யூகோட் சஹஸி யுக கோடி ஸஹஸ்ராணி) இத்யாதிகளிற்படியே அனேகம் ஆயிரம் வருஷங்களன்றோ ப்ரயோஜனாந்தரங்களுக்காக வீணே செலவழிந்தன என்றதாயிற்று.

"**இந்நிலமே**" என்பதினால் அந்த ஸ்தானத்தில் அனுபவிக்கப்படும் அல்பத்வாதி தோஷங்கள் ஸூசிப்பிக்கப் படுகின்றன. அவைகளில் அல்பத்வமாவது :- மோக்ஷாநந்தத்தை விட மிகவும் ஸ்வல்பமா யிருக்கை. அஸ்திரத்வமாவது அழியக் கூடியதாயிருக்கை. அதாவது,

சூவ்ரஹ ஹுவநாஹொகாஃ பூநராஹதிநொஜூந (आज्ञा भुवनलोकः पुनरावर्तिनोऽन आभ्रह्म पुवनाल्लோकाः पुनरावर्तिनोऽनोऽनः)

என்னும்படியாயிருக்கை. துக்கமூலத்வமாவது ஸ்ரமப்பட்டு ஸம்பாதிக்கக்கூடியதாயிருக்கை. அதாவது கியூயாவிரெஷ ஶஹுஶாஃ (क्रियविशेष बहून् कूरिया विसेशஷம் பஹுளாம்) என்கிறபடியே பல தஸையில் வரும் ஸுகத்தைவிட உபாய தஸையில் படும் கஷ்டம் அதிகமாயிருக்கும் என்றபடி. துக்கமிஸ்ரத்வமாவது பலத்தை அனுபவிக்கும் தஸையிலும் துக்கத்துடன் கலந்திருப்பது. "கலகத் தொழில் மதுகைடபராற் படும் கட்டமெண்ணில்" இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரும்மத்வாதி பலங்களை அனுபவிக்கும் காலத்தில் மதுகைடபாதி களினால் ப்ரஹரிக்கப்பட்டமை, அஸுரர்களினால் பீடிக்கப்பட்டமை முதலிய துக்கங்கள் உண்டாகின்றன வல்லவா என்றபடி. அப்ராப்தத்வமாவது பகவானுக்கு தாஸ பூதனான நம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்கு உசித மில்லாமலிருப்பது. ஸ்வபாவிகாநந்த விருத்தத்வமாவது ஸ்வபாவ ப்ராப்தமான பகவதனுபவமாகிற ஆநந்தத்திற்கு விரோதமாயிருக்கை. இவைகளை எல்லாம் நமக்கு ப்ரத்யக்ஷத்திலே தெரிவிக்கிறபடி யினால் "இந்நிலமே" என்று சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

"**பூண்டு**" என்றது மற்றொருவரால் செய்யப்பட்ட தொன்றன்றிக்கே தானே பண்ணின என்றபடி. அன்றிக்கே வேண்டாமென்கிற எண்ணம் பிறந்தவுடன் சடக்கென விடவொண்ணாதபடி இருக்கிற அதிகாரமாகிற விலங்கைப் பூட்டிக்கொண்டு என்றாகவுமாம்.

"**உறைவான்**" என்றது உறைவதற்காக என்றபடி. இப்படி மிகவும் அல்பமான பலனை அனுபவிப்பதற்காக இவ்வளவு ஸ்ரமப்பட்டோமே என்றதாயிற்று.

"**சடங்கால் பெரிய**" என்றது அங்கங்கள் முதலியவற்றால் பெரியதான என்றபடி.

"**தவங்கள்**" என்கிற பஹு வசனம் பட்ட ஸ்ரமத்தின் ஆதிக்யத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

"**என்ன தன்மை**" என்றது பலம் இது, இதற்காகப் படவேண்டிய ஸ்ரமம் இவ்வளவு, என்பதை விசாரிக்காமல் இந்த அல்ப பலத்தையே விசேஷமாக நினைத்திருந்தமை என்ன மூட க்ருத்யமோ என்றபடி.

"**இகழ்ந்தனனே**" என்றது என்ன அஜ்ஞனோ, என்ன மூடனோ என்று தன்னையே தான் இகழ்ந்து கொண்டான் என்றபடி.

யும்கொடி ஸஹஸ்யாணி விஷ்ணுஶாராயு வஶ்ஜஹுஃ | பூந ஸெஸுஹொகூ யாதூஷவஃ ப்ராஶ்லாநிதி ஶூஸூ|| என்கிறபடியே சுதிஸயிதெஸ்யு ஹெதுவான தவஸஸைப் பண்ணி, சுயிகூரஃ என்பதோர் அளறிலே அழுத்தி, சுநுதபூனான ஶ்ரஹூ ஶயூஸூஶந கூடாஶுஷ விஸெஷத்தாலே ஜொஶுஶாயயூஶுதமான தபஸஸூக்கு நிலமாவது ஏதென்று நிரூபித்து, ஹூஷி ஓழிந்த ஹொகூங்கள் பதிமூன்றும், ஹூஷி தன்னில் ஜஃஸூஶீஃஃ ஓழிந்த ஜஹூ ஶீஃஃஃ ஆறும், ஜஶூஶீஃஃ தன்னில் ஹாரதவஷூஃ ஓழிந்த வஷூஃஃஃ எட்டும் ஹொம ஹூஷிகளாகையாலே பூணூ கூஜூ விஸெஷ சுநூஷூநத்துக்கு உசித ஶுஷூஶுஃஃஃ அன்றென்று உஶெஶூஶித்து, ஶவூ ஶுஷூஶிணமாய் ஶவூ ஶஜூஶ சுநூஷூந யொமூமுமான ஹாரத வஷூஃஃஃஃஃ வந்து புகுந்தான்.

युगकोटि सहस्राणि विष्णुमाराध्य पद्मभूः | पुन स्रैलोक्य धातृत्वं युक³कोऽपि संहस्रराणी विष्णुमारात्⁴य
 प्राप्त्वानिति शुश्रुम || என்கிறபடியே அதிசயிதீர்வரீ हेतुवाने पत्³मपू⁴: | पुन स्त्रैलोक्ये धातृत्वं युक³कोऽपि संहस्रराणी विष्णुमारात्⁴य
 तपस्सैवैः पण्डितैः, अधिकारं एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं
 अमुत्तमं, अनुत्तमं ब्रह्मा मधुसूदन कटाक्ष विशेषताले एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं
 मोक्षोपयुक्तमानं तपस्सुक्ते निलमावतु एतेननुमोक्षोपयुक्तमानं तपस्सुक्ते निलमावतु एतेननुमोक्षोपयुक्तमानं तपस्सुक्ते निलमावतु एतेननुमोक्षोपयुक्तमानं
 निरूपित्तु, भूमिं ओम्निन्त लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं
 तन्निन्त जंबूद्वीपं ओम्निन्त महा द्वीपांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं
 तन्निन्त भारतवर्षं ओम्निन्त वर्षांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं
 भूमिकलाकैयाले पुण्य कर्म विशेष अनुष्ठानत्तुक्ते उचित पुण्य कर्म विशेष अनुष्ठानत्तुक्ते उचित पुण्य कर्म विशेष अनुष्ठानत्तुक्ते उचित पुण्य कर्म विशेष अनुष्ठानत्तुक्ते उचित
 क्षेत्रांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं एतत्पुत्रोऽयं अग्रेऽपि लोकांस्तपसां पण्डितैः, अधिकारं
 अनुष्ठान योग्यमुमानं भारत वर्षत्तिल वन्तु पकुन्तानं. योक्³यमुमानं पा⁴रत वरषत्तिल वन्तु पकुन्तानं.

இப்படி நிர்வேதப்பட்ட ப்ரும்மா மேல் அந்தக் கர்ம விசேஷத்தைக் கழிக்கும் உபாயம் எது என்று பார்த்து, அப்படிப்பட்ட தர்மானுஷ்டானத்திற்கு உசிதமல்லாத ஸ்தானங்களை விட்டுவிட்டு, அதற்கு உசிதமான ஸ்தானத்தில் வந்து புகுந்தான் என்கிறார் - "யுக" என்றாரம்பித்து.

யுககோடி ஸஹஸ்ராணி - ஆயிரம் கோடி யுகங்கள், **பத்மபூ** - ப்ரும்மாவானவர், **விஷ்ணும** - பகவானை, **ஆராத்ய** - ஆராதனம் செய்து, **புநஃ** - மறுபடியும், **த்ரைலோக்ய தாத்ருத்வம்** - பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் என்கிற மூன்று லோகங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக இருப்பதை **ப்ராப்தவாந்** - அடைந்தார், **இதி** - என்று, **ஸூத்ரும** - கேழ்விப்படுகிறோம். **அதிஸயித** இத்யாதி - மிகுந்த ஐஸ்வர்யத்தை அடைவதற்குக் காரணமான, **அதிகாரம்** - ப்ரும்மத்வமாகிற பதவி, **அளறிலே** - சேற்றிலே, **அநுத்தனான** - பஸ்சாத்தாபத்தை அடைந்த, **மதுஸலிதந** இத்யாதி - மதுவை ஸம்ஹரித்தருளிய பகவானுடைய கடாசுஷத்தாலே

ஜாயமானம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேந மதுஸலிதந: ஸாத்விக ஸ்ஸ து விஜ்நேய ஸ்ஸ வைமோக்ஷார்த்த சிந்த:

என்றிவை முதலியவைகள் இங்கு அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப் பட்டன. ரஜஸ்தமோ குணங்களின் அம்ஸமான மது கைடபர்களைக் கன்றருளிய எம்பெருமானுடைய கடாசுஷம் பெற்றவன் யாவன் அவன் ஒருவனே மோக்ஷமாகிற பலத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பவனாவான் என்றதாயிற்று. **தவஸுக்கு நிலம் எது** - தபஸ் செய்யவேண்டியதான இடம் எது, **போகபூமிகள்** - கர்மங்களின் பலனை அனுபவிக்கும் இடங்கள், **ஸர்வதக்ஷிணமாய்** - எல்லாப் பூமிக்கும் தெற்கே இருப்பதாய், **ஸர்வதர்ம** இத்யாதி - எல்லாக் கர்மங்களையும் அனுஷ்டிக்கத் தக்க இடமான

இப்படிக்கீழ் நிரூபித்த அர்த்தத்தை ஒரு பாட்டாலே ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார் - "விண்ணுலகில்" என்றாரம்பித்து.

விண்ணுலகில் வீற்றிருந்த மேன்மையாலும்
 வேதங்கள் ஈரிரண்டும் விரித்தலாலும்
 கண்ணனை நான் கருத்துறவே காண்பன் என்னக்
 காணாமல் விலக்கிய தன் வினையைக் காணா

எண்ணிய நற்புவனங்கள் ஏழுமாறும்

இருமூன்று தீவமும் எட்டிடமும் விட்டுப்

பண்ணிய நல்விரதமெல்லாம் பலிக்குமென்று

பாரதத்தைப் பங்கயத்தோன் படிந்திட்டானே. .7.

பதவுரை

விண்ணுலகில் - ஆகாசமாகிற லோகத்தில், அதாவது எல்லா லோகங்களுக்கும் உயரத்தில் இருக்கும் ஸத்ய லோகத்தில், **வீற்றிருந்த** - தன்னுடைய மேன்மை தோன்றும்படி இருந்த, அதாவது தான் ஸர்வோத்க்ருஷ்டன் என்பது ப்ரகாஸிக்கும்படியாக உட்கார்ந்திருந்த, **மேன்மையாலும்** - உத்கர்ஷத்தினாலும், **ஈரிரண்டு** --நான்கு, **வேதங்கள்** - வேதங்களையும், **விரித்தலாலும்** - ப்ரவசனம் செய்தலாலும், **நான்** - இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞான ஸக்த்யாதிகளை உடைய நான் சுஹம் வஹ்வாநு சூஜெஷ்யாஷ்யி அஃ ஸவாந் அஸ்யிஸி அஹம் பலவாந் ஆத்யோஸ்மி இத்யாதிகளில் சொல்லப்பட்ட என் பலத்தினாலேயே, **கண்ணனை** - பகவானை, **கருத்துறவே** - மனதில் ப்ரதிஷ்டனாயிருக்கும்படி, அதாவது இந்த ப்ரத்யக்ஷகரித்ததினால் உண்டான ஸம்ருதியானது நிலை நிற்கும்படியாக, **காண்பன்** - பார்ப்பேன், **என்ன** - என்று நினைத்து, **காணாமல்** - பார்க்காமல் இருக்கும்படி, **விலக்கிய** - தடுத்துக்கொண்டிருக்கிற, **தன்** - தன்னுடையதான, அதாவது தன்னிடத்தில் ஸங்க்ரமித்த அயலாருடைய பாபமன்றிக்கே தன்னாலேயே அனுஷ்டிக்கப் பட்டதான, **வினையை** - கர்மத்தை, **காணா** - காணாமல், இங்கு ப்ரும்ம பத ப்ராப்திக்குக் காரணமான தபஸ்ஸை **வினை** என்று நிரூபித்திருக்கிறது, **எண்ணிய** - புராணாதிகளில் எண்ணப்பட்ட, **புவனங்கள் ஏழும்** - அதல விதல நிதல தலஅதல மஹாதல ஸுதல பாதாள என்னப்படும் கீழ் லோகங்கள் ஏழும், **ஆறும்** - புவ:, ஸுவ:, மஹ:, ஜந:, தப:, ஸத்யம் என்னப்படும் மேல் லோகங்கள் ஆறும், அதாவது பூமியொழிய மற்றப் பதிமூன்று லோகங்களையும், **இரு மூன்று** - ஆறாகிய, **தீவமும்** - தீவீபங்களையும், அதாவது, ப்லக்ஷ, ஸால்மலி, குஸ, க்ரௌஞ்ச, ஸாக, புஷ்கர என்று சொல்லப்படுகிற ஜம்பூத்வீபம் தவிர மற்ற ஆறு தீவீபங்களையும், **எட்டிடமும்** - பாரத வர்ஷம் தவிர மற்றதான கிம்புருஷ, ஹரி, இலாவ்ருத, ரம்யக, ஹிரண்யக, குரு, பத்ராஸ்வ, கேதுமால என்று சொல்லப்பட்ட எட்டு ஸ்தலங்களையும், **விட்டு** - போகபூமி என்று பரித்யஜித்து. **பண்ணிய** - அனுஷ்டிக்கப்பட்ட, **நல் விரதம்** - நல்லதான கர்மங்கள் எல்லாம், **பலிக்கும்** - பலத்தைக் கொடுக்கும், **என்று**-- என்று நினைத்து, **பங்கயத்தோன்** - ப்ரும்மா, **பாரதத்தை** - பாரத வர்ஷத்தை, **படிந்திட்டான்** - அடைந்தான்.

இப்படி ஸ்ரஹா ஹாரத வஷ்டத்திலே வந்து புகுந்து தான் ப்ரயானமாக நினைத்திருந்ததொரு பூணுக்ஷெசுத்திலே ஒரு காலாலே நின்று ஊய்யு ஹுஜனாயும், உஹ்வாஸ நிஸாலங்களை அடக்கியும், ஒருவராலும் சுநுஷ்க்க ஒண்ணாத தபஸ்ஸைப் பண்ணினவளவிலும் சுதூக்ஷரணம் சுதூராத் ஊநாநுமூணமல்லாமையாலே சுதூக்ஷவிஷ்ணுனாயிருக்க, சுஸரீரியாயிருப்பதொரு வாக்குக்ஷூஸத்திலே கிளம்பி, "வாராய் ஸ்ரஹாவே! நீ வெறுக்க வேண்டுவதில்லை, உனக்கு ஸஜாயி விரொயியான கூடித்தைக் கழிக்கைக்கு ஒரு உபாயத்தை உபதெஸிக்கிறேன், சுயிகாரமாகிற சூநாநுஹவத்திலே அமுந்தின உனக்கு ஆயிரம் சுஸுஜெயம் பண்ணினானல்லது சுதூக்ஷரணம் ஸூகி உண்டாகாது, கூதுவு மௌரவத்துக்கும் கூா விஎம்ஸத்துக்கும் அஞ்சினாயாகில் ஒரு சுஸுஜெயத்தாலே ஆயிரம் சுஸுஜெயத்தின் மஹம் லிஜிக்கும்படி சுநவயிகு ஜாஹாத்முமான ஸதூவ்ருதக்ஷெசுத்திலே சென்று அதின் நடுவே ஸவ் வூவியான ஸவெஷ்ரூரன் நிதூமாக விஸேஷ ஸஹியி பண்ணியருளுகிற ஸ்ரீ ஹவ்ரிபிரியை உதூவெஷியாக்கி, அங்கே ஸவ் யஜ்ஞங்களிலும் ப்ரயானமான சுஸுஜெயத்தாலே ஸவ்யஜ்ஞ ஹொசூாவான ஸவெஷ்ரூரனை சூராயிப்பாய் " என்ன, அந்த சுஸரீரி வாசுத்தைக் கேட்டு சுதிஸஹூக்ஷனான ஸ்ரஹா அப்பொழுதே ஸதூவ்ருதக்ஷெசுத்திலே வந்து, விஸூக்ஷூவை அழைத்து, "நாம் இங்கே ஸவ்

இப்படிப் பாரத வர்ஷத்தை அடைந்த ப்ரும்மா மற்ற சேஷத்திரங்களை விட்டுவிட்டு ஸத்யவ்ரத சேஷத்திரத்தில் யாகம் பண்ணினதற்குக் காரணத்தை நிரூபித்தருளுகிறார் - "இப்படி" என்றாரம்பித்து.

தான் ப்ரதானமாக இத்யாதி - தன்னுடைய மனதில் உத்க்ருஷ்டமானது என நினைத்த என்றபடி.

ஊர்த்வபுஜனாயும் - உயரத் தூக்கப்பட்ட கைகளை உடையவனாயும், "உப்வாஸ" இத்யாதி - உள்ளும் வெளியும் போகிற மூச்சுக் காற்றுகளை, (இத்தால் ரேசக பூரக கும்பக ப்ராணாயாமாதிகளைச் செய்தபடி த்யோதிதம்.)

அந்த:கரணம் --மனது. **அந்தராத்ம**" இத்யாதி - எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியான பகவானை ப்ரத யக்ஷீகரிப்பதற்கு தகுந்ததாகவில்லையாகையினால்,

அத்யந்த விஷண்ணனாய் - மிகவும் துக்கத்துடன் கூடினவனாய், **அஸ்ரீரியாயிருப்பதொரு** -- ஸ்ரீரமில்லாமல் இருப்பதொரு, "கிளம்பி"என்றது மேலே "என்ன" என்பதுடன் அந்வயிக்கிறது.

ஸமாதிவிரோதியான - த்யானத்திற்குத் தடையான, "**அதிகார**" இத்யாதி ப்ரும்மத்வாதிகாரத்தினால் உண்டான அதிகமான ஆநந்தத்தை அனுபவிப்பதிலே,

கர்த்தவ்ய இத்யாதி - செய்யவேண்டிய கார்யம் பெரியதாயிருப்பதற்கும், அதை அனுஷ்டிப்பதற்கு வேண்டிய காலத்தினால் ஏற்படும் ஸாவகாஸத்திற்கும்,

அநவதிக மாஹாதம்யமான - எல்லையில்லாத மஹிமையையுடைய,

விஸேஷ ஸந்நிதி பண்ணி - விஸேஷமான ஆகாரத்தினால் ஸாந்நித்யம் செய்து

உத்தரவேதி - யஜ்ஞத்திற்கு அங்கமான வேதிகை.

"**ஸர்வ**" இத்யாதி - எல்லா யஜ்ஞங்களிலும் ஸமர்ப்பிக்கப்படும் ஹவிஸ்ஸை அமுது செய்பவனான

என்ன - என்று சொல்ல, **ஸர்வபாப** இத்யாதி - எல்லாப் பாபங்களுக்கும் ப்ராயஸ்சித்தமாக,

வைஷ்ணவமான - விஷ்ணுவின் ஆராதன ரூபமான, **பாரா நின்றோம்** - யோசியா நின்றோம்.

விஸாரதனான - ஸமர்த்தனான

சதுரஸ்ரமாக - நான்கு மூலைச் சவுக்கமாக, **வகுத்து** - செய்து,

சமைத்து - அமைத்து, **சமைப்பாய்** --செய்வாய்.

இந்த அர்த்தங்களையே ஒரு பாட்டாலே ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார் - **எத்திசை** என்றாரம்பித்து.

எத்திசை நிலனுமெய்தி அருந்தவம் செய்த வந்நாள்

சத்தியவிரதம் செல்வா யென்றதோருரையின் சார்வால்

அத்திசை சென்றழைத்தங் கமரரில்லெடுப்பான் தன்னை

உத்தரவேதிசெய் என்றுரை யணங்கிறை உரைத்தான். .8.

பதவுரை

உரை அணங்கு - வாக் தேவதையான ஸரஸ்வதிக்கு, **இறை** - நாயகனான ப்ரும்மா, **எத்திசை** - எல்லாத் திக்குகளிலும் இருக்கிற, **நிலனும்** - பூமியையும், **எய்தி** - அடைந்து, அதாவது பாரத வர்ஷத்தில் ஏதோ ஒரு சேஷத்திர விஸேஷத்திலே ப்ரும்மா தபஸ்ஸு செய்யா நின்றாலும், அங்கு தபஸ்ஸு பண்ண ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு மற்ற எல்லா சேஷத்திரங்களைப் பற்றி விசாரித்தே அவைகளைக் கைவிட்ட படியினால் இங்கு அப்படி அந்த எல்லாப் பூமிகளையும் மனதினால் யோசித்தமை அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப் பட்டதாகிறது. **அரும்மவம்** --மற்றொருவராலும் அனுஷ்டிக்க முடியாததான தபஸ்ஸை, **செய்த** -- அனுஷ்டித்த, **அந்நாள்** - அந்த ஸமயத்தில், **சத்தியவிரதம் செல்வாய்** --ஸத்யவ்ரத சேஷத்திரத்துக்குச் செல்லக் கடவாய் **என்றது** - என்று சொன்ன, **ஓர் உரையின்** - ஸ்ரீரமில்லாமல் உண்டானபடியினாலே

அமைத்தது என்றது பர்யாப்தமானது, அதாவது ஸத்ருக்களை ஸம்ஹரிக்கப் போதுமான ஸாமர்த்யத்தை உடைய என்றபடி. அன்றிக்கே உத்தம அமர்த்தலம் என்றது ருத்திரனுக்கும் பகவானுக்கும் பலாபலப் பரீகைக்காக உண்டான யுத்த ஸ்தலத்தில் என்றாகவுமாம். அப்பொழுது அமைத்தது என்பதற்கு ஸம பலமாக இருக்கும்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட என்றர்த்தம். இப்படி இரண்டு தனுஸ்ஸூக்கள் உண்டாக்கப் பட்டு இருந்தபோதிலும் ஜ்ஹிதம் தலாநு: (ஜ்ஹித் ஈஹு: - ஜ்ரும்பிதம் தத்தநு:) என்கிறபடியே பகவானுடைய கர்ஜனத்தினால் ருத்திரனுடைய வில் பிளந்துபோனமையால் பகவானுடைய தனுஸ் ஒன்றே மிகுதியாய் இருந்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு என்று அருளிச் செய்யப்பட்டது.

எழில் என்றது பகவானைத் தவிர மற்றொருவராலும் கையாளமுடியாத உத்கர்ஷத்தை உடைய என்றபடி. சாரங்கம் என்னும் வில்லாண்டாந்தன்னை இத்யாதி இங்கனுஸந்தேயம்.

அத்திர அரக்கன் என்றது தன்னுடைய தபோ பலத்தினால் அடையப்பட்ட அஸ்திர பலத்தையுடைய ராவணன் என்றபடி. **அத்திர** என்று பாடாந்தரம். அப்பொழுது அப்படிப்பட்ட ஸாமர்த்யத்தையுடைய என்று அர்த்தம். அதாவது ஸர்வேஸ்வரனான பகவானுடன் எதிர்த்து நின்று யுத்தம் செய்யும்படியான பராக்ரமத்தை உடையவன் என்றபடி.

ஒரு கொத்தென என்றது *பானு நேர் சரத்தால் பனங்கனி போலப் பருமுடியுதிர வில் வளைத்தோன்* என்கிறபடியே ஒரு கொத்திலிருக்கும் பனங்காய்களைப் போலத் தனித் தனி பாண ப்ரயோகம் இல்லாமல் ஒரே பாணத்தினால் அடித்துத் தள்ளின என்றபடி.

உதிர்த்த என்பதினால் கிள்ளிக் களைந்தானை என்கிறபடியே அநாயாஸேந செய்தமை சொல்லப் படுகிறது.

வெணைய வைத்ததுணும் அத்தன் என்றது *ஆங்கொரு நாள் ஆய்ப்பாடி சீரார் கலையல்குல் சீரடிச் செய்துவரவாய் வாரார் வனமுலையாள் மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு ஏரார் இடைநோவ எத்தனையோர் போதுமாய் சீரார் தயிர் கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை வேரார்நுதல் மடவாள் வேறோர் கலத்திட்டு நாராருறியேற்றி நன்கமைய வைத்ததனை போரார் வேல் கண் மடவாள் போந்தனையும் பொய்யுறக்கம் ஓராதவன் போலுறங்கி அறிவுற்றுத் தாரார் தடம் தோள்கள் உள்ளவும் கை நீட்டி ஆராத வெண்ணெயை விழுங்கினவனாகிய ஆப்தனான ஸ்ரீகிருஷ்ணன்* என்றபடி. அதாவது ஆஸ்ரிதர்களிடத்திலுள்ள பரம வாத்ஸல்யத்தினால் அவர்களுடைய த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் தாரகமாக நினைத்தல்லவோ இவ்விதம் செய்தருளினான் என்றதாயிற்று. அன்றிக்கே,

உஷு:உபதெசு ட்யூயிவீ ஸீயெடசு ஹிஜவாநு ஸகூஹ்வெசு|

ஸூஷுதொய நியி: கூஷுந நெ ஜொயம் வஜொ ஹ்வெசு ||

ஐ:பதெத் பூயிவி ஶியீத் ஹிமவான் ஶகலி ஶவேத்|

ஸூஷுதொய நியி: கூஷுந நெ ஜொயம் வஜொ ஹ்வெசு ||

த³ யெள:பதேத் ப்ருதி² வீ ஸீர்யேத் ஹிமவாந் ஶகலீ ப⁴வேத்|

ஸூஷுதொய நிதி⁴: க்ருஷ்ணே ந மே மோக⁴ம் வசோ ப⁴வேத் ||

என்கிறபடியே யதார்த்தவாதி என்றாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே ஆஸ்ரிதர்களிடத்திலுள்ள நிரவதிக வாத்ஸல்யத்தினால் ஸர்வ ஸாஸ்திரார்த்த ஸங்க்ரஹமான ஸ்ரீகீதையை உபதேஸித்து அருளியவன் என்றாகவுமாம்.

இடமாம் என்றது இந்த இரண்டு அவதாரங்களையும் செய்தருளிய பகவான் அர்ச்சா ரூபம் கொண்டு ஸேவை ஸாதிக்கும் சேஷத்திரமான என்றபடி.

அத் திகிரி என்றது அறமுயலாழிப்படை இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வ பாபங்களையும் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ஸ்ரீசுதர்ஸநாழ்வான் என்றபடி.

இவ்வண்ணம் உிதித்து உதாவெழியும் யஜ்ஞஸாஸெயும் படைவீடுமாக வகுத்து விஸூகஜூ காட்டக் கண்ட ஶ்ரஹா தனக்கு ஶஹுஜதி விஷயமாகையாலே இந்நகரத்துக்கு ஶகாஶீ என்று பேராக்கினான்.

ஸயொஜூ ஜயூரா ஜாயா கூாஸீ கூாஶீ ஹூவனிகூா|

புரி ஊரவதீ வெவ ஸவெவதா ஊக்திஊயிகா: ||

இவ்வண்ணம் சிந்தித்து உத்தரவேதி³யும் யஜ்ஞசாலையும் படைவீடுமாக வகுத்து விஸ்வகர்மா காட்டக் கண்ட ப்³ரஹ்மா தனக்கு ப்³ஹுமதி விஷயமாகையாலே இந்நகரத்துக்கு காஞ்சீ என்று பேராக்கினான்.

அயோத்³ த்⁴யா மது⁴ரா மாயா காஸீ காஞ்சீ ஹ்யவந்திகா |

புரி த்வாரபதீ சைவ ஸப்தைதா முக்திதா³ யிகா: ||

இவ்வண்ணம் சிந்தித்து உதரவேதியும் யஜ்ஞசாலையும் படைவீடுமாக வகுத்து விஷ்ணு காட்டக் கண்ட ஶ்ரீ தனக்கு ஶ்ரீமதி விஷயமாகையாலே இந்நகரத்துக்கு காஞ்சீ என்று பேராக்கினான்.

அயோஜ்யா மதுரா மாயா காசி காஞ்சீ ஶ்வந்திகா |

புரி த்வாரபதீ சைவ ஸப்தைதா முக்திதா³ யிகா: ||

இப்படி விஸ்வகர்மாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட யஜ்ஞசாலையை முதலியவைகளைப் பார்த்து ப்³ரஹ்மா ஶந்தோஷித்த ப்³ரகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார் - "இவ்வண்ணம்" என்றாரம்பித்து.

இவ்வண்ணம் --கீழ் நிரூபித்த ப்³ரகாரமாக, அதாவது இந்த ஶ்ரீத்திரமே எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் என்று.

யஜ்ஞசாலையும் --யாகம் செய்யும் இடமும், **படைவீடுமாக** - வஸிக்கும் க்³ருஹம் முதலியவைகளுமாக. இவை மற்ற எல்லாவற்றிற்கும் உப லக்ஷணம்.

காஞ்சீ - இதயாதி

"கூ ஊதி ஶ்ரீஶ்ரீணா நாஊதேந தக்ராஶிதொ ஹரி: |

தஸாஶ் காஶ்³தி விஷுாதா புரிபுணுவிவஶி³நீ ||

{ "க ஶ்ரீ ஶ்ரீணா நாமதேந தக்ராஶிதொ ஹரி: |

தஸாஶ் காஶ்³தி விஷுாதா புரிபுணுவிவஶி³நீ ||

"கூ ஊதி ஶ்ரீஶ்ரீணா நாஊதேந தக்ராஶிதொ ஹரி: |

தஸமாத் காஞ்சீ³தி விக்² யாதா புரிபுணுவிவஶி³நீ || }

(கூ என்று ப்³ரஹ்மாவிற்குப் பெயர். அவரால் பகவான் இந்த ஶ்ரீத்திரத்தில் ஆராதிக்கப் பட்டமையினால் காஞ்சீ என்று பெயராயிற்று)

என்றிவை முதலியவை இங்கனுஸந்தேயங்கள்.

அயோத்யை, வடமதுரை, மாயை, காசி, காஞ்சீ, அவந்தி, த்வாரகை என்கிற பட்டணம் ஆகிய, (ஸப்தைதா) இவைகள் ஏழும் (முக்திதாயிகா) மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவைகள்.

இப்படி அந்தப் பட்டணத்திற்கு காஞ்சீ என்று பெயர் வைத்தது அது இந்தப் பூமியாகிற ஶ்திரீக்கு அரைநாண் மாலை போலிருப்பினாலும் ஒக்கும் என்று ஒரு பாட்டாலே நிரூபித்தருளுகிறார் - "திண்மணிகள்" என்றாரம்பித்து.

திண்மணிகள் பொன்னுடனே சேர்தலாலும்

சிதையாத நூல் வழியில் சேர்த்தியாலும்

வண்மை யெழும் ஈரிரண்டு வண்ணத்தாலும்

வானவர்க்கும் வியப்பான வகுப்பினாலும்

உண்மையுடை வாசி யொளி யோசையாலும்

ஒரு காலுமழியாத வழகினாலும்

மண்மகளார்க்கு அலங்காரமென்ன மன்னு மதிள்

கச்சி நகர் கண்டு மகிழ்ந்திட்டானே.

.10.

பதவுரை

திண்மணிகள் - த்ருடமான ரத்னங்கள், **பொன்னுடனே** - தங்கத்துடனே, **சேர்தலாலும்** - சேர்ந்திருப்ப தினாலும், **சிதையாத** - சலிக்காத, **நூல்வழியில்** - ஸூத்திரம் போகும் வழியில், **சேர்த்தியாலும்** - சேர்க்கப் பட்டிருப்பதினாலும், **வண்மை** - அழகாலே, **எழும்** - வருத்தி அடைந்திருக்கிற, **ஈரிரண்டு** - நான்காகிய, **வண்ணத்தாலும்** - வர்ணத்தினாலும், **வானவர்க்கும்** - தேவதைகளுக்கும்சூட, **வியப்பான** - ஆச்சரியகரமான, **வகுப்பினாலும்** - பிரிவினாலும், **உண்மையுடை** - யதார்த்தத்தையுடைய, **வாசி** - நகரத்தில் வஸிக்கும் ஜனங்களின், **ஒளி** - ப்ரகாஸத்துடன் கூடிய, **ஓசையாலும்** - ஸப்தத்தாலும், **ஒரு காலும்** - ஒரு ஸமயத்திலும், **அழியாத** -நஸிக்காத, **அழகினாலும்**, **மண்மகளார்க்கு** - பூமிப் பிராட்டிக்கு **அலங்காரமென்ன** --ஒரு ஆபரணம் என்று சொல்லத் தக்கதான, **மன்னு** - த்ருடங்களாகிய, **மதிள்** - மதிள்களை உடைத்தான, **கச்சி நகர் கண்டு** - காஞ்சீபுரத்தைப் பார்த்து, **மகிழ்ந்திட்டான்** - ஸந்தோஷித்தான்.

தாத்பர்யம்

இங்கு **மண்மகளார்க்கு அலங்காரம் என்ன** என்று அருளிச் செய்யப் பட்டிருப்பதினால் இந்தப் பட்டணம் காஞ்சீ என்கிற ஆபரணத்திற்குத் துல்யமாயிருக்கிறது என்பது த்யோதிதம்.

எங்ஙனே என்னில் :- **திண்மணிகள்** இத்யாதி - தங்கத்தில் சேர்த்து இழைத்திருப்பதினாலும், **"சிதையாத"** இத்யாதி - நூல்களில் கோத்துக் கட்டப் பட்டிருக்கையாலும், நகரத்தின் பக்ஷத்தில் நூல் பிடித்து ஒழுங்கிட்டுப் பார்த்து அதே ப்ரகாரமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கையாலும்,

"ஈரிரண்டு வண்ணத்தாலும்" இத்யாதி - ஆபரணபக்ஷத்தில் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற பரபாகத்தினால் உஜ்வலமாய் நிற்கிற நாலு விதங்களான ரத்தினங்களாலும் என்றர்த்தம். நகர பக்ஷத்தில் தங்கள் தங்கள் கர்மானுஷ்டானங்களில் த்ருப்தர்களாய் அத்தாலே அழகு பெற்று விளங்குகிற நான்கு ஜாதிகளினாலும்,

"வானவர்க்கும்" இத்யாதி - அதிமானுஷமான போகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் தேவதைகளுக்கூட இந்தக் காஞ்சியின் அழகில் ஈடுபட்டு ஆச்சரியப்பட்டுமடியான வைசிர்த்யத்தை உடையதாகையாலும் என்றபடி.

உண்மை இத்யாதி - க்ருத்ரிமமாகவன்றிக்கே உண்மையாகவே ஏற்பட்ட வித்யாஸத்தையுடைய ரத்தினங்களுடைய காந்தி, ஓசை முதலிவைகளாலும் என்றபடி. நகர பக்ஷத்தில் அந்த நகரத்தில் வஸிக்கும் ஜனங்கள் ஸத்யமே சொல்லுகிறபடியினால் நகரவாஸிகளுடைய ப்ரகாஸிக்கும் ஸப்தத்தாலும் என்றபடி.

ஆதலால் இந்நகரம் பூமிக்கு ஓர் ஆபரணமாகச் செய்யப்பட்டது போல் தோன்றுகிறது.

இனி ஹிஸ்சுக்கு கூலஹாரமாக ஒரு கூாணியைச் சமைத்து, அங்கே கூஸூயே யாமத்திலே உஹூகனான ஶ்ரஹா ஶரீஹி முதலான ஶ்ரஹஷ்டிகளை ஶ்சுவிக்குக்களாக்கிக் கொண்டு, "ஸரஸ்வதீ என்கிற ஆற்றிலே தபஸ்ஸு பண்ணுகிற என் ப்ரதான வத்யான ஶரஸ்வதியை அழைத்துக் கொண்டு வருவாய்" என்று ஶ்ரீ வஸிஷ்ட ஹஸுவானை ஶநுஸாஸித்தான்.

{இனி பூமிக்கு அலங்காரமாக ஒரு காஞ்சியைச் சமைத்து, அங்கே அஸ்வமேத யாகத்திலே உத்யுக்தனான ப்ரஹ்மா மரீசி முதலான மகர்ஷிகளை ரித்விக்குகளாக்கிக் கொண்டு, "ஸரஸ்வதீ என்கிற ஆற்றிலே தபஸ்ஸு பண்ணுகிற என் ப்ரதான பத்னியான ஶரஸ்வதியை அழைத்துக் கொண்டு வருவாய்" என்று ஶ்ரீவஸிஷ்ட பகவானை அநுஸாஸித்தான். }

இனி ப்ரும்மா யஜ்ஞத்தை ஆரம்பித்து ரித்விக்குகளை வரித்த ப்ரகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார் - "இப்படி" என்றாரம்பித்து. **ஒரு காஞ்சியை** --காஞ்சி என்கிற ஆபரணத்தை, அன்றிக்கே நகரத்தை, **சமைத்து** - ஶ்ருஷ்டித்து, **ப்ரதான** --முக்யமான, அதாவது முதலாவதான, **அநுஸாஸித்தான்** - ஆஜ்ஞாபித்தான்.

இப்படி ப்ரும்மா வஸிஷ்டரை ஆஜ்ஞாபித்த ப்ரகாரத்தை ஒரு பாட்டாலே ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார்

-- "காமங்கள்" என்றாரம்பித்து.

காமங்கள் பல கொண்ட வேதம்கொண்டு
கைதவமே செய்வார்க்குக் காணகில்லாப்
பூமங்கை கேள்வனை நான் கண்டு போற்றப்
புண்ணியத்தில் நிகரில்லா விரதம் பூண்டேன்
சாமங்கள் கழிவதன்முன் சடக்கெனப் போய்த்
தன்னாற்றில் தனியிருந்து தவம் செய்கின்ற
நாமங்கை வந்திட நீ அழைப்பாயென்று
நன்மகனை நான்முகன் தான்நவின்றிட்டானே.

பதவுரை

பல - அனேகங்களான, **காமங்கள்** - காம்ய கர்மங்களை, **கொண்ட** - ப்ரதிபாத்யங்க ளாகக் கொண்ட, **வேதம்** - வேதத்தை, **கொண்டு** - ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்து, **கைதவமே** - கபட கார்யத்தையே, **செய்வார்க்கு** - செய்கிறவர்களுக்கு, **காணகில்லா** - காண்பதற்கு அஸக்யமான, **பூமங்கை கேள்வனை** - புஷ்பத்தில் வஸிக்கும் லக்ஷ்மியின் நாயகனான பகவானை, **நான்** - கீழே நிருபித்தபடி அலைந்து திரிந்து அதிலிருந்து நிவ்ருத்தி அடைந்திருக்கும் நான், **கண்டுபோற்ற** - கண்ணால் கண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்ய, **புண்ணியத்தில்** - புண்ணியங்களுக்குள், **நிகரில்லா** - ஸத்ருஸம் ஒன்றுமில்லாத, **விரதம்** - அஸ்வமேத யாகம் செய்யவேண்டும் என்கிற வ்ரதத்தை, **பூண்டேன்** - அங்கீகரித்தேன், **சாமங்கள் கழிவதன்முன்** --யாமங்கள் கழிவதற்கு முன்பே, அதாவது விளம்பிக்காமல், **சடக்கென** - சீக்கிரமாக, **போய்** - சென்று, **தன்னாற்றில்** --தன்னால் அபிமானிக்கப் பட்டுத் தன் பெயருடன் சுவடியிருக்கிற ஆற்றங்கரையில், **தனி இருந்து** - தனியாக இருந்து, **தவம் செய்கின்ற** - தபஸ்ஸு செய்கிற, **நாமங்கை** - நாக்கிலே வஸிக்கும் மங்கையாகிற ஸரஸ்வதி, **வந்திட** - வரும்படியாக, **நீ**, **அழைப்பாய்** - அழைக்கக் கடவாய், **என்று**, **நன்மகனை** - நல்ல புத்திரனான வஸிஷ்டனை, **நான்முகன் தான்** - ப்ரும்மா, **நவின்றிட்டான்** - சொன்னான், அதாவது ஆஜ்ஞாபித்தான்.

தாத்பர்யம்

காமங்கள் பலகொண்ட என்றது ஸெக்ஷுணு விஷ்ணு வெஷா: (த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:) என்கிறபடியே காம்ய பலங்களையே விஸேஷமாக ப்ரதிபாதிக்கிற வேதங்கள் என்றபடி.

யாஜ்ஞாஃ ஸுஷ்ரதாஃ வாஹம் ஸ்வஹி விபஸ்சித: |

வெஷ வாஹதா: வாஹநாநுஷிவதி வாஹிந: | |

(யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரபத³ந்த்ய விவஸ்சித: |

வேத³ வாத³ரதா: பார்த்த நாந்யத³ஸ்தீதி வாதி³ந:)

ஸரஸ்வதி வாராதவளவில் ப்³ ரஹ்மா ஸாவித்ரி முதலான பத்நிகளைக் கொண்டு யஜ்ஞம் பண்ணத் துடங்க, தே³ வஸத்கார குபிதரான அஸுரர்கள் இந்த யஜ்ஞத்தைக் கலைக்க நினைத்துச் சென்று ஸரஸ்வதிக்கு அறிவிக்க, அவளும் அதிகுபித ஹ்ருத³ யையாக் கொண்டு தக்ஷிணாபத² த்திலே போந்து வேறொரு நதி³ யாய்ப் பெருகி ப்³ ரஹ்மாவினுடைய யஜ்ஞ பூ⁴மியை அழிப்பதாக உபக்ரமித்தாள்.

இப்படி நியமிக்கப்பட்ட வஸிஷ்டர் ஸரஸ்வதியிடம் சென்று விண்ணப்பம் செய்த ப்ரகாரத்தையும் அவள் ஸாந்தி அடையாமல் அஸுரர்களினால் தூண்டப்பட்டு நதி ரூபமாய் ப்ரவஹித்து யாகத்தை அழிப்பதற்காக அதிவேகமாக ப்ரவஹித்த ப்ரகாரத்தையும் அருளிச் செய்கிறார் - "இப்படி" என்றாரம்பித்து.

நியுக்தனான - ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்டவனான, **ப்ரணிபாத** இத்யாதி - நமஸ்காரம், அபிவாதனம் இவைகளைச் செய்து, **ப்ரணய** இத்யாதி - ப்ரணய கலகத்தினால் கலங்கின மனதை உடைய வளான, **பத்நிகளை** பார்யைகளை, **தேவஸத்கார குபிதரான** - தேவதைகளுக்கு மரியாதை செய்ததினால் கோபத்தையடைந்த, **அறிவிக்க** என்றது இப்படி இதர மஹர்ஷிகளைக் கொண்டு யஜ்ஞம் நடக்கிறது என்பதைத் தெரிவிக்க என்றபடி. **தக்ஷிணாபதத்திலே போந்து** - அந்த ஸரஸ்வதி நதிக்குத் தெற்கு திக்கிலே சென்று, **பெருகி** --ப்ரவஹித்து.

இப்படி ப்ரவஹிக்க உபக்ரமித்த ஸரஸ்வதியின் நதி விஸேஷத்தை ஒரு பாட்டாலே ஸங்க்ரஹிக்கிறார் - அன்ன வடிவாள் என்றாரம்பித்து.

அன்ன வடிவாளசையுமன்ன யடையாள்

உயரு மன்ன வரசேறி வருவாள்

அத்த நய னத்தநய னுத்திதனை

யத்திதென வுத்தி புரியாள்

நன்னடை விடா நடமிதென்ன நடவா

நடுவுள் நண்ணு குடகேறி இழிவாள்

நற்பதிக ளற்பதிகள் கற்புரள

வற்புத மருக் கதியினால்

கன்னடை விடா விடமிலுன்னதி சிறா

விகட மன்னு கிரி கூடமிடியக்

கட்ட விடை யிற்று விழி முற்றும்

விழி யுற்றடைய விட்டருகுற

அன்ன நய சீரய னிதென்னென

விழா வமரர் மன்னு பதியேறி மகிழ

அச்சுதனைணைத் தனுவிலத்திசை

வரத் தகைய வற்ற னுகினாள். .12.

அன்னவடிவாள் - ஹம்ஸம் போன்ற ஸரீரத்தையுடையவள். அதாவது ஹம்ஸம் போல் வெண்மை நிறத்தை உடையவள். **அசையும்** - மெதுவாக ஸஞ்சரிக்கும், **அன்னநடையாள்** - ஹம்ஸம் போன்ற கதியையுடையவள், **உயரும்** --உயர்ந்ததான, அன்றிக்கே ஆகாசத்தில் உயர்ந்து பறக்கிற, **அன்னவரசு** - ஹம்ஸஸ்ரேஷ்டத்தில், **ஏறி வருவாள்** - இத்தால் ஒரு அடி நடப்பதைப் பொறுக்காமல் ஹம்ஸ வாஹனத்தில் ஏறி வருமவளுக்கு நதியாக ப்ரவஹிக்கும் காலத்தில் கலக்கமும் அதிவேகமாக வருவதும் கிரி கூடங்களில் ஏறிவிழுகையும் எப்படி ஸம்பவித்ததோ என்கிற ஆஸ்சர்யம் த்யோதிதம். **வருவாள்** என்பதினால் இதற்கு முன்பெல்லாம் கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை உடையவளே இப்பொழுது அவற்றிற்கு முற்றிலும் மாறுபாடான மேலே நிரூபிக்கப்படும் ஸ்வபாவத்துடனே வருகிறாள் என்பதும் தெரிவிக்கப் படுகிறது.

அத்தன் - ஆப்தனான, **அயன்** - ப்ரும்மாவினுடைய, இத்தால் இவளுடைய ப்ரணய கோபத்திற்குக் காரணம் ப்ரும்மாவினிடைத்தில் இல்லை என்பது தெரிவிக்கப் பட்டதாகிறது. **அத் தநயன்** - அப்படிப்பட்ட புத்திரனான வஸிஷ்டருடைய, **உத்திதனை** --வார்த்தையை, **அத்து இது என** -இப்படியே ஆகட்டும் என்னும், **உத்தி** - பதில் வார்த்தையை, **புரியாள்** - கொடாதவளும், அதாவது அப்படியே ஆகட்டும் என்று சொல்லாதவளுமான, '**அத் தநயன்**' என்றது நல்ல வார்த்தை சொல்லுவதில் மிகவும் சதுரனாயும், ப்ரும்மாவிற்ருத் தன்னோடு அபின்னனான புத்திரனாயும் இருக்கிற என்றபடி, **நன்னடை** - நல்ல நடையை, அதாவது மிகவும் வேகமான நடையை, **விடா** - விடாததான, **நடம்** --நடனம், **இது, என்ன** -என்று சொல்லும் படி,அதாவது வேகமாய் ஓடுவதைக் காட்டும் ஒரு நாட்ய விஸேஷம் என்று சொல்லலாம்படி, ஆறுகளின் ப்ரவாஹத்தினுடைய வேகத்தை ஒரு நாட்யமாக வர்ணிப்பதும் அனேகம் ஸ்தலங்களில் காணப்பட்டு இருக்கிறது, அதேமாதிரி இவர்தாமும் "வானியாற்றின் வண்ணிகை நன்னடம் கண்டு" என்று ஸ்ரீபரமதபங்கத்தில் அனுஸந்தித்தாரிறே, **நடவா** - நடந்துகொண்டிருக்கச்செய்தே, **நடுவுள்** - நடுவிலே, அதாவது தர்ஸநீயமான நாட்ய விஸேஷம்போலே அதிகம்பீரமாக ப்ரவஹித்துக் கொண்டிருக்கையிலே, **நண்ணு** - அருகில் இருக்கிற, **குடகு** - கற்கூட்டங்களின் மேல், **ஏறி, இழிவாள்** - இறங்குகிறவளுமான ஸரஸ்வதி, **நற்பதிகள்** - நல்ல ஸமமான ப்ரதேஸங்கள், **அற்பதிகள்** - அப்படியல்லாத மேடு பள்ளமான ஸ்தலங்கள், இவைகளிலே, **கற்புரள** - கற்கள் புரண்டு வர, ஸம்பூமிகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும் கற்கள் புரண்டு வரும்படியாக, **அற்புத** - ஆஃசர்யகரமான, **மருக்கதியினால்** --வாயுவுக்கு ஸமமான வேகத்தினால், **கல்நடை** - கல்லிலே போவதை, **விடா** - விடாத, **இடம்** - ஸ்தலம் அதாவது கல்லின்மேல் நடப்பதைச் செய்யாத இடம், **இல்** - இல்லாத,இப்படி இரண்டு நகாரத்தை ப்ரயோகித்திருப்பது முழுவதும் கல்லின் மேலேயே சென்றமையைக் குறிக்கிறது. **உன்னதி** --உயர்ந்திருப்பதினால், **சிறா** - சிறுமை பெறாத, அதாவது மற்ற மலைகளை விட உயரத்தில் சிறுமை பெறாததான, அதாவது மிகவும் உயர்ந்ததான, **விகட** விசாலமான, **மன்னு** - மிகவும் உறுதியான, **கிரி கூடம்** - மலை களினுடைய சிகரம், **இடிய** - இடியும்படி, **கட்டவிடை** - கஷ்டமான வ்ருஷபங்கள், அதாவது ஒருவராலும் அடக்க முடியாத வ்ருஷபங்கள், அன்றிக்கே வண்டி முதலியவைகளில் கட்டப்பட்ட வ்ருஷபங்கள், **இற்று** - ஸந்தி பந்தங்கள் இற்றுப்போய், **விழ** - கீழே விழ, **முற்றும்** - நாலு பக்கங்களிலும், **விழியுற்று** - விழித்தலை அடைந்து, அதாவது நாலா பக்கத்திலும் விழித்து விழித்துப் பார்த்து, **அடைய விட்டு** - எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு, அதாவது தாங்கள் உயிர் தப்பிப் பிழைத்தால் போதும் என்கிற எண்ணத்தால் புத்திர தாராதிகளையும் தன தான்யாதி களையும் பரித்யஜித்து, **அருகுற** - ப்ரும்மாவின் ஸமீபத்தில் சென்று தங்களைக் காப்பாற்றும் படி ப்ரார்த்திக்க என்றதாகும், அன்றிக்கே தங்களுடைய வண்டிகளில் கட்டப்பட்ட எருதுகள் கீழே விழ, ஆவரார் துணையென்று சுற்றிலும் பார்த்து, ஒருவரையும் காணாமல் அவைகளை எல்லாம் விட்டு அவரவர்கள் தனித்தனியே நீஞ்சிக் கரைசேர என்றாகவுமாம். **அன்னநய** - ஹம்ஸத்தை அடையாளமாக உடைய ந்யாயத்தை உடையவனான அதாவது ப்ரணய குபிதையான பத்னியை ஸாந்தம் செய்வதற்காக புத்திரனை அனுப்பியும் வராமையினாலே ஸாஸ்திர விதியை அனுஸரித்து வேறு பத்னிகளைக் கொண்டு யஜ்ஞம் செய்தமையினால் ந்யாயமாக நடந்தவனான என்றபடி, **சீர்** - கல்யாண குணங்களையுடைய, **அயன்** --ப்ரும்மா, **இது என** - இது என்ன ஆஃசர்யம், **என** - என்று விஸ்மிதனாய் நிற்க, **விழாவமரர்** - யஜ்ஞ மாகிய மஹோத்ஸவத்திற்கு வந்த தேவதைகள், **மன்னு** - ஸ்திரமான, **பதி** - தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்களிலே **ஏறி** - ஏறினபிறகு, **மகிழ** - இன்று செத்துப் பிழைத்தோம் என்று ஸந்தோஷப் பட, **அத்திசை** - ப்ரும்மா யஜ்ஞம் செய்கிற திக்கைக் குறித்து, **வர** - வந்துகொண்டிருக்கும்

பொழுது, அச்சுதன் - ஆஸ்ரிதர்களை ஒரு பொழுதும் நழுவ விடாதவனாகையாலே ஸார்த்தகமாக அச்சுதன் என்கிற திருநாமத்தை உடைய பகவான், **அணைத்தனுவில்** --தனக்குத் திருப்பள்ளியாகிற ஆதிசேஷனுடைய ஸரீரத்தில், அன்றிக்கே அணை போட்டாப்போலே நிஃசலமான திருமேனியுடையவனே என்றாகவுமாம், மேலேயும் "**திருவணை**" என்று அனுஸந்திக்கப்பட்டிருக்கிறதும், இந்த எம்பெருமானுக்கு வேகா சேது என்கிற திருநாமத்தைச் சாற்றியிருப்பதும் அனுஸந்தேயம். **தகைய** - தடுக்க, **வற்றணுகினாள்** - வற்றுதலை அடைந்தாள், அதாவது பூமிக்குள் அந்தர்தானம் செய்தாள், அன்றிக்கே **வற்றி** தன்னுடைய வேகத்தை எல்லாம் அடக்கிக் கொண்டு தன்னுடைய கோபத்திற்காக வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு, **அணுகினாள்** --ஸமீபத்தில் வந்தாள் என்றாகவுமாம்.

{அடியேன் குறிப்பு

மேலே கண்ட பதவுரையில்

"**கட்டவிடை** - கஷ்டமான வருஷபங்கள், அதாவது ஒருவராலும் அடக்க முடியாத வருஷபங்கள், அன்றிக்கே வண்டி முதலியவைகளில் கட்டப்பட்ட வருஷபங்கள், **இற்று** - ஸந்தி பந்தங்கள் இற்றுப்போய், **விழ** - கீழே விழ, "

என்பது பற்றி ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. வருஷபம் அதாவது எருதுகளைப் பற்றி ஏன் சொல்ல வேண்டும் என்று ஐயம் எழ, லிப்கோ பதிப்பித்த தேசிக ப்ரபந்த உரை ஸ்ரீ ஸ்ரீராமதேசிகாச்சாரியார் ஸ்வாமி அருளியதை ஒப்பிட்டேன்.

ஸ்ரீ சேட்டலூர் ஸ்வாமி கட்டவிடை என்பதற்குக் கட்டப்பட்ட விடை (வருஷபம்) என்று பொருள் கொள்ள, ஸ்ரீராமதேசிகாச்சார் ஸ்வாமி அதை, அவ்விடை கட்டு என்று கொண்டு அர்த்தம் சொல்கிறார். அதாவது **அவ்விடை** = அங்கே, **கட்டு** = மலைப்பக்கம் (தாழ்வரை) **இற்றுவிழ** = அடியற்று இடியவும், **விழி முற்றும் உற்று அடையவிட்டு** = கண்களை நாலா திசையும் சென்று பொருந்தும்படி செலுத்தி, **அருகு உற** = (யாகவேதியின்) ஸமீபத்திற்கு வர என்று பொருள் உரைக்கிறார். இது மிகப் பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

சேட்டலூர் ஸ்வாமி "**நண்ணு குடகேறி இழிவாள்**" என்று பாடம் கொள்ள ஸ்ரீராமதேசிகாச்சார் ஸ்வாமி "**நண்ணு குவடேறி இழிவாள்**" என்று பாடம் கொள்கிறார்.}

இப்படி ப்ரும்மாவை அனுக்ரஹித்தருளிய எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்யத்தை ப்ரகாஸம் செய்வதற்காகக் கீழ் நிரூபித்த அர்த்தத்தையே மற்றொரு பாட்டினால் அனுஸந்தித்தருளுகிறார் - **அன்று** என்றாரம்பித்து.

அன்று நயந்த வயமேத மாவேள்வி

பொன்ற வுரையணங்கு பூம்புனலாய்க் - கன்றிவர

ஆதி யயனுக் கருள்செய் தணையானான்

தாதை யரவணையான் தான்.

பதவுரை

அன்று - அப்பொழுது, அதாவது ஸரஸ்வதியானவள் வேகவதி நதியாக ப்ரவஹித்த காலத்தில், 'கையார் சக்கரமும்' ஒரு நாளே என்று அந்த நாளைக் கொண்டாடுகிறபடி, நயந்த - அனுஷ்டிக்கப்பட்ட, அயமேத - அஸ்வமேதம் என்கிற, மாவேள்வி - பெரிய யஜ்ஞம், பொன்ற - நசிக்கும்படியாக, உரையணங்கு - ஸரஸ்வதியானவள், பூம்புனலாய் - அழகிய நதியாக,

அதாவது கீழ் நிரூபித்த ப்ரகாரமாக தர்ஸநீயமான நடையுடன் கூடிய நதியாக, அன்றிக்கே ஆம்பல் நெய்தல் முதலிய புஷ்பங்களுடன் கூடிய நதியாக, கன்றி - கோபித்துக் கொண்டு, வர - ப்ரவஹிக்கும் போது, ஆதி - ஸர்வ ஜகத்திற்கும் ஆதியாய் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான, அயனுக்கருள் செய்து - ப்ரும்மாவிற்கு க்ருபையைப் பண்ணி, தாதை - அந்த ப்ரும்மாவிற்குப் பிதாவாகிய, அரவணையான் - ஆதிஸேஷனை ஸயனமாகவுடைய பகவான், இத்தால் ப்ரும்மாவிற்கு அனுக்ரஹம் செய்யும்படியான வாத்ஸல்யமும் அதற்குக் காரணமான ஸம்பந்த விஸேஷமும் காட்டப்பட்டதாகிறது. தான் - தானே, அணையானான் - ஸேதுவாக ஆனான்.

ஊஷாஃ ஓகாநாஃ ஊஷாஃ (ஏஷாம் லோகாநாம் மஸம்பே⁴தா³ய)

என்று எல்லா லோகங்களுக்கும் மர்யாதை ஏற்படுத்துவதற்காக அணையாய் நின்ற ஸர்வேஸ்வரன் தானே இப்பொழுது வேகவதிக்கு ஒரு அணையானான், அதாவது, ஏஷ ஸேது என்றதை இப்படி வ்யக்தமாகக் காட்டினான். ஆஸ்ரீத ரக்ஷணத்திலே உண்டான த்வராதிஸயத்தினால் மற்றொருவரை அனுப்பாமல் தானே நேரில் அணையாக ஆவிர்பவித்தான். "மழுங்காத வைதுதிய" இத்தயாதிகள் இங்கு அனுஸந்தேயங்கள்.

ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் 14

இப்படி ஸகலஓகைக ஸேதுவான ஸவெயுரரன் ஸரஸ்வதீ வ்ரவாஹ ஊஷத்திலே அரவணையோடே அணையாகக் கிடந்த வளவில் கண்ணும் மனமும் களிக்கக் கண்டு நின்ற செஷொக்ய வகிடுகளும், இவ்வண்ணம் பேசினார்கள்.

இப்படி ஸகல லோகைக ஸேதுவான ஸர்வேஸ்வரன் ஸரஸ்வதீ ப்ரவாஹ மத்யத்திலே அரவணையோடே கூட அணையாகக் கிடந்தவளவில் கண்ணும் மனமும் களிக்கக்கண்டு நின்ற த்ரைலோக்யவர்த்திகளும், இவ்வண்ணம் பேசினார்கள்.

ஸகல இத்தயாதி - எல்லா லோகங்களுக்கும் ப்ரதானமான உபாயமாகிய, ஸரஸ்வதீ இத்தயாதி - ஸரஸ்வதியானவள் வேகவதி என்கிற நதி ரூபமாக ப்ரவஹிக்க அதின் நடுவிலே கண்டு நின்ற - பார்த்துக் கொண்டிருந்த, த்ரைலோக்யவர்த்திகளும் - மூன்று உலகில் வஸிக்கும் ஜனங்களும்.

தரணியில் மன்னியயனார் தனித் தவம் காத்த பிரான்
கருணையெனும் கடலாடித் திருவணை கண்டதற்பின்
திரணரகெண்ணிய சித்திர குத்தன் தெரித்து வைத்த
சுருணையிலேறிய சூழ்வினை முற்றும் துறந்தனமே. 14.

இப்படி வேகாஸேதுவான பகவானை அனுபவித்த ஜனங்கள் இந்த விலக்ஷணமான ஸேதுவை ஸேவித்து, கருணையாகிற கடலில் ஸ்நானம் செய்பவர்களுக்கு ஸர்வபாப நிவ்ருத்தி உண்டாகும் என்று அனுஸந்தித்தார்கள் என்று அருளிச் செய்கிறார் - **தரணியில்** என்றாரம்பித்து. அந்த

நளஸேது தர்ஸனாதிகள் ப்ரும்மஹத்யாதி சிற்சில பாபங்களுக்கே ப்ராயஸ்சித்தமாக ஸாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டன. இந்த ஸேதுவோ

ஸரூ வாவெஷ்யோ ஷோக்ஷயிஷ்யாதி

என்று சொன்ன பகவானாகையாலே இப்படிப்பட்ட ஒரு அதிஸயித பலம் உண்டாகிறது என்பது ஆஸ்சர்யமில்லை யல்லவா!

பதவுரை

தரணியில் - பூமியில், **மன்னி** - ஸ்திரமாக இருந்து, அதாவது அப்படிப்பட்ட வேகவதியின் ப்ரவாஹத்தினாலும் அசைக்க முடியாமல் ஒரு பெரிய குலாசலம் போலே ஸ்திரமாக இருந்து, அன்றிக்கே மேலே நிரூபிக்கப்படப்போகிற படியே தான் வந்த கார்யம் ஆனவாறே தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்துப் போகாமல் ஸ்திர ப்ரதிஷ்டிதனாய் அர்ச்சாரூபம் கொண்டு ஸேவை ஸாதிக்கிற என்றதாகவுமாம். **அயனார்** --ப்ரும்மாவினுடைய, இவ்வளவு ஜனங்களும் பகவானை ஸேவித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்த உபகாராதிஸயம் தோற்ற பஹுவசனம் ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. **தனி** - ஒப்பற்றதான, **தவம்** - தபஸ்ஸை, அதாவது அஸ்வமேத யாகத்தை, **காத்த** - ரக்ஷித்தவனான, **பிரான்** - உபகாரகனான எம்பெருமானுடைய, **கருணையெனும்** - க்ருபை என்று பெயர் பெற்ற, **கடல்** - ஸமுத்திரத்திலே, **ஆடி** - ஸ்நானம் செய்து, **திருவணை** - வேகா ஸேதுவை, **கண்டதற்பின்** - கண்ணாலே ஸேவித்த பிறகு, இத்தால் பகவானுடைய ஸேவை கிடைப்பதற்கு அவனுடைய க்ருபையே காரணம் என்பது த்யோதிதம். ஸமுத்திரத்தில் நீராடி நள ஸேதுவைக் காண்பாரைக் காட்டிலும் கருணையாகிற ஸமுத்திரத்தில் ஸ்நானம் செய்து, வேகா ஸேதுவை ஸேவிப்பவர்களுக்குள்ள விஸேஷத்தை நிரூபித்தருளுகிறார் - **திரள்** என்று ஆரம்பித்து. இத்தால் "ஆடு காண் போவதே" என்கிற லௌகிகோக்தியும் ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதாகிறது. **நரகு** - நரகங்களினுடைய, **திரள்** - ஸமூஹத்தை, **எண்ணிய** - கணக்கிட்டுப் பார்க்கிற, அதாவது இன்ன பாபத்தைச் செய்தவனுக்கு இத்தனை காலம் இந்த நரகத்தில் வாஸம் என்றிப்படிக்கணக்கிட்டு வைக்கிற, **சித்திர குத்தன்** - சித்திர குத்தன் என்கிற பெயருடைய யமலோகக் கணக்கன் **தெரித்துவைத்த** - எழுதிவைத்த, **சுருணையிலே** --கணக்குச் சுருணையில், **ஏறிய** - குறிக்கப்பட்ட, **சூழ் வினை** - "நெய்க்குடத்தைப் பற்றி ஏறும் ஏறும்புகளை போல் நிரந்து" என்றும், "கொடுவினைத் தூறு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே நம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பாபங்களை, **முற்றும்** - முழுமையும், **துறந்தனம்** - நிவ்ருத்தி செய்தோம், " நமன் கூறுசெய்து கொண்டிறந்த குற்றம் எண்ண வல்லனோ?" என்றதாயிற்று.

இப்படி வெறவதி யாய் வந்த ஸரஸ்வதியினுடைய கோபவெறமடங்கும்படி வெஃகாவில்

துயிலமர்ந்த வேந்தன் கடாசுஷிக்கக் கலக்கமற்று வந்த ஸரஸ்வதியையும் கூட்டிக்கொண்டு ஸ்ரஹா

சுஸூரெதயாமத்தை நடத்த வவா ஹோஃ ஸ்ரஹுதமானவளவிலே ஆயிரம் கோடி சூக்தி ர்கள்

உத்தாப்போலே உதாவெஹி உஹுத்திலே ஒரு உஹா தெஜஸ்ஸு தோன்றிற்று.

இப்படி வேகவதியாய் வந்த ஸரஸ்வதியினுடைய கோபவேகமடங்கும்படி வெஃகாவில் துயிலமர்ந்த வேந்தன் கடாசுஷிக்கக் கலக்கமற்று வந்த ஸரஸ்வதியையும் கூட்டிக்கொண்டு ப்ரஹ்மா அஸ்வமேத யாகத்தை நடத்த வவா ஹோமம் ப்ரவ்ருத்தமானவளவிலே ஆயிரம்

கோடி ஆதித்யர்கள் உதித்தாப்போலே உத்தரவேதி மத்யத்திலே ஒரு மஹா தேஜஸ்ஸு தோன்றிற்று.

வெஃகாவில் - திருவெஃகா என்னும் சேஷத்திரத்தில், துயிலமர்ந்த - நித்திரையில் ஸுப்ரதிஷ்ட னாயிருக்கிற, வேந்தன் - ராஜாவாகிய ஸர்வேஸ்வரன், கலக்கமற்று - ப்ரணய கோபம் நீங்கி.

**சுகலேச மெண்ணிய சூழ்வினை தீர்க்கத் துணிந்தயானா
ரகலாத வன்புடன் கொண்ட வயமேத வேதியின்மேற்
புகலோங்கு வொய்மலை யன்னவோர் புண்ணிய கோடியுடன்
பகலோன் பகல்விளக் காகப் பரஞ்சுடர் தோன்றியதே 15.
பதவுரை**

சுகலேசம் - ஸுகத்தின் அல்ப பாகத்தை, எண்ணிய - ப்ராப்யமாக நினைத்த, அதாவது துக்கமே மிகுந்ததாய் அத்யல்பமாகிய ஸுகத்தையுடைய ப்ரப்யாபாஸங்களையே ப்ராப்யமாக எண்ணினதினால் உண்டான, சூழ்வினை - தானாகச் சூழ்த்துக் கொண்ட, அதாவது தன்னைச் சூழ்ந்துகொள்ளும்படி தானே செய்த பாபங்களை, தீர்க்க - நிவர்த்திப்பித்துக் கொள்ள, துணிந்து - நிஸ்சயத்தைப் பண்ணி, வயனார் - ப்ரும்மா, அன்றிக்கே "சுகலேசம் எண்ணிய அயனார் சூழ்வினை தீர்க்கத் துணிந்து" என்று அந்வயமாகவுமாம். ரகலாத அன்புடன் - ஒருநாளும் விட்டுப்பிரியாத பக்தியுடன், அதாவது ப்ரயோஜனாந்தரங்களைப் பெற்று அகன்று போகாமே உபாய பல தசைகள் இரண்டிலும் அவனுடைய திருவடிகளே உபயீவ்யங்கள் என்கிற ஒருநாளும் மாறாத பக்தியுடன், கொண்ட - அங்கீகரித்ததான, அதாவது அனுஷ்டிக்கப்பட்ட, வயமேதவேதியின் மேல் - அஸ்வமேத யாகத்தில் உத்தரவேதியின் மேல், புகலோங்கு -- காந்தி உயரப் பரவா நிற்கிற, வொய்மலை என்று -- தூரத்தில் நின்று பார்த்தவர்களினால் ஸ்வர்ண மலை என்று சொல்லப்பட்ட. ஓர் -- விலக்ஷணமான, புண்ணியகோடியுடன் -- புண்யகோடி என்னப்படும் விமானத்துடன், (வொய்மலையன்னது என்று பாடாந்தரம். அப்போது தங்கமலைக்கு ஸத்ருஸமாயிருக்கிற என்று அர்த்தம்) பகலோன் -- ஸூர்யன், பகல்விளக்காக - மத்யாஹ்னத்தில் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட தீபத்திற்கு ஸத்ருஸனாகும்படியாக, அதாவது இந்த விமானத்தின் தேஜஸ்ஸினால் ப்ரகாசிக்கும் ஸூர்யனும் ப்ரகாஸமில்லாமல் போகும்படியாக,

சுவதெஜஸி ஷிரஜ் ஸெவபதெ விஜ்ஜெஷ்
புராவெஷ் ஸுஷ்ரஸு உவஷ் ஸுஹஸுஹாநொ:

त्वत्तेजसि द्विरद शैलपते विमुष्टे

स्वाद्येत सन्तमस पर्व सहस्र भानोः

தவத்தேஜஸி த்விரத ஸைலபதே விம்ருஷ்டே

ஸ்ஸாக்யேத ஸந்தமஸ பர்வ ஸஹஸ்ர பானோ:

என்று ஸ்ரீவரதராஜ பஞ்சாஸத்தில் அருளிச் செய்யப் பட்டதிறே, பரஞ்சுடர் -- எல்லாவற்றிற்கும் மேலான தேஜஸ்ஸு, தோன்றியது -- ஆவிர்ப்பவித்தது.

வெவெசு ஜாவலி வலிதெ வசெஷ் உதுஷ்ஸுா தியெள ஸுநெ |
ஸொஹநெ ஹஸு நக்ஷசெ ரவிவார ஸுஷ்விதெ | |
வவா ஹொஜெ ஸுஷ்விதெ து ஸுராதஸுஸவந காலிகெ |
யாதுஸுதூரவெஷ்ஷ: ஸுரூஸுராவீஷ ஜநாஷ்ஷ: | |

சைத்ரே மாஸி ஸிதே பசேஷ் சதுர்தஸ்யாம் திதெள முநே |

ஸோபநே ஹஸ்த நக்ஷத்ரே ரவிவார ஸமந்விதே | |

வபா ஹொமே ப்ரவ்ருத்தே து ப்ராதஸ்ஸவந காலிதே |

தாதுருத்தரவேத்யந்த: ப்ராதூராவீஷநார்தந: | |

முநே --ஓ! ரிஷியே! சைத்ரே மாஸி --சித்திரை மாதத்தில், ஸிதே பசேஷ - வளர்பிறையில், சதுர்த்தஸ்யாம் திதௌ - சதுர்த்தஸி திதியில், ரவிவார ஸமந்விதே - ஞாயிற்றுக்கிழமையுடன் சவடிய, ஸோபநே - மங்கங்களகரமான, ஹஸ்த நக்ஷத்ரே - ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில், ப்ராதஸ்ஸவநகாலிகே - ப்ராதஸ் ஸவன காலத்தில் செய்யப்பட்ட, வபா ஹோமே - வபா ஹோமமானது, ப்ரவ்ருத்தேது - நடந்துகொண்டிருக்கும்போது, தா⁴து: - ப்ரும்மாவினுடைய, உத்தர வேத்யந்த - உத்தர வேதியின் நடுவில் ஜநார்த்தன: - பகவான், ப்ராது³ ராஸீத் - ஆவிர்ப்பவித்தார்.

இப்படி பெருமாள் சூவிலுவித்தருளின்படிக்கு நித்யஸூரிகள் ுவத்தாலே காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்கும் ஆர்த்தன.

இப்படிப் பெருமாள் ஆவிர்த்தருளின்படிக்கு நித்யஸூரிகள் முக² த்தாலே காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்கும் ஆர்த்தன.

ஆவிர்த்தருளின்படிக்கு - அந்த ப்ராதுர்பாவத்தினுடைய ஏற்றத்திற்குத் தக்கபடி. நித்யஸூரிகள் முகத்தாலே - நித்யஸூரிகளுடைய வாயினால் ஊதப்பட்ட, எங்கும் - எல்லாத் திக்குகளிலும், கலந்து - வ்யாபித்து, ஆர்த்தன - ஸப்தித்ததுகள்.

இப்படிக் காஹனம் முதலிய வாத்தியங்களினுடைய த்வணியின் ப்ரகாரங்களை இரண்டு பாட்டுக்களினால் ஸங்க்ரஹித்து அருளுகிறார் - பெருமையுடை என்றாரம்பித்து.

பெருமையுடை யத்திகிரிப் பெருமாள் வந்தார்
 பேராத வருள் பொழியும் பெருமாள் வந்தார்
 அரு மறையினுச்சி தனில் நின்றார் வந்தார்
 அங்கமுட னவை யாகும் பெரியோர் வந்தார்
 திரு வுரையாய்த் தாம் பொருளாய் நிற்பார் வந்தார்
 திருவருளால் செழும் கலைகள் தந்தார் வந்தார்
 மருவிலர்க்கு மயக்குரைக்கும் மாயோன் வந்தார்
 வானேற வழி தந்தார் வந்தார் தாமே. 16

பதவுரை

பெருமையுடை -- பெருமையுடையவரான, அதாவது ஸர்வோத்தக்ருஷ்டர் என்கிற ஏற்றத்தையுடைய, அத்திகிரி - பூர்ஹஸ்திகிரியில் வஸிக்கிற, பெருமாள், வந்தார் - ஆவிர்ப்பவித்தார், பேராத - ஒரு நாளும் நிவ்ருத்தி அடையாத, அருள் - க்ருபையை, பொழியும் - வர்ஷிக்குமவரான, பெருமாள் வந்தார், அரு - அறிவதற்கு அஸக்யமான, மறையின் - வேதத்தினுடைய, உச்சி தனில் - ஸிரஸ்ஸில், அதாவது உபநிஷத்துக்களில், நின்றார் - ப்ரதிபாத்யதயா நிற்பவர், வந்தார், அங்கமுடன் - ஆறு அங்கங்களுடன், அவையாகும் - அந்த நாலு வேதங்களுமாக ஆகுமவரான, அதாவது வேத வேதாந்த நிர்வாஹகரரான, பெரியோர் - உத்தக்ருஷ்டரானவர், வந்தார், திரு - லக்ஷ்மியானவள், உரையாய் - ஸப்தமாய், தாம், பொருளாய் - அவற்றிற்கு அர்த்தமாய், நிற்பார் வந்தார், அதாவது சுயேயூ விஷ்ணுரியம் வாண் (அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாண்) என்றது இக்கு அனுஸந்தேயம், திருவருளால் - க்ருபையினாலே, செழும் - ஸ்லாக்யங்களான, ஹவண் - வித்யைகளை, தந்தார் - கொடுத்தருளியவர், வந்தார் -கீழ் வேதங்களுக்கு நிர்வாஹகன் என்று சொல்லப் பட்டதினாலும், இங்கு அவைகளினால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் வித்யையைக் கொடுத்தவர் என்று சொல்லப்படுகிறபடியினாலும் புனருத்தியில்லையென்று அறியத்தக்கது, மருவிலர்க்கு - விஸ்வாஸம் இல்லாதவர்களுக்கு, மயக்குரைக்கும் - வ்யாமோஹ ஸாஸ்திரங்களை உபதேஸிப்பவரான, மாயோன் - வஞ்சகரான பகவான், வந்தார், வான் - பரம பதத்தை, ஊ - ஏறுவதற்கு வழி - மார்க்கத்தை, தந்தார் - கொடுத்தவர், தாமே - ஸ்வயமாகவே, வந்தார். 16.

அத்திகிரி யருளாளப் பெருமாள் வந்தார்
 ஆனை பரி தேரின் மேலழகர் வந்தார்
 கச்சி தனில் கண் கெ டுக்கும் பெருமாள் வந்தார்
 கருத வ ம் தரும் தெய்வப் பெருமாள் வந்த ர்
 மு தி மழை பொழியும் முகில் வண்ணர் வந்தார்
 மூலமென ஓலமிட வல்ல ர் வந்தார்

உத்தர வேதிக்குள்ளே உத்தித்தார் வந்தார்
உம்பர் தொழும் கழலுடையார் வந்தார் தாமே. 17

பதவுரை.

அத்திகிரி - ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கிற, அருளாளப் பெருமாள் - க்ருபையையே தனக்கு ஸ்வரூப நிரூபகமாவுடைய பகவான், வந்தார், ஆனை, பரி - குதிரை, தேரின் மேல் - இந்த வாஹனாதிகளின் மேல், அழகர் - விசேஷ ஸௌந்தர்யத்தையுடையவர், வந்தார், கச்சிதனில் - காஞ்சீபுரத்தில், கண் கொடுக்கும் - திருஷ்டியைக் கொடுக்கும், பெருமாள் வந்தார், கருத - மனதினால் நிலைக்கவே, வரம் தரும் - வரத்தைக் கொடுக்கும், தெய்வப் பெருமாள் - தேவஸ்ரேஷ்டர், வந்தார், முத்தி - மோக்ஷமாகிற, மழை - மழையை, பொழியும் - வர்ஷிக்கிற, முகில் வண்ணர் - மேகத்தின் ஸ்வபாவம் போன்ற ஸ்வபாவத்தை உடையவர், வந்தார், மூலமென - ஜகத்திற்கு மூல காரணம் என்று சொல்லி, ஓலமிட - ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான் சுவ்பிட, வல்லார் - அதை ரக்ஷிக்க ஸக்தியுடையவர், வந்தார், உத்தரவேதிக்குள்ளே - ப்ரும்மாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட உத்தரவேதிக்குள்ளே, உத்தித்தார் - ஆவிர்ப்பவித்தவர், வந்தார், உம்பர் - தேவதைகள், தொழும் - ஸேவிக்கும், கழலுடையார் - திருவடி களையுடையவர், தாமே வந்தார்.

தாத்தர்யம்

அழகர் என்றது ஸ்வயமே ஸர்வாங்க ஸுந்தரனான பகவான், குதிரை நம்பிரான் முதலிய வாஹனங்களில் ஸேவை ஸாதிக்கும் பொழுது அவனுடைய ஸௌந்தர்யம் வாசாமகோசரமாயிருக்கும் என்றபடி. இந்த விசேஷத்தை இவர் தாமே

தூரமு விஹமுராஜ ஸுநநாநொடிகாஹிஷு

சுயிகுஹிகுஹிஷு ஶாஹு ஶொஹாஹாஹு ஶுயாஹு

தூரமு விஹமுராஜ ஶுநநாநொடிகாஹிஷு

அஹிகமயிகமயா மாஹு ஶாஹு ஶுயாஹு

தூரமு³ விஹமு³ராஜ ஶுயநத³நாந்தோ³ளிகாதி³ஷு

அதி⁴கமயிகமயா மாஹு ஶொஹா⁴ம் த³தா⁴நம்

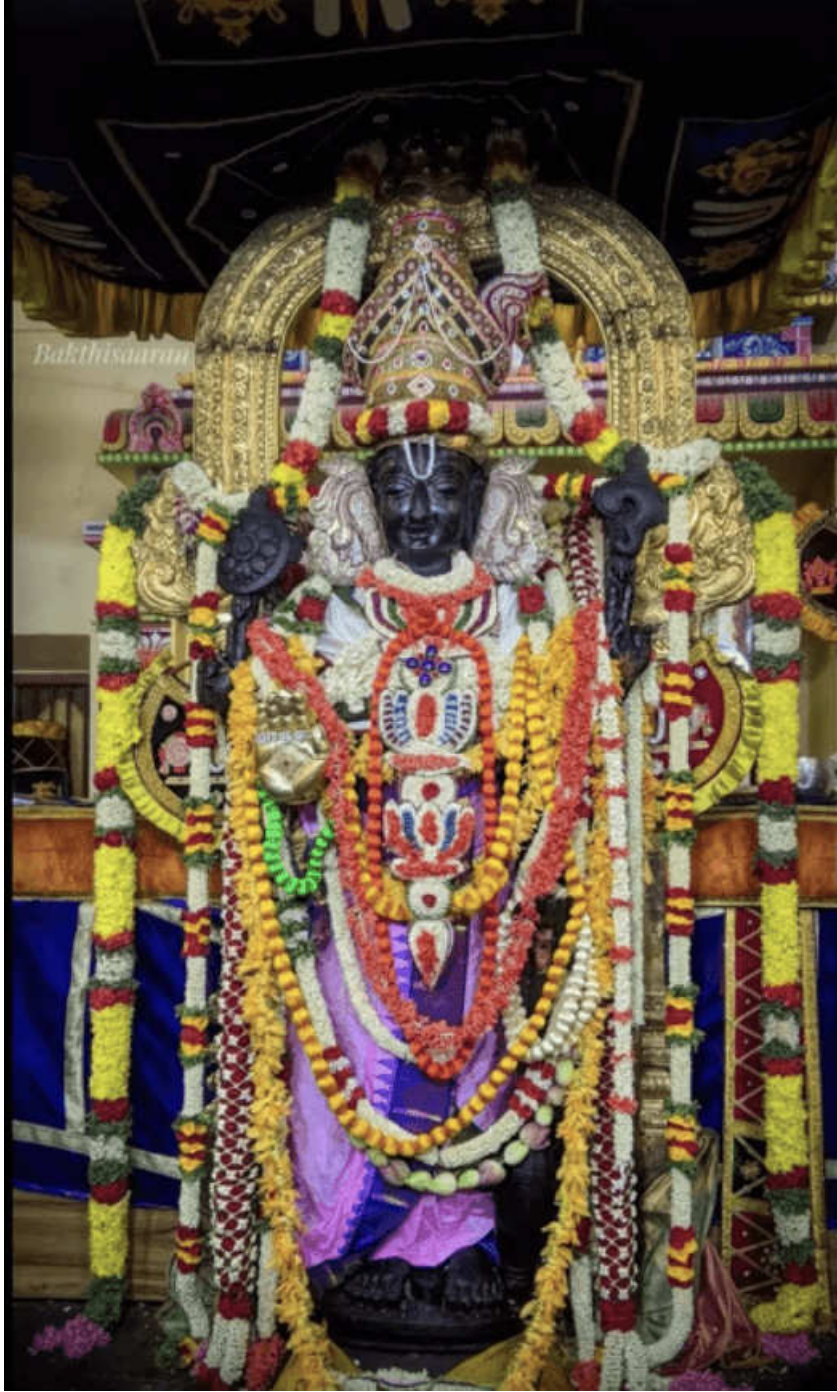
என்று ஸ்ரீ வரதராஜ பஞ்சாயத்தில் அனுஸந்தித்தாரிதே,

கண் என்றது கேவலம் திருஷ்டியாய், கண் இழந்த குருடர்களுக்கு அதைக் கொடுத்தருளும்வர் என்றபடி. அன்றிக்கே ஜ்ஞான சக்ஷுஸ்சைச் சொல்லி ரஹஸ்யார்த்த ஞானத்தைக் கொடுக்கும்வர் என்றதாகவுமாம்.

முகில் வண்ணர் என்றது மேடு பள்ளம் என்கிற வித்யாஸம் இல்லாமல் மேகம் ஜலத்தை வர்ஷிக்கிறாப் போலே சுநாமொஹித விசேஷாஶெஷ ஶொஹு ஶாஹு (அநாவோசித விசேஷாஶேஷ ஶொஹு ஶாஹு) என்கிறபடியே தன்னை ஆம்ரயித்தவர்களில் உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்கிற வித்யாஸம் பாராமல் எல்லாருக்கும் ஓக்க அருள் புரிந்து பரம பலத்தைக் கொடுக்கும்வன் என்றபடி.

வல்லார் என்றது இதர தேவதைகள் எல்லோரும் நாஹம் நாஹம் ந ஶாஹம் (நாஹம் நாஹம் ந ஶாகம்) இத்யாதிகளிற படியே அவரவர்கள் ஓடி ஓளிய பகவான் ஒருவனே ஓடிவந்து காப்பாற்றினான் என்றபடி. இந்தக் கஜேந்திர ஸம்ரக்ஷணத்தையிறே இதர தேவதைகளை ஆம்ரயிப்பதில் ப்ரயோஜனம் இல்லை என்பதற்கும் பகவான் ஒருவனே ஆம்ரயணீயன் என்பதற்கும் அத்தாஶ்யாக, “துப்புடையாரை அடைவதெல்லாம் சோர்விடத்துத் துணையாவரென்றே ஓப்பிலேன் ஆகிலும் நின்னடைந்தேன் ஆனைக்கு நீ அருள் செய்தமையால்” என்று பெரியாழ்வார் நிரூபித்தருளியது. 17.

இப்படி சூவிஹுவித்தருளின பெருமாளுடைய ஊறா தேஜஸ்ஸிலே ஸ்ரீமேறி ஓடின ஸ்ரீஹ்ராவும் ஷெவர்களும் ஐஷிகளும் வருந்திக் குறித்துப் பார்த்து அத்தெஜோஜ்ஞலத்துக்குள்ளே வுணுகொடி விஜாந்ததையும் அவ்விஜாந ஊயுத்திலே ஹவிமஹுஊவரான பெருமாள் காந்தி வஷ்டியாயிருப்பதொரு காஸஜெவம் போலே நின்றருளின படியையும் கண்டு ஹஷ்டவிஸூய பரவஹ்சுராய்க்கொண்டு இங்ஙனே பேசினார்கள்.

இப்படி ஆவிர்பவித்தருளின பெருமாளுடைய மஹா தேஜஸ்ஸிலே ப்ரமமேறி ஓடின ப்ரஹ்மாவும் தேவர்களும், ருஷிகளும் வருந்திக் குறித்துப் பார்த்து அத்தேஜோ மண்டலத்துக்குள்ளே புண்யகோடி விமானத்தையும், அவ்விமான மத்யத்திலே ஹவிர்கர்ப்பமுகான பெருமாள் காந்திவர்ஷியாயிருப்பதொரு காளமேக போலே நின்றருளி படியையும் கண்டு ஹர்ஷவிஸ்மய பரவஹ்ராய்க் கொண்டு இங்ஙனே பேசினார்கள்.

ப்ரமமேறி - ப்ரமம் உண்டாகி, ஓடின - முழுமையும் வ்யாபரித்த, அன்றிக்கே இது ஏதோ என்று ப்ரமித்துத் தூர ஓடின என்றாகவுமாம். வருந்தி - ஸ்ரமப்பட்டு, குறித்துப்பார்த்து - ஸாவதானத்துடன் பார்த்து. ஹவிர்கர்ப்பமுகரான - ஹவிஸ்ஸை உள்ளே வைத்துக்கொண்டிருப்பதை ஸூசிப்பிக்கிற முகத்தையுடையவரான, காந்திவர்ஷியாய் - காந்தியாகிற மழையைப் பெய்கிற, காளமேகம் போல - கறுத்த மேகம் போலே. ஹர்ஷவிஸ்மய பரவஸராய் - ஸந்தோஷம் ஆஸ்சர்யம் இவைகளுக்கு வசப் பட்டவராய்.

இப்படி ஆவிர்பவித்தருளின பெருமாளுடைய திருவவயஸோபையைத் தனித்தனியே ப்ரும்மாதிகள் பேசி அனுபவித்த படியை நினைத்தருளுகிறார் -- "திருபரிதிசைந்த" என்றாரம்பித்து.

திருபரிதிசைந்த மகுடமுமெழின்மதி திகழ்ந்த வதனமும்
 இருவகையிலங்கு குழல்களிலெதிர் பொரவுகந்த மகரமும்
 ஒரு தகவுயர்ந்த திருமகளொளி மறுவில் மன்னுமகலமும்
 உருவருவுமிழ்ந்த வுதரமு முலகடைய நின்ற கழல்களும்
 மருவினிடையோங்கு புனலென மலைகுனிய நின்றமலையென
 மருளற விளங்கு மொளியென மலரயனுகந்த பயனென
 அருவிலுறைகின்ற வுயிரென வடியவருகந்த வழதென
 அருமறைக ளொன்றியடிதொழ வருள்வரதர் நின்ற பெருமையே 18.

பதவுரை:--

திரு - காந்தியுடன் கூடிய, அதாவது தன்னுடைய எல்லாக் கிரணங்களுடனும் ப்ரகாஸிக்கிற, பரிதி - ஸூரியனுடன், இசைந்த - ஸத்ருஸமான, மகுடமும் - கிரீடமும், அதாவது கிரீடத்துடனும், (இப்படியே மேலும் சொல்லிக் கொள்ளவும்) எழில் - ப்ரகாஸித்துக் கொண்டிருக்கிற, மதி - சந்திரன்போல், திகழ்ந்த - ப்ரகாஸிக்கிற, வதனமும் - திருமுக மண்டலமும், இருவகை - இரண்டு பிரிவாக, இலங்கு - ப்ரகாஸிக்கிற, அதாவது இரண்டு கபோலங்களிலும் இரண்டு பிரிவுகளாகத் தொங்குகிற, குழல்களில் - திவ்ய அளகங்களில், எதிர் பொர - எதிரே போக, அதாவது போர என்பது இங்கே குறுகிக் கிடக்கிறது, உகந்த - ப்ரீதியுடன் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிற, மகரமும் - மகரங்களும், அதாவது குண்டலங்களிலிழைத்த மகரங்கள் ஊர்தவமுகங்களாக இருப்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றி இப்படி அருளிச் செய்யப்பட்டது, ஒரு - விலகணமான, அதாவது பகவானைப்போல் நிக்ரஹ ஸங்கல்பத்துடன் சேராத ஏற்றம் பெற்ற, தகவு - க்ருபையினால், உயர்ந்த - மேற்பட்டவளான, திருமகள் - பெரியபிராட்டியார், ஒளி - காந்தியையுடைய, மறுவில் - ஸ்ரீவத்ஸம் என்கிற சின்னத்துடன், மன்னும் - ஸ்திரமாக வளிக்கும் இடமான, அகலமும் - திருமார்பும், உரு - ரூபத்துடன் கூடிய வஸ்துக்களையும், அரு - ரூபமில்லாத வஸ்துக்களையும், அதாவது சேதனாசேதன வஸ்துக்களையும், உமிழ்ந்த - ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் வெளி நாடு காண உமிழ்ந்த, உதரமும் - திருவதரமும், உலகு - லோகங்கள், அடைய - ஆஸ்ரயிக்கும்படி, நின்ற - எதிரே வந்து ஸுலபமாக நின்றவையான, கழல்களும் - திருவடிகளும், அன்றிக்கே உலகடைய - எல்லா லோகங்களிலும், நின்ற - வ்யாபித்து நின்ற, அதாவது த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் வ்யாபித்து நின்ற திருவடிகளும், அரு - அறியமுடியாத, மறைகள் - வேதங்கள், ஒன்றி - ஒன்று சேர்ந்து அதாவது ஒரே தாத்பர்யத்தையுடையவைகளாய், அடி - திருவடிகளை, தொழ - ஸேவிக்கும்படியாக, இங்கு "ஸவெஹ் ஹவெஹ் யஸெஹ் ஹவெஹ்" (ஸர்வே வேதா யத்ரைவகம் பவந்தி) இத்யாதிகள் அனுஸந்தேயங்கள். அருள் வரதர் - க்ருபையினால் வரத்தைக் கொடுக்கும் எம்பெருமான், நின்ற பெருமை - புண்ணியகோடி விமானத்துடன் ஸ்ரீஹஸ்திகிரியில் ஆவிர்ப்பவித்து நின்றருளிய மாஹாத்மியம், மருவின் - ஜலம் இல்லாத பாலைவனத்தின், இடை - நடுவில், ஒங்கு - தானே கிளம்பா நிற்கிற, புனலென - ஜலம்போலவும், அதாவது ஸகல ஹேய குணங்களுக்கும் இருப்பிடமான இந்த விபூதியில் அகிலஹேய ப்ரத்யன்ஹீ கல்யாணைகதாநனான எம்பெருமான் ஆவிர்ப்பவித்தருளியது பாலை வனத்தில் ஜலம் தோன்றுவதைப் போன்றது. மலை - ஒரு பர்வதமானது, குனிய - வணங்கும்படி, நின்ற - அதின்மேல் நின்ற, மலையென - மலையைப் போலவும், அதாவது ஒரு மலையின் மேல் மற்றொரு மலை நின்றாப் போலவும், மருள் - அஜ்ஞானம், அற - நஸிக்கும்படி, விளங்கும் - ப்ரகாஸிக்கிற, ஒளியென -

ஜ்யோதிஸ்ஸு போலவும், மலர் - தாமரைப் பூவில் உண்டான, அயன் - ப்ரும்மா. உகந்த - ஆசைப்பட்ட, பயனென - ப்ரயோஜனம் போலவும், உருவில் - ஸரீரத்தில், உறைகின்ற - வஸிக்கிற, உயிரென - ஜீவாத்மாவைப் போலவும், அடியவர் - தாஸ பூதர்கள் - உகந்த - ஸந்தோஷித்த, அமுதென - அமுதம் போலவும், இருந்தது என்று ஒரு பதத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும்.

இவ்வண்ணம் சூராயுரஸத்தாலும் ஹஸ்தி வ்ரகஷுத்தாலும் வெரீதராய்க் கொண்டு தொழுவதெழுவதாய் இவருக்கு நாம் அடியோமாகப் பெறுவதே என்று வெஊன லாரமான ஈயுத்தை இங்ஙனே விண்ணப்பம் செய்தார்கள்.

இவ்வண்ணம் ஆர்சர்யரஸத்தாலும், பக்திப்ரகர்ஷத்தாலும் ப்ரீதராய்க் கொண்டு தொழுவ தெழுவதாய் இவருக்கு நாம் அடியோமாகப் பெறுவதே என்று வேதாந்தஸாரமான அர்த்தத்தை இங்ஙனே விண்ணப்பம் செய்தார்கள்.

சித்த சித்தெனவி ரித்து ரைத்தனவ
 னைத்த மைத்துறையு மிறைவனார்
 சிறிய பெரியவுரு வடைய வுடலமென
 நடல மிலதிலகு நிலையினார்
 சித்தி ரத்தெழிலை யொத்த பத்தரொடு
 முத்தர் பித்தியெனு முணர்வினார்
 சிதைவின் மறைநெறியி லெறிய வுருமுறைகண்
 முறிய சிறையரிய நிறைவினார்

கத்து விக்கவல கத்து வித்தை வழி
 கற்ற வர்க்கசைவில் மாயனார்
 கபிலர் கணசரணர் சுகதர் சமணரரர்
 வழிக ளழியுமருண் மொழியினார்
 கத்தி லக்கிலும ருக்கு லத்திலும
 சித்தி லொக்குமொரு முதல்வனார்
 கரண மிடுகடிய பதினொ ரிருடிகமு
 மடைய முடியு மடியிருடியார்

ஓத்த னைத்துலகு மொற்றி யொற்றிவரு
 மிப்ப வத்திசையு மிசைவினார்
 உருவ மருவமெனு முலகில் முடகிலெனி
 லுவமையிலதிலகு தலைவனார்
 உத்தமப்படி வகுத்த வித்தைகளி
 லுத்த ரிக்கவுணர் குணவனார்
 உரிய கிரிசைகளி லரிய தொருவிரகு
 தெரிய விரையுமவர் பரிவினார்
 சத்த சத்தெனும னைத்த னைத்தவினை
 தொத்த றுக்கவல துணிவினார்

சரியு மளவிலுரி யவரை யறிவரிய
 தமனி நெறிசொருகு விரகினர்
 தத்து வத்திரளு தைத்து தைத்தடைவு
 தத்து விக்குமவர் தலைவனர்
 தருக வுணருமவர் சரண மணுக
 விடலரிய வருள் வரத ரடியமே. 19.

ப-ம்.) சித்து - சேதனங்கள், அசித்து - அசேதனங்கள், என- என்று, விரித்து - இவைகளின் உட்பிரிவுகளை விஸ்தாரமாக நிரூபித்து, உரைத்தன - சொல்லப்பட்டதான, அனைத்து - எல்லா வஸ்துக்களையும், அமைத்து ஸ்ருஷ்டித்து, உறையும் - அவற்றிற்குள்ளே வஸிக்கும், இறைவனர் - நியமிக்குமவன். இத்தால் முதல் பாதத்தின் அர்த்தம் என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட **ஸுஷா** (**ஸ்ரஷ்டா**) (ஸ்ருஷ்டிப்பவன்) என்பது அருளிச்செய்யப்பட்டதாயிற்று. இதற்குப்பிறகு அவற்றிற்குள் அனுப்ரவேசித்து நியமிப்பதும் அதற்கு உபயுக்தமாகையினால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றறியத்தக்கது. சிறிய - ஸுக்ஷமங்களான, பெரிய - ஸ்தூலங்களான, உரு - ரூபத்தையுடைய வஸ்துக்கள், அடைய - எல்லாம், உடலமென - ஸாரீரம் என்னும்படி, நடலம் - தோஷம், இலது - இல்லாமல், இலகு - ப்ரகாஸிக்கும், நிலையினர் - ஸ்திதியையுடையவர். இத்தால் இரண்டாம் பாதத்திற்கு அர்த்தமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட "**ஜெஹி**" (**தேஹி**) (ஸகல சேதனசேதனங்களையும் தனக்கு ஸாரீரமாக உடையவன்) என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது, * சிறிய, பெரிய ' என்பதினால் காரண கார்ய தஸைகளில் ஸுக்ஷம ஸ்தூலங்களான அவஸ்தைகளை உடையவை கள் என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. ' நடலமிலது' என்பதினால் இப்படி எல்லாச் சேதனசேதனங் களிலும் அனுப்ரவேசித்து நின்றாலும் அவைகளிடத்திலுள்ள தோஷங்களினால் தொடப்படாதவன் என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. சித்திரத் தொழிலை ஓத்த - சித்திரம் எழுதுவதாகிய தொழிலுக்கு ஸத்ருஸர்களான, பத்தரொடு - பத்த ஜீவர்களுடன், முத்தர் - முக்தர்களான ஜீவர்களும், இது நித்யர்களுக்கும் உபலக்ஷணம், இந்தச் சேதனர்களுக்கு, பித்தி - சுவர், எனும் - என்று சொல்லப்படுகிற, அதாவது இவைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாகிய, உணர்வினர் ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞானத்தை உடையவர், அதாவது தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தின் ஏகதேஸத்தினால் மற்ற எல்லாவற்றையும் தரித்துக்கொண்டிருப்பவர் என்று தாத்தர்யம். சித்திரத் தொழிலை ' என்பதினாலே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் ஆத்மாக்களுக்குத் தேவாதி பேதம் உண்டாகிறது என்பது த்யோதிதம். **வனகொ விஸ்டிஜம் உசிசு, வஹதி உசிசுஜது ஜூதம்** (**ஏகோ விஸ்வமிதம் சித்ரம் வஹதி சித்ரம் அத்யத்புதம்**) இத்யாதிகள் இங்கு அனுஸந்தேயம், இத்தால் மூன்றாம் பாதத்தினுடைய அர்த்தமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட **ஸுநிஷ்டம்**: (**ஸ்வநிஷ்டம்**) (தன்னையொழிந்த மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தின் ஏக தேஸத்தினால் தாங்கிக் கொண்டிருப்பவன் என்று சொல்லவே தான் தன்னுடைய பக்தியினாலே தாங்கப்பட்டிருக்கிறான்) என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. சிதைவில் - சிதைவில்லாத, அதாவது அபௌருஷேய மாகையாலே ப்ரமம் முதலிய தோஷங்களினால் அந்யதாகரிக்க முடியாத, மறை - வேதத்தினுடைய, நெறியில் - மார்க்கத்தில், ஏறிய - ஏறிய ' என்பது குறுகிக் கிடக்கிறது, ப்ரதிபாத்யமாக ஏறியிருக்கிற, இது நிறைவினர் என்பதற்கு விஸேஷணம், உரு - ரூபவத்துக்களான அசேதனங்களுடைய, முறைகள் - க்ரமங்கள், அதாவது ஸங்கோசம் விகாஸம் விகாரம் நாஸம் முதலியவைகள், முறிய - முறிந்து போகும்படி, அவைகள் தன்னிடத்தில் இருக்காதபடி, சிறை காராக்ருஹம், அதாவது ஸங்கோசம், அரிய

செய்யமுடியாத, நிறைவினார்-குணங்களின் பூர்த்தியை உடையவர். இத்தால் நாலாவது பாதத்திற்கு அர்த்தம் என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட "நிரவயிஜஹிஷா" (நிரவதிமஹிமா) (நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய் முதலில் சிதையாமே . உன் பெருமை ' என்கிறபடியே எல்லையில்லாத பெருமையுடையவன்) என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. இங்கு உரு முறைகள் ' என்று அசேதனங்களின் கரமங்களைச் சொன்னது சேதனங்களுடைய க்ரமத்திற்கு உபலக்ஷணம். கத்துவிக்க - கத்தும்படி செய்ய, அதாவது ஜல்ப விதண்டா வாதங்களைச் செய்ய, வல - ஸாமர்த்தியத்தையுடைய, கத்துவித்தை - அப்படிப்பட்டவாதங்களுடைய, வழி - மார்க்கங்களை, கற்றவர்க்கு - அப்யஸித்தவர்களுக்கு, அசைவில் - சலனமில்லாத, அதாவது அவர்களுடைய வாதங்களினாலே அசைக்கமுடியாத, மாயனார் - விசித்திர ஸக்தியுடையவர். இத்தால் யுக்தி களினாலும் ஸாங்க்ய ஸ்ம்ருத்யாதிகளினாலும் சலிப்பிக்க முடியாது என்பதைச் சொல்லுகிறது என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட ஐந்தாவது பாதத்தின் அர்த்தமான ஈவாஸு ஸாய:(அபாஸ்த பாத)' என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. இங்கு யுக்திகளினால் சலிப்பிக்கவொண்ணாது என்று சொன்னது ஸாங்க்யாதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளில் சொல்லப்படும் யுக்திகளினாலும் சலிப்பிக்க வொண்ணாது என்பதற்கு உபலக்ஷணம், அன்றிக்கே ' கத்து வித்தை ' என்கிற இடத்தில் ஜல்ப விதண்டா வாதங்களைப் பண்ணுவிக்கும் ஸாங்க்ய ஸ்ம்ருத்யாதிகளும் விவக்ஷிதங்களாகவுமாம். அதாவது இவர்களைக் கத்தும்படி செய்யும் வித்தை கத்து வித்தை என்னப்படுகிறது. கபிலர் - கபிலருடைய மதானுஸாரிகளான ஸாங்க்யர்கள், கண சரணர் - கணாத மதானுஸாரிகள் சுகதர் - பௌத்தர்கள், சமணர் - ஜைனர்கள், அரர் - பாஸுபத மதானுஸாரிகள், இவர்களுடைய வழிகள், அன்றிக்கே கபிலர் முதலிய பதங்கள் அந்தந்த மதப்ரவர்த்தகர்களான கபிலர் கணாதர் புத்தர் சமணர் ருத்திரன் இவர்களுடைய குறிக்கிறதாகவுமாம், அப்பொழுது இவர்களினால் அந்தந்த ஆகமங்களில் நிரூபிக்கப்பட்ட மார்க்கங்கள் என்றர்த்தமாகும், அழியும் - நஸிக்கும்படியான, அருள் - க்ருபையினால் சொல்லப்பட்ட, மொழியினார் - வார்த்தையை உடையவர், அதாவது கபிலாதிகளுடைய ஆகமங்கள் வேத விருத்தங்களானபடியால் அப்படி விரோதமில்லாமல் லாநுக்ஷயா(பக்தாநுகம்பயா) என்கிறபடியே தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களிடத்தில் க்ருபையினாலே தன்னால் சொல்லப்பட்ட பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரத்தையுடையவர். இத்தால் ஆருவது பாதத்தின் அர்த்தமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதான ஸ்ரிதாபு: (ச்ரிதாப்த:) என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. தன்னுடைய ஆஸ்ரீதர்களுக்கு ஆப்தன் என்றல்லவோ அதற்கு அர்த்தம். ஆகவே கபிலாதி ஸாஸ்திரங்களைக் கொண்டு அநாஸ்ரீதர்களை மோஹிப்பிப்பதும், லாத்விகமான பாஞ்சராத்திர ஸாஸ்திரத்தைக் கொண்டு தன் ஆஸ்ரீதர்களை ரக்ஷிப்பதும் செய்கிறான் என்ற தாயிற்று. கத்து - இந்திரியங்களில், இலக்கிலும் - லஷ்யங்களான, அதாவது இந்திரியங்களால் அறியப்படுமவைகளான ஆகாரம் முதலிய பஞ்சபூதங்களிலும், அருக்குலத்திலும் - இந்திரியங் களினால் அறியப்படாத ஆத்மாக்களிலும், அசித்தில் - கீழ்ச் சொல்லப்படாத மஹான் முதலிய அசேதன வஸ்துக்களிலும், ஒக்கும் -- ஸமமாயிருக்கிற, ஒரு - அத்வீதீயமான, முதல்வனார் - காரண பூதன், அதாவது எல்லா வஸ்துக்களையும் ஒக்க ஸ்ருஷ்டித்தவன், இத்தால் ஏழாம் பாதத்தின் அர்த்தமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட வாதாஜெரூஹித ஜநநக்ஷுக் (காத்மாதேருசித ஜநநக்ருத்) என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. கரணம் - இந்திரியங்களை, இடுகடிய - ப்ரவேஸிக்கும்படி செய்வதற்கு அஸக்யங்களான, அதாவது அவைகளுக்கு விஷயமல்லாத, பதினொரு, இருடிகமும் - இந்திரியங்களும், அடைய - எல்லாம், முடியும் - பலிக்கும்படியான, அடி -

ஆதி காலத்தில், இருடியார் - கண்ணுக்குப் புலப்படாத விஷயங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் ரிஷியாகிய பகவான். இத்தால் எட்டாம் பாதத்தின் அர்த்தமாக ஸங்க்ரஹிக்கப் பட்ட **ஐந்ரியாஜெரூசிதஜநநக்ருத்** (இந்த்ரியாதேருசிதஜநநக்ருத்) என்பது நிரூபிக்கப்பட்ட தாகிறது. அனைத்துலகம் - எல்லா லோகங்களிலும், ஒத்து - ஸமமாக இருந்து, ஒற்றி ஒற்றிவரும் - மேல் மேலென வருத்தி அடைந்து வருகிற, அன்றிக்கே ஒன்றை அனுஸரித்து மற்றொருக கர்மம் அவித்யை வாஸனை ரூசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் என்பவை சக்கரம் போல் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய் வருகிற, இப்பவத்து - இந்த ஸம்ஸாரத்தில், இசையும் - தானும் அவைகளுடன் சேர்ந்திருக்கும் படியான, இசைவினார் - அங்கீகாரத்தையுடையவர், அதாவது அவரவர்களுடைய கர்மானு குணமாக அவரவர்கள் ஸம்ஸரிக்கும்பொழுது தானும் கூட இருந்து நடத்துபவன். இத்தால் ஒன்பதாம் பாதத்தின் அர்த்தமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட **ஸம்ஸுருதௌ தந்த்ரவாஹீ** (ஸம்ஸுருதௌ தந்த்ரவாஹீ) என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. உருவமருவம் - ரூபத்தையுடைய சேதன வஸ்துக்கள், ரூபம் இல்லாத சேதனவஸ்துக்கள், எனும் - என்னப்படுகிற, உலகில் - லோகங்களில், இருக்கச் செய்தே என்று ஒரு பதத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும், முடகு - லங்கோசம், இல் - இல்லாதவன், எனில் - என்கிற விஷயத்தில், உவமை இலது - வத்ருபமான வஸ்து இல்லாமல், இலகு - ப்ரகாஸித்துக்கொண்டிருக்கிற, தலைவனார் - ப்ரதானமாயிருப்பவன், இத்தால் சேதனசேதன வஸ்துக்களுடன் கலந்திருக்கச் செய்தேயும் அவைகளினுடைய தோஷங்கள் தன்னிடத்தில் தட்டாதபடி ப்ரகாஸிக்கிறான் என்று ஹிஷோ ஜெவ னகொ நாராயண: (திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:) இத்யாதிகளில் ஸ்ருதி உத்கோஷித்ததை விசாரிக்கிற பத்தாம் பாதத்தின் அர்த்தமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட **நிஜெஷாஷ்வாஜிரஜு:** (நிர்ஜேஷத்வாதிரமய:) என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. ஆதி பதம் கல்யாணிகதாநத்வத்தைக் குறிக்கிறது. உத்தமப்படி - உத்தமமான ப்ரகாரத்திலே, அதாவது அல்பங்களான காம்ய பலங்களுக்காகவன்றிக்கே பரம புருஷார்த்த ஸாதனமாக, வகுத்த - பிரித்துச் சொல்லப்பட்ட, வித்தைகளில் - த்வா த்ரிம்ஸத் ப்ரும்ம வித்யைகளில், இதன் விஸ்தாரத்தை மேலே அனுபந்தத்தில் கண்டு கொள்வது, உத்தரிக்க - ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் உத்தாரணம் செய்வதற்காக, உணர் - அந்தந்த வித்யாநிஷ்டர்களினால் அனுஸந்திக்கப்படுகிற, குணவனார் - குணத்தையுடையவர், இத்தால் பதினேராம் பாதத்தின் அர்த்தமாக ஸங்க்ரஹிக்கப் பட்டஸஹு ஹஜந வஜெ (பஹு பஜந பதம்) (அனேகம் விதங்களான உபாஸனங்களுக்கு விஷயமானவர்) என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. உரிய கிரிசைகளில் - அவரவர்கள் வர்ணஸ்ரமத்திற்கு உசிதமான நித்ய நைமித்திக காம்ய கர்மங்களில், அரியது - அனுஷ்டிக்க முடியாததான, ஒரு விரகு - ஒரு உபாயத்தினால், அதாவது பலாபிஸந்தியில்லாமல் ஸாத்விக த்யாகத்துடன் அனுஷ்டிப்பதினால், தெரிய - தன்னை உள்ளபடி அறிந்து கொள்ள, விரையுமவர் - த்வரிக்குமவர்களிடத்தில், பரிவினார் - க்ருபையை உடையவர். இத்தால்“தெஷாஜஹம் ஸஜுஷத்யா ஜுத்யு ஸம்ஸார ஸாக்ராத் | பவாமி ந சிராத் பார்த்த” (தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யு ஸம்ஸார ஸாக்ராத் | பவாமி ந சிராத் பார்த்த) என்று அருளிச்செய்யப் பட்டது ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. ஸாத்விக த்யாகத்துடன் அனுஷ்டிக்கப்படும் கர்மங்களினால் ப்ரீதனாய் அவர்களுக்கு பர பக்தி பரஜ்ஞானாதிகளை உண்டாக்குகிறார் என்றதாயிற்று, இப்படி பனிரண்டாம் பாதத்திற்கு அர்த்தமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட“ஸூஹுஷுஜு ப்ரஸூஜு: (ஸ்வார்ஹகர்ம ப்ரஸூதய:) என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. ' உரிய கிரிசைகள் ' என்பதினால் விதுராதிகளுக்கும் அவர்களுக்குரிய கர்மங்களைச்செய்து பலம் பெறலாம் என்பது த்யோதிதம். இங்கு

பார்யையை இழந்தவன் விதுரன் என்னப்படுகிறான், சத்து - ஸத்து, அதாவது புண்யங்கள், அசத்து - பாபங்கள், எனும் - என்று சொல்லப்பட்ட, அனைத்து - எல்லா, அனைத்த - நம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிற, வினை - பாபங்களினால், “ந ஸுகூதம் ந ஶுஷூதம் ஸவெ வாவூந: (ந ஸுகூதம் ந துஷ்கூதம் ஸவ் பாபமாந:)” என்று ஸ்ருதி புண்யத்தையும் பாபமாக நிரூபித்ததைத் திருவுள்ளம் பற்றி இங்கும் இரண்டு வித கர்மங்களையும் வினை என்று அருளிச்செய்தது, தொத்து - ஸம்பந்தத்தை, அறுக்கவல-அறுக்கக்கூடிய ஸாமர்த்தியத்தையுடைய, துணிவினார் - நிச்சயத்தை யுடையவர், அதாவது இவனுடைய ஸங்கல்பமுண்டானால் வேறு தடுப்பார் இல்லாமையாலே துணிவே அறுக்கக்கூடியது என்று தாத்தபர்யம். வேறு ஒரு ஸஹாயத்தை எதிர் பாராமல் இருப்பதும் விவக்ஷிதம். இத்தால் பதிமூன்றாம் பாதத்தின் அர்த்தமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட “வாவஹிச” (பாபச்சித்) என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. சரியுமளவில் - தேஹம் சரிந்துபோகும் காலத்தில், அதாவது ஸரீர விஸ்லேஷ ஸமயத்தில், உரியவரை - அர்ச்சிராதி கதியாலே போகக்கூடிய யோக்யதை யுடையவர்களை, அறிவரிய - பகவத் கடாஷுத்தாலன்றி அறிய முடியாததான, “தஹிசூஸிதஶார” (தத்ப்ரகாஸிதத்வார) என்னப்பட்டதிறே, தமனி நெறி - நூற்றேராவதான ப்ரூம்ம நாடியில், சொருகு - ப்ரவேஸிப்பிக்கும் படியான, விரகினார் - உபாயத்தை அறிந்தவர். இத்தால் பதிநாலாம் பாதத்தின் அர்த்தமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட ஶ்ரஹநாஶீ மதிசூச” (ப்ரஹ்மநாஶீ கதிசூரத்) என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. தத்துவ - ப்ராக்ருத தத்வங்களினுடைய, திரள் - ஸமுஹத்தை, உதைத்துதைத்து - காலாலே ஆக்ரமித்து, அடைவு - க்ரமத்தில், தத்துவிக்குமவர் - ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைத் தாண்டுவிக்குமவரான அர்ச்சிஸ்ஸு முதலிய ஆதிவாஹிகர்களுக்கு, தலைவனார் - ப்ரதானரானவர், அதாவது ஆதிவாஹிகர்களைக் கொண்டு தானே ப்ரதானமாக வழி நடத்துமவர். இத்தால் பதினைந்தாம் பாதத்தின் அர்த்தமாக “ஶதிவஹந” (அதிவஹந) என்று ஸங்க்ரஹிக்கப் பட்டது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. தருக - தங்களுக்கு அவன் திருவடிகளை அனுபாவ்யமாகக் கொடுப்பதற்காக, உணருமவர்-ந்யாஸோபாஸனாதிகளைச் செய்யுமவர், சரணமணுக அவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டி அனுபவிக்கும்பொழுது, விடலரிய - விடுவதற்கு அஸக்யமான, அதாவது போக்யத்வாதிஸயத்தினால் விடமுடியாதவர், இப்படிப்பட்டவராய், அருள்- க்ருபையினாலே, வரதர் - வரங்களைக் கொடுத்தருளும் பகவானுக்கு, அடியம் - தாஸபூதர்களானோம், அதாவது இதை விட வேறு புருஷார்த்தம் உண்டோ என்று ஆனுஸந்தித்தார்கள் என்றபடி. இத்தால் பதினாறாம் பாதத்தின் அர்த்தமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட “ஸாஶுஶ:” (ஸாம்யத:) என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. பரமபதத்தில் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமை செய்தாலும் அபஹத பாம்பத்வாதி குணங்களின் ஆவிர்ப்பாவத்தினால் பரமாத்மாவிடமிருந்து ஶத்ருஸனாகவிறே இவன் இருப்பது என்று தாத்தபர்யம்.

ஶ்ரஹா அப்பொழுது ஸஹுஶ ஸனொஷ ஸாயுஸங்க்ரஹயுடையவனாகக் கொண்டு கிட்டிச் சென்று ஸலிரிஹொமுமான ஶஹாஸ்யத்தை ஶநுஹவித்துத் தான் பெற்ற பேற்றை இங்ஙனே பேசினான்.

ப்ரஹ்மா அப்பொழுது ஸம்ப்ரம ஸந்தோஷ ஸாத்வஸங்க்ரஹயுடையவனாகக் கொண்டு கிட்டிச் சென்று ஸலிரிபோக் யமான ஶஹாஸ்யத்தை அநுபு வித்துத் தான் பெற்ற பேற்றை இங்ஙனே பேசினான்.

இப்படிப் பகவானே எல்லோரும் அனுபவித்தபடியை நிரூபித்து ப்ரூம்மா அனுஸந்தித்தபடியைத் தனித்து அருளிச் செய்கிறார் -- ஶ்ரஹா (ப்ரஹ்மா) என்றாயிற்று. ஸம்ப்ரம -- பரபர்பு, ஸாத்வஸ -- யம். ஸலிரிபோக்யமான -- நித்யஸலிரிகளினால் அனுபவிக்கத் தக்கதான. ஶஹாஸ்யத்தை -- ஶஹாமாயும் ஆஸ்சர்யமாயுமிருக்கிற, அதாவது பாபங்களைப் போக்கடிக்கக் கூடியதாயும் த்யானத்திற்கு ஸுலபமாய் கோசரமாகும்படியாயும் இருக்கிற திவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தை, பெற்ற பேற்றை -- அடைந்த ப்ரயோஜனத்தை.

பரும்மா பேசின ப்ரகாரத்தை "திருமகள்" என்றும்பித்து ஒரு பாட்டாலே நிரூபித்தருளுகிறார்.

திருமகள் மண்மகள் நீள முதலா வெல்லாத்
 தேவியரும் தன்னுடனே திகழ்ந்து நிற்கத்
 தரும மிரு மூன்று முதலனைத்தும் தோன்றத்
 தன்னைய சூரிகள் தன்னடிக் கீழ்வாழ
 அருமறை சேரளவில்லா அவனியின்கண்
 அரவணமேல் வீற்றிருப்பாலனைத்தும் காக்கும்
 கருமணியைக் கரிகிரி மேல் கண்டே னென்றன்
 கடுவினைகளனைத்தும் நான் கண்டிலேனே. .20.

பதவுரை

திருமகள் -- பெரியபிராட்டியார், மண்மகள் -- பூமிப் பிராட்டியார், நீள -- நீளாதேவி, முதலா -- இவர்கள் முதலான, எல்லாத் தேவியரும் -- எல்லாத் தேவிமார்களும், தன்னுடனே -- தன்னோடுகூட, திகழ்ந்து நிற்க -- ப்ரகாசித்துக்கொண்டு நிற்க, இருமூன்று -- ஆறான, தருமம் -- ஜ்ஞானம், ஸக்தி, வீர்யம், பலம், தேஜஸ், ஐஸ்வர்யம் என்னப்படும் ஸ்வாபாவிமகமான குணங்கள், முதல் -- முதலான, அனைத்தும் -- எல்லாக் கல்யாண குணங்களும், தோன்ற -- ப்ரகாசிக்க, தன்னைய -- தனக்கு ஸத்ருஸர்களான, அதாவது பகவானைப்போல ஒருபொழுதும் ஜ்ஞான ஸங்கோசாதிகள் இல்லாதவர்களான, அன்றிக்கே,

"ஸ வயஸ ஐவ யெஜீ நிது நிஷெஷாஷ றுடாஃ" (स वयस इव येमी नित्य निर्दोष गन्धाः स वयस इव येमீ नित्य निर्दोषाः ष க ஃந்தா⁴.)

என்கிறபடியே ஒரே வயதையுடைய, சூரிகள் -- நித்ய ஸூரிகள், தன்னடிக் கீழ் -- தன்னுடைய திருவடிகளின் கீழே, வாழ -- வாழும்படியாக, அதாவது "நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகை அருளாய்" என்கிறபடியே வாழ்ந்து கொண்டிருக்க, அருமறைசேர் -- ஒருவராலும் உள்ளபடியே அறிய முடியாததான வேதங்களினால் ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டிருக்கிற, அளவில்லா அவனியின் கண் -- அளவில்லாததான பரம்பதமாகிற நித்ய விபூதியிலே, அரவணமேல் -- ஆதிசேஷனாகிற பர்யங்கத்தின் மேல், வீற்றிருப்பால் -- தன்னுடைய உத்கர்ஷம் தோன்றும்படி உட்கார்ந்திருப்பதினால், இத்தால் பரமபதத்தில் பரத்வமே விஞ்சியிருக்கும் என்பது தெரிவிக்கப் பட்டதாகிறது. அனைத்தும் -- எல்லா லோகங்களையும், காக்கும் -- ரக்ஷிக்கிற,

சூஜாநு@ஸ்வஸாஹு ஸுஜஹாஸூடஃப்ரதாபவாநு"

"लक्षणाநு@ஸரொ ராஜஃ ப்ருயிவீஜநு@வாயச"

आजानुलंबाहु स्समहास्कन्धःप्रतापवान्"

"लक्षणानुचरो रामः पृथिवीमनुपालयत्"

ஆஜாநுலம்ப³பா³ஹு ஸ்ஸமஹாஸ்கந்த⁴:ப்ரதாபவாந்"

"लक्षणाநுசுரோ ராம: ப்ருதி²வீமநுபாலயத்"

என்றற்போலே படை எடுத்து விடுகை, ஸாஸனாதிகளைச் செய்கை, முதலிய வ்யாபாரங்கள் ஒன்றும் இல்லாமல் வீற்றிருந்து "ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீவில் சீர் ஆற்றல் மிக்காரும் அம்மாளை" என்கிறபடியே தன்னுடைய வீற்றிருத்தலாலேயே ஸர்வலோக ஸம்ரக்ஷணம் செய்கிற என்றபடி, கருமணியை -- நீல ரத்னம் போன்றவனை, கரிகிரிமேல் -- ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியின் மேலே, கண்டேன் -- ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்தேன், என்றன் -- என்னுடைய, கடுவினைகள் -- க்ருரங்களான பாபங்கள், அனைத்தும் -- எல்லாவற்றையும், நான், கண்டிலேனே -- காணவில்லை, இதற்கு முன் அந்தப் பாபங்களைத் தவிர வேறென்றையும் பாராத நான் இப்பொழுது அவைகளில் ஒன்றைக்கூடப் பார்க்கவில்லை என்றபடி. (20)

இப்படிக்கண்கள் காண்டற்கரிய கூநொடிய விஷயத்தைக் கண்டு ஸ்வரா (இப்படிக்கண்கள் காண்டற்கரிய மனோர விஷயத்தைக் கண்டு ஷா -- இப்படிக்கண்கள் காண்டற்கரிய மனோரத் விஷயத்தைக் கண்டு ப்ரஹ்மா)

<p>ததஸ்தமுதீக்ஷய புர:ஸ்தீ²தம் விதாந வேதீயமதஸீ ஸமப்ரப⁴ம் ஸ தத்க்ஷேணோதீ³பு⁴த ஸுகா²ர்ணவாப்லுதோ யயெள ததா³ க்ருத்ய விவேகமுட⁴தாம் ப்ரத³க்ஷணம் ப்ரரதி ததா²(அ)ப்ரத³க்ஷணம் ப்ரயாதி தூ³ரம் புநரேதி ஸந்நிதி⁴ம் கரேண பஸ்பர்ஸ மமார்ஜததீ³வபு: ப்ரியேண கா³ட⁴ம் பரிஷஸ்வஜே க்ஷணம்இப்படி "மொய்ம்மாம் பும்பொழில் படியே அக்ரமமாக ஹர்ஷ சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணின ப்ரஹ்மா சிறிதுபோது ஓடிக் கூடித் தரித்து நாச்சிமாருடனே பெரிய பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையை இங்ஙனே அநுப⁴வித்தான்.</p>	<p>ततस्तमुद्गीक्ष्य पुरःस्थितं वितान वेद्यमतसी समप्रभम् स तक्षणोद्भू सुखार्णवाप्लुतो ययौ तदा कृत्य विवेकमूढताम् प्रदक्षिणं प्रैति तथाऽप्रदक्षिणं प्रयाति दूरं पुनरेति सन्निधिं करेण पस्पर्श ममार्जतद्वपुः प्रियेण गाढं परिषस्वजे क्षणम् இப்படி "மொய்ம்மாம் பும்பொழில் படியே அக்ரமமாக ஷ வேடிதங்களைப் பண்ணின ஷா சிறிதுபோது ஓடிக் கூடித் தரித்து நாச்சிமாருடனே பெரிய பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையை இங்ஙனே அநுபவித் தான்.</p>	<p>ததஸ்தமுதீக்ஷய புர:ஸ்தீ²தம் விதாந வேதீயமதஸீ ஸமப்ரப⁴ம் ஸ தத்க்ஷேணோதீ³பு⁴த ஸுகா²ர்ணவாப்லுதோ யயெள ததா³ க்ருத்ய விவேகமுட⁴தாம் ப்ரத³க்ஷணம் ப்ரரதி ததா²(அ)ப்ரத³க்ஷணம் ப்ரயாதி தூ³ரம் புநரேதி ஸந்நிதி⁴ம் கரேண பஸ்பர்ஸ மமார்ஜததீ³வபு: ப்ரியேண கா³ட⁴ம் பரிஷஸ்வஜே க்ஷணம்இப்படி "மொய்ம்மாம் பும்பொழில் படியே அக்ரமமாக ஹர்ஷ சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணின ப்ரஹ்மா சிறிதுபோது ஓடிக் கூடித் தரித்து நாச்சிமாருடனே பெரிய பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையை இங்ஙனே அநுப⁴வித்தான்.</p>
--	--	--

கண்கள் காண்டற்கரிய -- கண்களால் பார்ப்பதற்கு அஸக்யமான, **மனோரத் விஷயத்தை** - இச்சைக்கு விஷயமான வஸ்துவை, **தத:** - பிறகு, **புர:ஸ்திதம்** - முன்பே நிற்கிற, **அதஸீ ஸமப்ரபம்** - காயாம்பூ வர்ணம் போன்ற காந்தியையுடைய, **தம்** - அந்த, **ஹரிம்** - பகவானை, **விதாந வேத்யாம்** - யஜ்ஞத்தின் வேதியில், **உதீக்ஷய** - பார்த்து, **தத்க்ஷேணோத்புதம்** - அந்தக்ஷணத்தில் உண்டான, **ஸுகார்ணவாப்லுத:** - ஸந்தோஷமாகிற ஸமுத்திரத்தில் முழுகிவராய், **க்ருத்ய விவேக மூடதாம்** - இது செய்யத்தக்கது இது செய்யத்தகாதது என்கிற ஜ்ஞானம் இல்லாமையை, **ததா³** - அப்பொழுது, **ஸ:** - அந்த ப்ரம்மா, **யயெள** - அடைந்தார். அப்படி அவர் செய்த கார்யங்கள் மேலே நிரூபிக்கப் படுகின்றன.

ப்ரதக்ஷணம் -- ப்ரதக்ஷணமாக, **ப்ரரதி** - வருகிறார், **ததா²** - அப்படியே, **அப்ரதக்ஷணம்** - அப்ரதக்ஷணமாக வருகிறார், **தூ³ரம்** - வெகுதூரம், **ப்ரயாதி** - செல்லுகிறார், **புன:ஸந்நிதிம் ஏதி** - மறுபடியும் ஸமீபத்தை அடைகிறார், **ததீ³வபு** : - அந்தப் பகவானுடைய திருமேனியை, **கரேண** - கைகளினால், **பஸ்பர்ஸ** - தொட்டார், **மமார்ஜ** - துடைத்தார், **ப்ரியேண** - ப்ரீதியினால், **கா³ட⁴ம்** - கெட்டியாக, **க்ஷணம்** - க்ஷண காலம், **பரிஷஸ்வஜே** - கட்டிக்கொண்டார்.

மொய்ம்மாம் பூம்பொழில் இத்யாதி -- "மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்" என்றாரம்பிக்கும் திருவாய் மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே , இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை இவர் தாமே ஸ்ரீ த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளியில் ஸளரொ ஸூஹதநுஸுஷுஹொநாஊகூகம் ஶௌஷுபநு ஶுஷுமோநாடகத் ஶெளரே ஶ்ஶுப⁴தநுஸுஷுமோந்மாத³கத்வம் என்று ஸங்க்ரஹித்தாரிநே. அதாவது தன்னுடைய திருமேனியின் ஶௌஷ்டவத்தில் ஈடுபட்டவர்களை பகவான் பிச்சேற்றி அக்ரமமான ஹர்ஷ சேஷ்டிதங்களை உடையவர்களாகப் பண்ணுவன் என்றபடி. **அக்ரமமாக** - ஒரு வரிசைக் கிரமம் இல்லாதபடி. அதாவது இதற்குப் பிறகு இது செய்வது என்கிற வ்யவஸ்தை இல்லாமல். **ஹர்ஷ சேஷ்டிதங்களை** - ஶந்தோஷ வ்யாபாரங்களை, **சிறிது போது** - கொஞ்ச காலம்.

இப்படி ப்ரும்மா பகவானை திவ்ய மஹிஷிகளுடன் அனுபவித்த ப்ரகாரத்தை ஒரு பாட்டாலே ஶங்க்ரஹித்தருளுகிறார் -- "**பெடையிரண்டை**" என்றாரம்பித்து.

பெடையிரண்டை யொரனமடைந்து
 பிரிந்திடா வகை பேசலாம்
 பெருகு மருவிகளருகு மருவிய
 பெரியமணி வரை பயிலலாம்
 பிடியிரண்டொடு களபமொன்று
 பிணைந்த பேரழகோதலாம்
 பிரிவிலொளியோடு நிழலு மருகுறு
 மிரவி யிலகுதல் பரவலாம்
 கொடியிரண்டொடு விடவி யொன்று
 குளிர்ந்தவாறு குலாவலாம்
 குறைவில் சுருதியு நினைவு மிலகிய
 தரும வரு நிலையென்னலாம்
 அடியிரண்டையு மடையு மன்ப
 ரறிந்த பேரருளாளனார்
 அணுகு மலர்மக ளவனி மகளொடு
 கரடிகிரி நிலை கவர்தலே.

பதவுரை

அடி இரண்டையும் - தம்முடைய திருவடிகள் இரண்டையும், **அடையும்** - உபாயமாயும் பலமாயும் அடைந்த, **அன்பர்** ப்ரீதி உடையவர்களினால், **அறிந்த** - அறியப்பட்டவரான, இத்தால் ப்ரீதி இல்லாத வர்களுக்கு அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தின் ஶேவை கிடைக்காது என்பது த்யோதிதம், **பேரருளாளனார்** - அதிகமான க்ருபையையுடைய ஸ்ரீ தேவப்பெருமாள், **அணுகு** - ஶமீபத்தில் இருக்கிற, **மலர்மகள்** - லஷ்மீ, **அவனி மகள்** - பூமிப்பிராட்டி, **ஒடு** இவர்களுடன், **கரடிகிரி** - ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியில், **நிலைகவர்தல்** - நின்றருளுகை, இது மேலே ' **பேசலாம்** ', ' **பயிலலாம்** ' இத்யாதிகளுடன் அந்வயிக்கிறது, **பெடை இரண்டை** - இரண்டு பெண் ஹம்ஸங்களை, **ஓர் அனம்** - ஒரு புருஷ ஹம்ஸம், **அடைந்து** - சேர்ந்து, **பிரிந்திடா** பிரியாமல் இருக்கும் வண்ணம் என்று, **பேசலாம்**, அதாவது பிரியாமல் எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்கிறது போல் இருக்கிறது என்று சொல்லலாம், இப்படியே மேலும் சொல்லிக் கொள்வது, **பெருகும்** - பெருகுகிற, **அருவிகள்** - மலை அருவிகளின், **அருகு** - ஶமீபத்திலே, **மருவிய** - சேர்ந்திருக்கிற, **பெரிய** - உன்னதமான, **மணி வரை** - நீல மணி மயமான பர்வதத்தை, **பயிலலாம்** - புத்தியினால் அடிக்கடி அப்யஸிக்கலாம்,

அதாவது இதற்கு ஸமமாக இருப்பதாக அனுஸந்திக்கலா மென்றபடி, **களபம் ஒன்று** - ஒரு யானையானது, **பிடி இரண்டொடு** - இரண்டு பெண் யானைகளுடன், **பிணைந்த** - சேர்ந்திருக்கிற, **பேரழகு**- உயர்ந்த ஸௌந்தர்யத்தை, **ஓதலாம்** - அடிக்கடி சொல்லலாம்,

"ஸஹ ஸரஸிஜ வாலா ஜெஜீநீஹ்யா வஸாஹ்யா |

ந ஊவ ந லிவ ஜுஜநு வொவராஸிம் நதாநாம்

ஹாஹஸரிஜநிவெ ஹஹஹஹஹீ ஜீவநு

"सह सरसिज वासा मेदिनीभ्यां वशाभ्यां |

न इव न मिव मृदन् पापराशिं नतानां

गरुडसरिदन्पे गन्धस्तीव दीव्यन् ||

"ஸஹ ஸரஸிஜ வாலா மேதி³நீ⁴யாம் வஸா⁴யாம் |

ந இவ ந மிவ ம்ருத்³நந் பாபராஸிம் நதாநாம்

க³ருட³ஸரித³நாபே க³ந்த⁴ஹஸ்தீவ தீ³வ்யந்||

என்றிவர் தாமே அருளிச்செய்திருப்பது இங்கனுஸந்தேயம், **பிரிவில்** - பிரிவில்லாத, **ஒளியொடு** - ப்ரபையொடு, **நிழலும்** - சாயையும், **அருகு** - ஸமீபத்தை, **உறும்** - அடைந்திருக்கிற, **இரவி** - ஸூர்யனுடைய, **இலகுதல்** - ப்ரகாஸத்தை, **பரவலாம்** - ஸ்தோத்திரம் செய்யலாம், **கொடி** **இரண்டொடு** - இரண்டு கொடிகளுடனே, **விடவி யொன்று** - ஒரு வ்ருக்ஷமானது, **குளிர்ந்தவாறு** - குளிர்ந்திருந்த ப்ரகாரத்தை, **குலாவலாம்** - பெருமையுடன் சொல்லலாம், **குறைவில்** - அபௌருஷேயமாகையாலே குறைவொன்றுமில்லாத, **சுருதியும்** - வேதமும், **நினைவும்** - ஸ்ம்ருதியும், **இலகிய** - தனக்கு ப்ரதிபாதகங்களாக ப்ரகாஸிக்கிற **தரும** தர்மத்தினுடைய, **அரு** - ஸலிக்ஷ்மமான, **நிலை** - ஸ்திதி, **என்னலாம்** என்று சொல்லலாம். 21.

சுநசூரம் சுநசூ உஜ்ஜ ஹ மூணாண ஸ்வரான பெரு
மாளுடைய ஜிவ்வு மூணங்களை சுநஹவிக்கத் துடங்கி
ஓரொரு சூகாரங்களுக்கு ஓரொரு உவலாநாலாவலங்க
ளைத் தேடி மூணு வஹுஜாயத்துக்கு ஒரு உவலாநா
லாவலங்களும் தேட வொண்ணாதென்று கொண்டாடி
னான்.

अनन्तरं अनन्त मङ्गलगुणार्णविरान பெருமாளுடைய दिव्य गुणங்களை அநுமவிக்கத் துடங்கி ஓரொரு
आकारங்களுக்கு ஓரொரு उपमानाभासங்களைத் தேடி गुण समुदायத்துக்கு ஒரு उपमानाभासங்களும்
தேடவொண்ணாதென்று கொண்டாடினான்.

அநந்தரம் அநந்த மங்களாகுணார்ணவரான பெருமாளுடைய திவ்ய குணங்களை அனுபவிக்கத் துடங்கி ஓரொரு ஆகாரங்களுக்கு ஓரொரு உபமாநாபாஸங்களைத் தேடி குண ஸமுதாயத்துக்கு ஒரு உபமாநாபாஸங்களும் தேடவொண்ணா தென்று கொண்டாடினான்.

இப்படி பகவானை அனுபவித்துப் பிறகு பகவானுடைய கல்யாண குணங்களை அனுபவித்தான் என்று நிரூபித்தருளுகிறார் -- **அநந்தரம்** என்றாரம்பித்து. **அநந்த** இத்யாதி -- எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களுக்கு ஸமுத்திரம் போன்ற. **குணஸமுதாயத்துக்கு** -- இப்படிப்பட்ட குணங்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதற்கு.

இப்படி மொத்தமாக நிரூபிக்கப்பட்டதையே பிரித்து அருளிச் செய்கிறார் -- **வேரொப்பார்** என்றாரம்பித்து.

வேரொப்பார் விண்முதலாம் காவுக்கெல்லாம்
விழி யொப்பார் வேதமெனும் கண் தனக்கு
காரொப்பார் கருணை மழை பொழிந்திடுங் கால்
கடலொப்பார் கண்டிடினும் காணாக் கூத்தால்
நீரொப்பார் நிலமளிக்கும் தன்மை தன்னால்
நிலரொப்பார் நெடும்பிழைகள் பொறுக்குநேரால்
ஆரொப்பா ரிவர் குணங்கள் அனைத்தும் கண்டால்
அருளாளர் தாமெனினும் தமக்கொவ்வாரே. 22.

பதவுரை

அருளாளர் -- க்ருபையினாலே ஆளப்படுமவரான ஸ்ரீ தேவப்பெருமாள், விண்முதலாம் -- ஆகாசம் முதலான, காவுக்கெல்லாம் -- ப்ரபஞ்சமாகிற தோப்புக்களுக்கெல்லாம், வேரொப்பார் -- வேருக்கு ஸத்ருஸமானவர், அதாவது எப்படி வேர் மரத்திற்கு ஆதாரமாயிருக்கிறதோ அதைப்போல பகவானும் எல்லா ப்ரபஞ்சத்துக்கும் ஆராதம் என்றபடி, வேதமெனும் -- வேதம் என்று சொல்லப்படுகிற, கண் தனக்கு -- கண்ணுக்கு, விழியொப்பார் -- கருவிழிக்கு ஸமமானவர், அதாவது கருவிழி இல்லாவிட்டால் எப்படிக்கண்கள் வஸ்துக்களைப் பார்க்கமுடியாதோ அதைப்போல பகவானுடைய அனுக்ரஹம் இல்லாவிட்டால் வேதங்களின் உண்மையான அர்த்தங்களை அறியமுடியாது என்பது த்யோதிதம்.

பகவான் தானும்,

"ஹசுத்யா சவநந்யா ஸக்யு: சுஹஜெவம் வியொஜ்ஹ ஜூதாஃ ஐஷ்டுஃ உதசெவந"

{भक्त्या त्वनन्यया शक्यः अहमेवं विधोऽर्जुन| ज्ञातुं इष्टं च तत्त्वेन" பக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய: அஹமேவம் விதோ(அ)ர்ஜுந|

ஜ்ஞாதம் த்³ரஷ்டம் ச தத்வேந} என்றிரே அருளிச் செய்தது!

ஸஃஹாவம் மதொ ஹசுத்யா ஸாவூஜெஜ்ஜநாஉநம்

शुद्धभावं गतो भक्त्या शास्त्राद्धैवि जनार्दनं

ஸத்³த⁴ப⁴வம் க³தோ ப⁴க்த்யா ஸாஸ்த்ராத்³வேத்³மி ஜநார்த³நம்

இத்யாதிகள் இங்கு அனுஸந்தேயங்கள். கருணை மழை -- க்ருபையாகிற மழையை, பொழிந்திடுங் கால் -- வர்ஷிக்கும்பொழுது, கார் -- கறுத்த மேகத்திற்கு, ஒப்பார் -- ஸத்ருஸராவர். அதாவது வித்யாஸம் பார்க்காமல் எல்லாரையும் ஒரே மாதிரியாகக் கடைபிடிக்கிறான் என்றபடி, கண்டிடினும் -- ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்தாலும், காணாக்கூத்தால் -- நம்மால் காணப்படாத நாட்டியத்தால், அதாவது, ஆஸ்ஸர்யமான சேஷ்டிதங்களால், கடல் ஒப்பார் -- ஸமுத்திரத்துக்கு ஸமமானவர், அதாவது ஸமுத்திரம் கண்ணால் பார்க்கப் பட்டிருந்த போதிலும் அதற்குள்ளே இருக்கும் வஸ்துக்கள் ஒன்றையும் நாம் அறியமுடியாததுபோல பகவானை நாம் நேரில் பார்த்தாலும் அவனுடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்களை அறியமுடியாது என்றபடி, நிலம் -- பூமியை, அளிக்கும் -- காப்பாற்றும், தன்மைதன்னால் -- ஸ்வபாவத்தினால், நீரொப்பார் -- ஜலத்திற்கு ஸத்ருஸமாயிருப்பார், நெடும் -- வெகு காலமாகச் செய்யப்பட்ட பிழைகள் -- அபராதங்களை, பொறுக்கும் -- க்ஷமித்தருளும், நேரால் -- ஆர்ஜவ குணத்தினால், நிலமொப்பார் -- பூமிக்கு ஸத்ருஸமானவர். க்ஷயா பூயிவீ ஸஜ: க்ஷயா பூயிவீ சம: க்ஷயா ப்ருதிவீ ஸம: என்னப்பட்டதிறே. இவர் குணங்கள் -- இவருடைய குணங்களை, அனைத்தும் -- எல்லாவற்றையும், கண்டால் -- நிரூபித்துப் பார்த்தால், ஆர் -- யார், ஒப்பார் -- இவருக்கு ஸத்ருஸராவார், ஒருவரும் ஸத்ருஸராக மாட்டார்கள், அதாவது ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொன்றே ஸத்ருஸமாக நிரூபிக்கலாமேயன்றி, எல்லாவற்றிற்கும் சேர்த்து ஸத்ருஸமாக ஒன்றும் நிரூபிக்க முடியாது என்றபடி. கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட "வேர்" முதலியவைகளும் *கட்டுரைக்கில் தாமரை நின் கண் பாதம் கையொவ்வா* என்கிற ந்யாயத்தினால் உபமான ஆபாஸங்களே யன்றி நேர் கொடு நேரே த்ருஷ்டாந்தமாக மாட்டாது. ஆனாலும், இந்தக் குணஸமுதாயத்திற்கோ வெனில் இப்படிப்பட்ட உபமானாபாஸம் கூடக்கிடையாது என்றதாயிற்று. இப்படி வேறு ஒரு வஸ்துக்களும் தனக்கு உபமானமாகா விட்டாலும் தானே தனக்கு ஸத்ருஸன் என்ன வொண்ணாதோ என்னில் அருளிச் செய்கிறார் மேலே, தாமெனினும் -- தானே என்றாலும், தமக்கு, ஒவ்வார் -- ஸத்ருஸமாகமாட்டார், அதாவது தன்னோடு அபின்னரான பரமபதநாதனும், ஸ்ரீதேவப்பெருமானுக்கு ஸத்ருஸராகமாட்டார் என்றபடி. அங்கு பரத்வம் விஞ்சியிருப்பதினாலும் இங்கு ஸௌலப்யம் விஞ்சியிருப்பதினாலும் ஸத்ருஸமாக மாட்டார் என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே திருமேனியின் ஸௌஷ்டவத்தில் விஞ்சியிருப்பவர் என்றபடியாகவுமாம். கல் நெஞ்சரும் கரைந்துருகும்படியிறே அர்ச்சாரூபத்தில் ஸௌந்தர்யமிருப்பது.

இப்படிப் பெருமானுடைய மூண்களை வகையும் துணையாக வகுத்து சுமூலவிக்கிற வஸ்துதொடரான ஸுஷா மேல் உவத்தாலே ப்ரஜிவாடத்தின் மேல் பாதியிலே வெண்காலில் துயிலமர்ந்த வேந்தையும் கீழ் உவத்தாலே உதூரவெழியிலே நின்றருளின

பெருமனையும் சேர சுமூலவித்து இங்கனே சுமூலம் ஸித்தான்—

வாக் வெவவதீ உவெஹு ஹவீ ஸெஹே அ டுஸ்யுதே |
உவாய வஹுவெவ வஸ்யம் வுதூ வரம் உஹ: ||
—என்று.

இப்படி ஸுஷா உஹா ஹஷ்டவரஸனாய் முகிழ்த்த உடம்பும் பனி அரும்பின கண்களும் தழுதழுத்த மிடறும் தளர்ந்த நிலையுமாய்க் கொண்டு தன் சுயிகாரச்சு சமையை மறந்து அடிமையிலே அடி கொண்டு ஹோது வரம்வெரையை விண்ணப்பம் செய்ய, லாடி ஸுஹான பெருமான் உனக்கு வேண்டின வரம் கொள்வாய் என்று அருளிச்செய்தார்.

இப்படிப் பெருமானுடைய குணங்களை வகையும் துணையாக வகுத்து அனுபவிக்கிற ஸர்வதோமுகான ப்ரஹ்ம ல் முகத்தாலே யஜ்ஞவாடத்தின் ல்ப தியிலே வெண்காலில் துயிலமர்ந்த வேந்தையும் கீழ் முகத்தாலே உத்தர வேதியில் நின்றருளின பெருமானையும் சேர அனுபவித்து இங்ஙனே அநுஸந்தித்தான்.

ஏகம் வேகவதீ மத்யே ஹஸ்திசைலே ச த்ருஸ்யதே |
உபாய பலபாவேந ஸ்வயம் வ்யக்தம் பரம் மஹ: ||
என்று.

இப்படி ப்ரஹ்மா மஹா ஹர்ஷபரவஸனாய் முகிழ்த்த உடம்பும் பனி அரும்பின கண்கள் தழுதழுத்த மிடறும் தளர்ந்த நிலையுமாய்க் கொண்டு தன் அதிக ரச் சமையை மறந்து அடிமையிலே அடி கொண்டு ஸ்தோத்ர பரம்பரையை விண்ணப்பம் செய்ய, ப்ரஸாத ஸுமுகரான பெருமான் உனக்கு வேண்டின வரம் கொள்வாய் என்று அருளிச் செய்தார்.

வரம் வரய தஸ்துத் த்வம் யதாபிமதமாத்மந:
ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே பும்ஸாம் மயி த்ருஷ்டிதம் கதே ||

வகையும் துகையுமாக -- தனித்தனியாகவும் சேர்த்தும், வகுத்து -- பிரித்து, ஸர்வதோமுக --நான்கு திக்குகளிலும் முகங்களை உடையவனான, மேல் முகத்தாலே -- மேற்கு திக்கை நோக்கியிருக்கும் முகத்தாலே, சேர அனுபவித்து -- ஒரே காலத்தில் அனுபவித்து,

உபாய பல பாவேந -- உபாயமாகவும் பலமாயும் இருப்பதினால், ஸ்வயம் வ்யக்தம் -- தானே தோன்றியிருக்கிற, ஏகம் -- ஒரு , பரம் --உயர்ந்த, மஹ: -- தேஜஸ்ஸு, வேகவதீ மத்யே -- வேகவதியின் மத்தியிலும், ஹஸ்திஸைலே ச -- பூநீ ஹஸ்திகிரியிலும், த்ருஸ்யதே -- காணப்படுகிறது, அதாவது வேகவதியின் மத்தியிலே இருக்கும் பகவான் யஜ்ஞத்தை ரக்ஷித்தபடியினால் உபாயமாகவும், அந்த யஜ்ஞத்தின் பலமாக ஸேவை ஸாதித்த பூநீதேவாதிராஜன் பலமாகவும் இருக்கிறார் என்றபடி.

முகிழ்த்த -- மயிர்க்கூச்சலுடன் சுவடிய, பனி அரும்பின -- ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்குகின்ற, மிடறு -- தொண்டை, அதிகாரச் சமையை -- ப்ரும்மத்வமாகிற அதிகாரத்தின் பாரத்தை, அடிமையிலே -- தாஸ்யத்தில், அடி கொண்டு -- கால் உன்றி நின்று, ப்ரஸாத இத்யாதி -- அனுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தினால் ப்ரஸன்னமான திருமுக மண்டலத்தை உடையவரான

பும்ஸாம் -- புருஷர்களுக்கு, மயி -- நான், த்ருஷ்டிபதம் -- கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்கையை, கதே -- அடைந்து இருக்கும்பொழுது, ஸர்வம் -- எல்லாம், ஸம்பத்ஸ்யதே -- கைகூடப் போகிறது, தஸ்மாத் -- ஆகையினால், த்வம் -- நீ, ஆத்மந: -- உனக்கு, யதாபிமதம் -- இஷ்டப்படி, வரம் வரய -- வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்.

இப்படி பகவான் ப்ரும்மாவை வினவியருளின்படியை ஒரு பாட்டாலே நிரூபித்தருளுகிறார் -- எந்நிலமும் என்றாரம்பித்து.

எந்நிலமும் குரத்தால் குறி செய்த வெழிற் பரி கொண்டு
அன்னமுயர்த்தசெய்யோனன்றுவேள்வி செய்வேதியின்மேல்
முன்னிலையாகிய மூர்த்தியுடன் நான்முக! மற்றுமுனக்கு
என்ன வரம் தருவோமென்று நாதனியம்பினனே. 23

பதவுரை

அன்ன முயர்த்த - ஹம்ஸத்தை வாஹனமாகவுடைய, செய்யோன் ருஜுவான ஸ்வபாவத்தையுடைய ப்ரும்மா, அன்று க்ருத யுகத்தில், எந்நிலமும் - எல்லாப் பூமிகளிலும், குரத்தால் - தன்னுடைய குளம்புகளினாலே, குறி செய்த - அடையாளம் செய்த, எழில் - ப்ரகாஸமான, பரி கொண்டு - அஸ்வ மேத யாகம் செய்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட குதிரையை முக்ய ஹவிஸ்ஸாக வைத்துக் கொண்டு, வேள்வி செய் - யாகம் செய்த, வேதியின் மேல் உத்தர வேதியின் மேலே, நாதன் - ஸர்வ லோக நாதனான பகவான், முன்னிலையாகிய - முன்னே நிலையையுடைய, அதாவது எதிரே நிற்கிற, மூர்த்தியுடன் - திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துடன், நான்முக! - ஓ ப்ரும்மாவே, உனக்கு, மற்றும் வேறு - யாகத்தினுடைய இடையூறைப் போக்கினதைத் தவிர வேறான, என்ன வரம் - எந்த வரத்தை, தருவோம் தாக்கடவோம், என்று, இயம்பினன் - சொன்னான். 23

அப்பொழுது ஸ்ரீவாழும் நித்யஸூரிகள் ஸுஹா ஸுநம் பண்ண ஸ்ரீவாழமான ஷெவரீ ருடைய திருமேனியை நான் கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்ற இதுவொழிய வேறு எனக்கு வேண்டுவது ஒரு வரமுண்டோ? அது ஒழிய ஸுஸூரிகள் பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லா

ஓழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனி உறாதபடி இங்கே டெவரீர் நித்யாவிஸுத ராய் நின்று வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் வரம் கொடுத்து வாழ்வித்தருள வேண்டும் என்றும்,

வெகூணெ து யயா வெகெ யயெவ கூர்ஸாபரெ| தயா ஸதுவ்ருத கெஷெ நுவாஸெஸு ஹவெஹ|| ஹஸிஸெஸு ஸிவரெ ஸவ் வெகூ நஸுதெ வுணுகொடி விஜாநெஸுதெ வஸுதூ சவா நரா ஸுதா|| என்றும் விண்ணப்பித்தான்.

இப்படி ஸவ் கூவத்திலும் ஸவ் ப்ராணிகளும், ஸாக்ஷாதூரிக்கலாம்படி கோலம் செய்திங்ஙனே எழுந்தருளியிருக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்ய,

டெவ தியுஹுஷூணா ஹெ ப்ருதூகூதா மத: |

கெஸெவ நிவஸிஷூஜி ஸதுஜெதகூ ஸ்ரவீ ஜி தெ||

என்று இப்படிப் பெருமாள் அருளிச் செய்கையாலே கூதாயுனான ஸ்ரவூ கூதூ ஸெஷத்தைத் தலைக்கட்டி, கூதாயு மயூ ப்ருக்யெயாலே ஸுஜூணூ ஸஜாராயநம் பண்ணி வரஜ ஹாமவதரான ஹஷூகளைக் குறித்துத் தான் பண்ணின கூஹிமஜநாஜி ராவூஜி வானகூகூ ஸஜாராயந கூஜத்தை ஸுஜூஹித்து உபெஸூித்தான்.

அப்பொழுது ப்ராஹ்மாவும் நியூசூரிகள் சடா டர்ஷன் பண்ண பாஸமான டெவரீருடைய திருமேனியை நான் கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்ற இதுவொழிய வேறு எனக்கு வேண்டுவது ஒரு வரமுண்டோ? அது ஒழிய ச்ஸாரிகள் பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஓழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனி உறாதபடி இங்கே டெவரீர் நியூகூத ராய் நின்று வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் வரம் கொடுத்து வாழ்வித்தருள வேண்டும் என்றும்,

வெகூணெ து யயா வெகெ யயெவ கூர்ஸாபரெ| தயா ஸதுவ்ருத கெஷெ நுவாஸெஸு ஹவெஹ|| ஹஸிஸெஸு ஸிவரெ ஸவ் வெகூ நஸுதெ வுணுகொடி விஜாநெஸுதெ வஸுதூ சவா நரா ஸுதா|| என்றும் விண்ணப்பித்தான்.

இப்படி சர்வ காலத்திலும் சர்வ ப்ராணிகளும், ஸாக்ஷாதூரிக்கலாம்படி கோலம் செய்திங்ஙனே எழுந்தருளியிருக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்ய,

டெவ தியுஹுஷூணா மஹ் ப்ருதூகூதா மத: |

அத்ரெ நிவஸிஷூஜி ஸதுஜெதகூ ஸ்ரவீ ஜி தெ||

என்று இப்படிப் பெருமாள் அருளிச் செய்கையாலே கூதாயுனான ப்ராஹ்மாவும் ஸுஜூணூ ஸஜாராயநம் பண்ணி வரஜ ஹாமவதரான ஹஷூகளைக் குறித்துத் தான் பண்ணின அஹிமஜநாஜி ராவூஜி வானகூகூ ஸஜாராயந கூஜத்தை ஸுஜூஹித்து உபெஸூித்தான்.

அப்பொழுது ப்ராஹ்மாவும் நியூசூரிகள் ஸதூ தூர்ஸநம் பண்ண ப்ராப்தமான தேவரீருடைய திருமேனியை நான் கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்ற இதுவொழிய வேறு எனக்கு

வேண்டுவது ஒரு வரமுண்டோ? அது ஒழிய ஸம்ஸாரிகள் பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனி உறாதபடி இங்கே தே³வரீர் நித்யாவிர்பூ⁴த ராய் நின்று வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் வரம் கொடுத்து வாழ்வித்தருள வேண்டும் என்றும்,
 வைகுண்டே² து யதா² லோகே யதை²வ சூரஸாக³ரே| ததா² ஸத்யவ்ரத சேஷத்ரே
 நிவாஸஸ்தே ப⁴வேதி³ஹ|| ஹஸ்திஸைலஸ்ய ஸிக²ரே ஸர்வ லோக நமஸ்க்ருதே|
 புண்யகோடி விமாநேஸ்மிந் பஸ்யந்து த்வாம் நரா ஸஸ்தா³|| என்றும் விண்ணப்பித்தான்.
 இப்படி ஸர்வ காலத்திலும் ஸர்வ ப்ராணிகளும், ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம்படி கோலம்
 செய்திங்ஙனே எழுந்தருளியிருக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்ய,
 தே³வ திர்யங்மநுஷ்யாணா மஹம் ப்ரத்யக்ஷதாம் க³த: |
 அத்ரைவ நிவஸிஷ்யாமி ஸத்யமேதத் ப்³ரவீமி தே ||
 என்று இப்படிப் பெருமாள் அருளிச் செய்கையாலே க்ருதார்த²னான ப்³ரஹ்மா க்ரது
 ஸேஷத்தைத் தலைக்கட்டி, கார்தயுக³ த⁴ர்ம ப்ரக்ரீயையாலே ஸம்பூர்ண ஸமாராத⁴நம் பண்ணி
 பரம பா⁴க³வதரான மஹர்ஷிகளைக் குறித்துத் தான் பண்ணின அபி⁴க³மநாதி³
 ரூபாச்சி²த்³ர பாஞ்சகாலிக ஸமாராத⁴ந க்ரமத்தை ஸங்க்³ரஹித்து உபதே³ஸித்தான்.

இப்படி எம்பெருமான் கேட்டருள, ப்ரும்மா ப்ரார்த்தித்த வரத்தையும், அப்படியே பகவான் கிருபை செய்தருளினதையும் நிரூபித்து ப்ரும்மா தன்னுடைய ப்ரீத்யதிஸயத்தினாலே பகவானை ஆராதித்து, அப்படிப்பட்ட ஆராதனத்தினுடைய க்ரமத்தையும் மற்றவர்களுக்கு உபதேஸித்தான் என்று அருளிச் செய்கிறார் - "அப்பொழுது" என்றாரம்பித்து.

பொய் நின்ற ஞானமும் - பொய்யாக நிற்கிற ஜ்ஞானமும், அன்றிக்கே பொய்யான வஸ்துக்களில் அப்ராப்யமானவற்றை ப்ராப்யமாக நினைத்தபடியினால் நிலை பெற்ற ஜ்ஞானமும், பொல்லா ஒழுக்கும் - துராசாரமும், அழுக்குடம்பும் - மலமயமான ஸரீரமும், இந்நின்ற நீர்மை - இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையே, இனி - இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலும், உறாதபடி - அடையாமல் இருக்கும்படி. நித்யாவிர்பூதராய் - எப்பொழுதும் ஆவிர்ப்பவித்திருப்பவராய்,

வைகுண்டே து ததா லோகே - வைகுண்ட லோகத்திலே எப்படியோ, யதைவ சூரஸாகரே - திருப்பாற் கடலில் எப்படியோ, ததா - அப்படியே, இஹ - இந்த லோகத்தில், ஸத்யவ்ரத சேஷத்ரே - ஸத்யவ்ரத சேஷத்திரத்தில், தெ - உமக்கு, வாஸ: - வஸிப்பதானது, பவேத் - உண்டாகட்டும், அதாவது அந்த இடங்களிலேபோல இங்கும் நித்யமாக வஸிக்க வேண்டும், ஸர்வலோக நமஸ்க்ருதே - எல்லா ஜனங்களினாலும் நமஸ்காரம் செய்யப்பட்டிருக்கிற, ஹஸ்திஸைலஸ்ய - ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியினுடைய ஸிகரே - உச்சியில், அஸ்மிந் - இந்த, புண்யகோடி விமாநே - புண்யகோடி விமானத்தில், த்வாம் - உம்மை, நரா:- மனிதர்கள், ஸதா - எப்பொழுதும், பஸ்யந்து- பார்க்கட்டும், அதாவது ஸேவிக்கட்டும்.

அஹம் -- நான், தேவதிர்யங் மநுஷ்யாணாம் . - தேவதைகள், திர்யக்குகள், மனுஷ்யர்கள், இவர்களுக்கு, ப்ரத்யக்ஷதாம் கத:- ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கையை அடைந்தவனாய், அத்ரைவ -இங்கேயே, நிவஸிஷ்யாமி - வஸிக்கப்போகிறேன், ஏ தத் - இதை, தே -உனக்கு ஸத்யம் -- ஸத்யமாக, ப்ரவீமி - சொல்லுகிறேன். க்ரது

பேஷத்தை - யாகத்தின் மிகுதியை. 'கார்த்தயுக' இத்யாதி -- க்ருதயுகத்தில் செய்யக்கூடிய தர்மத்தின் ப்ரகாரத்தாலே. அபிகமநாதி ரூப - அபிகமனம், உபாதானம், இஜயை, ஸ்வாத்யாயம், யோகமென்னப் படுகிற, அச்சித்ர -- இடைவிடாத, பாஞ்சகாலிக -- ஐந்து காலங்களில் செய்யப் படுகிற, ஸமாராதந -- திருவாராதனம்.

சென்று மலர் பறித்து எந்நாதன் சேவடிப் போதுகந்து
நன்றென நீர் சுடர் தூப நன்முகவாச விலை கொடுத்துக்
கன்னலிலட்டுவத்தோ டன்னம் சீடைக் கறி படைத்துப்
பின்னும் செபித்தவன் பாதம் எண்ணுங்கள் முனிகளென்றான். 24

பதவுரை

முனிகள் - ஓ ! ரிஷிகளே, முனிகாள் என்பது குறைந்து முனிகள் என்று கிடக்கிறது, சென்று - பகவத் ஸந்நிதிக்கு சென்று, இத்தால் சுஹிமஜு ஹரிஃ ப்ராது: (அபிகமய ஹரிம் ப்ராத;) என்று சொல்லப்பட்ட அபிகமனம் ஸங்க்ரஹிக்கப் பட்டதாகிறது, பகவத் ஸந்நிதிகளுக்குப் போய் அவ்விடத்தில் த்வய தத் விவரணாதிகளினாலே ப்ரபத்தியை அனுஸந்திக்கை அருளிச் செய்யப் பட்டது, 'தனி முதலடியிணை அடைபவர் தமரே ' என்று இவர் தாமே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தினசரியில் அனுஸந்தித்தாரிறே, மலர் - புஷ்பங்களை, பறித்து, இத்தால் பகவதாராதனத்திற்கு உபயுக்தமான பாஹ்யோபகரண த்ரவ்யங்களை ஸம்பாதிப்பது குறிப்பிடப்பட்டதாகிறது, என் - என்னுடைய, நாதன் - ஸ்வாமியான பகவானுடைய, சேவடி - சிவந்த திருவடிகளாகிற, போது - புஷ்பங்களை, உகந்து - ப்ரீதி பூர்வகமாக ஆசைப்பட்டு, இத்தால் மானஸமான பூஜோபகரணங் களை ஸம்பாதிப்பது சொல்லப் பட்டதாகிறது, ப்ரீதி காரிதமாகவினே ஸமாராதனம் தானும் இருப்பது என்று நித்யத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது, இத்தால் பகவானுடைய திருவடிகளில் ப்ரீதியை வ்ருத்திசெய்யக்கூடிய ஸ்ரீஸூக்திகளின் பரிசயமும் ஸுசிதமாகிறது, இப்படி உபாதானம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது, நன்றென - நல்லது என்று சொல்லப்பட்ட, அதாவது ஸாஸ்திரங்களில் பூஜைக்கு உசிதங்கள் என்று விதிக்கப்பட்ட, நீர் - ஜலம், சுடர் - தீபம், தூப-தூபம், நன்-நல்ல, முகவாசவிலை- முகவாச தாம்பூலம் இவைகளை, கொடுத்து - ஸமர்ப்பிவித்து, கன்னல் - சர்க்கரை, இவட்டுவத்தோடு- லட்டுக்களுடன், அன்னம் - ஓதனம், சீடை, கறி - வ்யஞ்ஜனாதிகள் இவைகளை, படைத்து - நிவேதனம் செய்து, தனக்கு ப்ரீதிகரங்களாய் ஸாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டவைகளாய் இருக்கும் த்ரவ்யங்களைக் கொண்டும் பல விதமான வ்யஞ்ஜனாதி களைக் கொண்டும் ஓதனாதிகளைக் கொண்டும் நிவேதனம் செய்து என்றபடி, அதாவது ஓளபசாரிக 'ஸாம் ஸ்பர்மிக ஸாந்த்ருஷ்டிக ஆப்யவஹாரிகங்களான எல்லா உபசாரங்களை யும் ஸமர்ப்பித்து, இத்தால் இஜயை நிரூபிக்கப்பட்டது, பின்னும் - அதற்குப் பின்னால், செந்து - மூல மந்திராதிகளை ஜபம் செய்து, இத்தால் ஸ்வாத்யாயம் நிரூபிக்கப்பட்டது, அவன் பாதம் - அவன் திருவடிகளை, எண்ணுங்கள் - த்யானித்துக்கொண்டிருங்கள், இத்தால் யோகம் சொல்லப்பட்டது, என்றான் - என்று சொன்னான். 24

ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம்

25 & 26

78 ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம்.
 • சுகணாஃ பெருமானும் சுகிவணுஷ்டராய் ' ஸ்ரீ ஹாவே! உனக்கு நான் தந்த அபிகாரக் குறை தீரும் படி ஸரஸ்வதீ ஸாவித்ரிகள் முதலான யஜு-வதிகளுடனே உன்னுடைய லோகத்தேறச் சென்று அபிகார ஸேஷத்தை நடத்துவாய்' என்று அருளிச்செய்ய, ஸ்ரீ ஹாவும் சணாகவயுகி-யு-யொகங்களுக்கு மேலான வக்யுலோகத்திலே சென்று வக்யுலு-கக்ஷே-சூ-ராமா-தூ-த்தையும் வக்யுலு-சுரான பெருமாள் திருவருளையும் சுகணவஸித்துக் கொண்டு வஸ-வ-குண்ட-

79 ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம்.
 ஹவஷ்ட-கூ-லவ ஸரஸ்வரீத வராயி விஸேஷத்தாலே அரிதாயு-யிருந்தான்.
 ஆழி நிலை வினைகடிவானய மேதமுடிந்ததற் பின் வேழ மலை நாயகனார் விடை கொடுக்க விண்ணேறி நாழிகையில் வானவரை மாற்றியிடு நான்முகன் தான் ஊழியெலா மழியாத யோகமடைந்திருந்தானே. 25
 ந்த, வராயி விஸேஷத்தாலே - த்யான விஸேஷத்தினால், அரிதாயு-யு-யிருந்தான் - க்ருதார்த்தனாய்.

அநந்தரம் பெருமானும் அதிஸந்துஷ்டராய் "ப்ரஹ்மாவே! உனக்கு நான் தந்த அதிகாரக் குறை தீரும்படி ஸரஸ்வதீ ஸாவித்ரிகள் முதலான தர்மபத்திகளுடனே உன்னுடைய லோகத்தேறச் சென்று அதிகார ஸேஷத்தை நடத்துவாய்" என்று அருளிச் செய்ய, ப்ரஹ்மாவும், அண்டாந்தர்வர்த்தி லோகங்களுக்கு மேலான ஸத்யலோகத்திலே சென்று ஸத்யவ்ரத சேஷத்ர மாஹாத்மயத்தையும் ஸத்யவ்ரதரான பெருமாள் திருவருளையும் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு ஸம்பூர்ண பகவதனுபவ ரஸபரித ஸமாதி விஸேஷத்தாலே சரிதார்த்தனாயிருந்தான்.

சரித்திரத்தை நிகமனம் செய்தருளுகிறார் -- "அநந்தரம்" என்றாரம்பித்து. **அதிகாரக் குறை** -- ப்ரும்மத்வமாகிற அதிகாரத்தினால் பகவானை அனுபவிக்காத குறை. **ஸேஷத்தை** -- மிகுதியான காலத்தை, **அண்டாந்தர்வர்த்தி** -- அண்டத்திற்குள்பட்ட, **ஸத்யவ்ரதரான** -- நெருக்காத நீள்வரதம் என்றும், உஜாஜெ-த-சு-வ-த-ம்-ஜ-ஜ (ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம) என்றும் சொன்ன வ்ரதத்தை. **பெருமாள் திருவருளையும்** --பகவானுடைய க்ருபையையும், **"அருளே"** என்று உபக்ரமித்ததையே ப்ரும்மாவிற்கு அனுக்ரஹம் செய்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கொண்டு இதுகாறும் நிருபித்தருளி அத்தையே உபஸம்ஹாரம் செய்தருளுகிறார். **ஸம்பூர்ண** -- குணாதிகளால் நிறைந்த, **பகவதனுபவ** -- பகவானை அனுபவிப்பதினால் உண்டான. **ரஸபரித** -- ஆனந்தத்தினால் நிறைந்த, **ஸமாதி விஸேஷத்தாலே** -- த்யான விஸேஷத்தாலே, **சரிதார்த்தனாய்** -- க்ருதார்த்தனாய்.

இந்த அர்த்தத்தையே ஒரு பாட்டாலே ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார் -- **ஆழி** என்றாரம்பித்து.

ஆழிநிலை வினைகடிவான மேதமுடிந்ததற் பின்
 வேழமலை நாயகனார் விடைகொடுக்க விண்ணேறி
 நாழிகையில் வானவரை மாற்றியிடு நான்முகன்தான்
 ஊழியெலா மழியாத யோகமடைந்திருந்தானே. 25.

பதவுரை

நாழிகையில் - அல்ப காலத்திற்குள், **வானவரை** - தேவதைகளை, **மாற்றியிடும்** - மாற்றி விடுகிற, **நான்முகன் தான்** - ப்ரும்மா, அதாவது தன்னுடைய கால அளவினால் மிகவும் ஸ்வல்பமான காலத்திற்குள்ளே இந்திராதி தேவர்கள் நாசத்தை அடைந்து விடுகிற படியினால் அந்த ஸ்தானத்தில் வேறு சிலரை நியமிக்கிற ப்ரும்மா என்றபடி, **ஆழி நிலை** - ஸமுத்திரத்தின் நிலையைப் போன்ற நிலையையுடையதான, அதாவது அளவிறந்ததான, **வினை** - கர்மங்களை, **கடிவான்** - போக்கடிப்பதற்காக, செய்த என்று ஒரு பதத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும், **அயமேதம்** - அஸ்வமேத யாகம், **முடிந்ததற் பின்** - முடிந்த பிறகு, **வேழமலை நாயகனார்** - ஸ்ரீஹஸ்திகிரிக்கு நாதனான ஸ்ரீதேவப்பெருமாள், **விடை கொடுக்க** - நியமனம் கொடுத்தனுப்ப, **விண்ணேறி** ஸத்ய லோகம் சென்று, **ஊழியெலாம்** - கல்ப காலத்தை எல்லாம், அதாவது தன்னுடைய மிகுதி காலம் எல்லாம், **அழியாத** - நலியாத, **யோகம்** - பகவத் த்யானத்தை, **அடைந்திருந்தான்** - செய்துகொண்டிருந்தான். 25

இப்படி க்ருத யுகத்தில் ஆஸ்ரிதருக்கு க்ருபை செய்தது மாத்திரமன்றியே மற்ற யுகங்களிலும் அப்படியே ஆஸ்ரிதர்களை அனுக்ரஹித்தருளிய க்ருபையையும் சுருக்கமாக நிரூபித்தருளுகிறார் - "ஆதியுகத்து" என்றாரம்பித்து.

ஆதியுகத்தயன் கண்டிட நின்றவருள் வரதர்

காதலுயர்த்த களிற்றைத் திரேதையில் காத்தளித்து

வா துயர் தேவ குருவுக்கிரங்கித் துவாபரத்தில்

சோதியநந்தன் கலியில் தொழுதெழு நின்றனரே. 26

பதவுரை

ஆதியுகத்து - முதல் யுகமான க்ருதயுகத்திலே, **அயன்** -ப்ரும்மா, **கண்டிட** - ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கும்படி, **நின்ற** - ஆவிர்ப்பவித்து ப்ரும்மாவிற்கு ஆராத்யராய் நின்ற, **அருள் வரதர்** - க்ருபையையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய ஸ்ரீதேவப்பெருமாள், **திரேதையில்** - திரேதா யுகத்தில், **காதல்** - பக்தியினால், **உயர்த்த** - உயர்ந்த என்பது மாறி உயர்த்த என்றிருக்கிறது, **களிற்றை** - ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானை, தினம் தோறும் ஆயிரம் தாமரஸ புஷ்பங்களினால் பகவானுடைய திருவடிகளில் அர்ச்சனம் செய்து கொண்டு வந்து ஒரு நாள் அது செய்யப் பெறாமையினாலே மிகவும் ஸோகிக்கும்படியான ப்ரீதி விசேஷத்தையுடையதாகையினால் காதல் உயர்த்த என்று நிரூபிக்கப்பட்டது, "தொழும் காதல் களிறு" என்றிறே நம் கூடஸ்தர் அனுஸந்தித்தது, **காத்து** - ரக்ஷித்து, **அளித்து** - க்ருபையைச்செய்து, அதாவது முதலில் அதை முதலை வாயிலிருந்து காப்பாற்றி, அதின் மனோரதமான தன் திருவடிகளில் அர்ச்சனை செய்யவில்லையே என்கிற துக்கத்தைப் போக்கி, **துவாபரத்தில்** - த்வாபர யுகத்தில், **வாது** - வாதம் செய்வதில், **உயர்** - உயர்ந்த, **தேவ குருவுக்கு** - ப்ருஹஸ்பதிக்கு, **இரங்கி** - க்ருபையைச் செய்து, அதாவது தேவ ஸதஸ்ஸிலே தர்ம ஸம்ஸயம் வந்தபொழுது மத்யஸ்தமாக இருந்த ப்ருஹஸ்பதி பக்ஷபாதத்தினால் தர்ம விருத்தமாக முடிவு செய்ததினால் தேவதைகளினால் சபிக்கப்பட்டு, பூமியிலே துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபொழுது இந்த ஷேத்திரத்தை அடைந்து பகவானை ஆராதித்து சாப விமோசனம் பெற்ற சரித்திர விசேஷம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாகிறது. **கலியில்** -- கலி யுகத்தில், **சோதி** - ப்ரகாசம் நிறைந்த, **அநந்தன்** - திருவனந்தாழ்வான், **தொழுது** - ஆஸ்ரயித்து, **எழு** - உஜ்ஜீவிக்கும்படி, **நின்றனர்** -- நின்றார், அதாவது அனந்த ஸரஸ்ஸு என்னும் தீர்த்த ரூபமாக பகவானை அனுபவித்துக்

கொண்டிருக்கும்படி ஸேவை ஸாதிப்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. இத்தால் ப்ரும்மா பகவானை எல்லாக் காலத்திலும் இந்த சேஷத்திரத்தில் ஸேவை சாதிக்க வேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்ததைத் தலைக்கட்டினமை அருளிச்செய்யப்பட்ட தாகிறது. 26

புண்டரீக முயர்த்த புராணனர்

பொய்யின் மாமக வுத்தரவேதியில்

கொண்டலாரருண் மாரி பொழிந்திடக்

கொண்டதோருயர் கூர் மதியன்பினால்

பண்டை நான் மறை மெளலி படிந்த நான்

பாரில் மெய் விரதக் கவி பாடினேன்

தொண்டை மண்டல வேதியர் வாழுவே

தூய தென் மறை வல்லவர் வாழுவே. 27

வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தையும் விஷய வைலக்ஷண்யத்தையும் நிரூபித்தருளிக் கொண்டு இந்த ப்ரபந்தம் எல்லோருக்கும் உபாதேயம் என்று நிகமனம் செய்தருளுகிறார் - **புண்டரீகம்** என்றாரம்பித்து.

பண்டை - அநாதியான, **நான்மறை** - நாலு வேதங்களினுடைய, **மெளலி** - ஸிரஸ்ஸில், அதாவது உபநிஷத் பாசங்களில், **படிந்த** - ஸிசுஷிதனான, அதாவது எப்பொழுதும் அவைகளையே பரிசயம் பண்ணி வந்த, நான், உபநிஷத்துக்களும் படிந்து நிற்கும்படியான பெருமையையுடைய நான் என்றாகவுமாம், அதாவது ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் நாம ரூபங்களைக் கொடுத்தருளும் பகவானால் அநிதர ஸாதாரணமாகக் கொடுக்கப்பட்ட வேதாந்தாசார்யர் என்கிற பிருதைப் பெற்றிருந்தபடியினாலே வேதாந்தங்கள் தமக்கு ஸிஷ்ய ஸ்தானத்தில் நின்றமை விவக்ஷிதம், இப்படித் தாம் இந்தப் பிருதைப் பெற்ற விஸேஷத்தை இவர் தாமே

விஸுஸ்டிநாஜ ரூபாணுநுவிஹிதவதா தேந ஜெவெந உதூம்

ஸுமதிதி ஹரிஜதம் யாஜுந ஸ்லோசு வு தூய வுவுணுத நிமஜானாஜாயுகூம் வெஜ்டெஸு:

विस्वस्मिन्नाम रूपाण्यनुविहितवता तेन देवेन दत्तां

स्वगमिति हरिदत्तं यामुन स्तोत्र वृत्त्या व्यवृणुत निगमान्ताचार्यकं वेङ्कटेशः

விஸ்வஸ்மிந்நாம ரூபாண்யநுவிஹிதவதா தேந தே³வேந த³த்தாம்

ஸ்வக³மிதி ஹரித³த்தம் யாமுந ஸ்தோத்ர வ்ருத்தயா வ்யவ்ருணுத நிக³மாந்தாசார்யகம் வேங்கடேஸ:

என்று அருளிச்செய்தாரிநே, **புண்டரீகம் உயர்த்த** - தாமரைப்புஷ்பத்தினால் வஹிக்கப்பட்டவரான, அதாவது அதை ஆஸனமாகவுடைய, **புராணனர்** - மிகவும் பழையவரான ப்ரும்மாவினுடைய, **பொய்யில்** - பொய்யில்லாத, அதாவது பகவானுடைய திருவடிகளை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்காகவே அனுஷ்டிக்கப்பட்ட, **மா மக** - பெரியதான அஸ்வமேத யாகத்தினுடைய, **உத்தர வேதியில்** - உத்தர வேதியிலே, **கொண்டல்** - மேகம் போன்ற பகவான், **ஆர்** - நிறைந்த, **அருள் மாரி** - க்ருபையாகிற மழையை, **பொழிந்திட** - வர்ஷிக்க, **கொண்டது** - க்ரஹித்துக் கொள்ளப்பட்ட, அதாவது அவனுடைய க்ருபையினால் கிடைத்ததான, **ஓர்** - விலக்ஷணமான, **உயர்** - உயர்ந்த, அதாவது ஸர்வோத்த்ருஷ்டமான, **கூர்** - தீக்ஷண்யமான, **மதி அன்பினால்** -- ஜ்ஞானம் ப்ரீதி இவைகளினால், அதாவது ஆழ்வாரைப் போலே தாமும் எம்பெருமானால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றமை விவக்ஷிதம், **பாரில்** - பூமியில், **மெய் விரதக் கவி** - ஸ்ரீ ஸத்யவ்ரத சேஷத்திர மாஹாத்மயத்தை, **பாடினேன்** - கீழ் நிரூபித்தபடியே அனுஸந்தித்தேன்,

இப்படிக் கவி பாடியதற்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார் - **தொண்டை மண்டல** ' என்றாரம்பித்து, **தொண்டை மண்டல** - துண்டரமண்டலத்தில் இருக்கும், **வேதியர்** - வேதாத்யயனம் செய்தவர்கள், **வாழுவே** - வாழ்வதற்காக, காம்ய கர்மங்களையே அதிகமாக ப்ரதிபாதிக்கிற வேதங்களை அத்யயனம்

செய்தவர்கள் பகவத்குணத்தை ஸுலபமாய் அனுஸந்திப்பதற்காக, **தூய** - பரித்தமான, **தென் மறை** - த்ரவிட வேதங்களை, **வல்லவர்** - அப்பயனித்தவர்கள், அன்றிக்கே த்ரவிடவேத தாத்பர்யவித்துக்கள், **பாழவே** - வாழ்வதற்காக, அதாவது அஸாரம் அல்ப ஸாரம் கலந்திருப்பதினாலே

ஐசுவர்ய விஷயா வெஹா: யாவாநயூ உஹாநெ (त्रैगुण्य विषया वेदाः यावानर्थ उदपाने त्ரைகுண்ய விஷயா வேதா: யாவாநர்த்த உதபாநே)

என்றிவை முதலியவைகளின்படியே கழிக்க வேண்டிய பாகம் அதிகமாயும் உபாதேயமான பாகம் ஸ்வல்பமாயும் இருக்கிற வேதங்கள் போலன்றிக்கே ஸாரஸ்ஸாரஸ்வதாநாம் இத்யாதிகளின்படியே நிருபாதிக ஸாரத்தையே முழுவதும் ப்ரதிபாதிக்கிறபடியினாலே பரமைகாந்திகளுக்கு மிகவும் உபாதேயமாகையினாலே 'தூய' என்கிற விஸேஷணம், அன்றிக்கே இது ' வல்லவர் ' என்பதற்கு விஸேஷணமாகவுமாம். அப்பொழுது ' இவை பத்தும் வல்லார்களைத் தேவர் வைகல் தீர்த்தங்களே என்று பூசித்து நல்கி உரைப்பர் தம் தேவியர்க்கே ' என்கிறபடியே நித்ய ஸூரிகளினாலும் தங்களுக்கு பரிஸூத்தியைத் தாக்கூடியவர்கள் என்று கொண்டாடப்படும் பாவன த்வத்தை உடையவர்கள் என்றர்த்தம், 'வாழ்' என்றது ' நண்ணாவசுரர் நலிவெய்த நல்ல அமரர் பொலிவெய்த எண்ணாதனக ளெண்ணும் நன் முனிவர் இன்பம் தலைச்சிறைப்ப பண்ணார் பாடலின் கவிகள் ' என்னப்பட்ட திருவாய்மொழியைப் போலே தேஸாந்தர வாஸிகளும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும், ' தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன் மாலைகள் சொன்னேன்' என்கிறபடியே பாகவதோத்தமர்களுடைய கைங்கர்யமாகவும் அருளிச்செய்யப்பட்டது என்று தாத்பர்யம். இத்தால் இதின் ஆரம்பத்தில் ஹமவநிஷ்டருடைய ஹுஹ்யாநநாயுமக (பகவந்நிஷ்டருடைய ஹ்ருதயரஞ்ஜநார்த்தமாக) என்று உபக்ரமிக்கப்பட்டதே உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகிறது என்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது.

இப்படித் தாம் இந்த ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் என்னும் க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்ததற்குக் காரணத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்.-- "**உய்விரதம்**" என்றாரம்பித்து.

உய்விரத மொன்றின்றி அடைந்தாருய்ய
ஒரு விரதம் தான் கொண்ட உயர்ந்த மாலை
செய் விரதமொன்றாலும் தெளியகில்லாச்
சிந்தையினால் திசை படைத்த திசைமுகன்றான்
பொய் விரத நிலமெல்லாம் போயே மீண்டு
புகலிதுவே புண்ணியத்துக்கென்று சேர்ந்த
மெய் விரத நன்னிலத்து மேன்மையேற்றி
"வேதாந்த வாசிரியன் விளங்கினானே. 28

பதவுரை

திசை படைத்த - திக்குக்களைப் படைத்தவனான, இது அவைகளிலிருக்கும் சேதனாசேதனங்களுக்கு உபலக்ஷணம், **திசைமுகன்தான்** - ப்ரும்மா, **உய்விரதம்** - உஜ்ஜீவிப்பதற்குக் காரணமான வ்ரதம், **ஒன்றின்றி** - ஒன்றுமில்லாமல், அதாவது உபாயாந்தர ஸூந்யராய், அடைந்தார் - ஸரணமாக அடைந்தவர்கள், உய்ய - உஜ்ஜீவிக்கும்படி, ஒரு விரதம் - ஒப்பற்றதான ஒரு வ்ரதத்தை, அதாவது ' நீள் விரதம்' என்றும், உஹாநெதக் வ்ரதம் உஹ (ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம) என்றும் சொல்லப்படுகிற வ்ரதத்தை, இங்கு ' ஒரு ' என்றது பகவானுக்கு ஸரணாகத ஸம்ரக்ஷணம் ஒன்றுமே வ்ரதம், வேறு வ்ரதம் இல்லையென்றபடி, அதாவது மாலி ஸுமாலி யுத்தத்தில் பட்டோடின மால்யவான், முதுகுக்காட்டி ஓடும் அளவிலும் பின் துடர்ந்து பாண ப்ரயோகம் செய்த பகவானைப் பார்த்து "நாராயண ந ஜா நீஷேக்ஷாகும் யஜும் ஸநாதநம்" (நாராயண ந ஜா நீஷேக்ஷாத்ரம் த்ரம்மம் ஸநாதநம்)- என்று கேட்க, பகவானும் ததேதநுஹாஹுதெ (ததே ததநஹபால்யதே) என்றிறே பதில் உரைத்தது, அதாவது ' நீயும் என்னை நாராயண என்று கூப்பிட்டாய், அந்த நாராயண த்ரம்மானது ஸரணாகத ஸம்ரக்ஷணமே, அததையே நாம் இப்பொழுது பரிபாலிக்கிறோம்' என்று ஸமாதானம் அருளிச்செய்தாராயிற்று, அன்றிக்கே ஒருகாலத்திலும் ஒருவராலும் ஒருபடியாலும் கலைக்க முடியாத விரதம் என்றபடி. இந்த விரதத்தினுடைய விஸேஷத்தை ' இது தான் ஒதுமிருக்காலும் எழின் முனிவர் நினைவினாலும் இவையறிவார் செயலுடன் என் இசைவினாலும் நெருக்காத நீள் விரதம் எனக்கொன்று' என்று இவர் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே. **தான் கொண்ட** - தான்

அங்கீகரித்த, அதாவது தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்கள் ஒரு விரதமும் அனுஷ்டிக்க வேண்டாதபடி பண்ணுகிறான், அவர்கள் பல வாதங்களைச் செய்து பெறவேண்டும் பலங்களை எல்லாம் தான் ஒருவனே கொடுத்தருளுகிறான் என்றதாயிற்று, **உயர்ந்த** - இவ்விதமாக ஆஸ்ரீதர்களை ரக்ஷிப்பதில் ஸர்வோத்தக்ருஷ்டரான, **மாலை** - ஆஸ்ரீதர்களிடத்திலுள்ள வ்யாமோஹமே ஒரு வடிவு கொண்டாப் போலே இருக்கிற பகவானை, ' மாலே மணிவண்ணா ' என்று உபநிஷத்து உத்கோஷித்ததினே, **செய்** - அனுஷ்டிக்கப்பட்ட, **விரதம், ஒன்றாலும், தெளியகில்லா** -- ஸாக்ஷாத்கரிக்கமுடியாமையினால் உண்டான, **சிந்தையினால்** - துக்கத்தினாலே, **பொய்விரத நிலமெல்லாம்** - தன்னிடத்தில் செய்யப்பட்ட வ்ரதங்கள் எல்லாம் பலிக்காமையினாலே பொய்யான வ்ரதத்தையுடைய பூமி எல்லாவற்றையும், **போயே மீண்டு** - அங்கங்கு போய்த் திரும்பி வந்து, ' **போயே** ' என்றது போகாத இடமே இல்லை என்றபடி, **இதுவே** - இந்த ஸத்ய வ்ரத சேஷத்திரமே, **புண்ணியத்துக்கு, புகல்** - உபாயம், **என்று** - என்று நிரூபித்து, **சேர்ந்த** - வந்தடைந்த, **மெய் விரத** - ஸத்ய வ்ரதமாகிற, நன்னிலத்து - நல்ல சேஷத்திரத்தினுடைய, **மேன்மை** -- உத்கர்ஷத்தை, அதாவது, **ஏற்றி** -- ஸ்தோத்திரம் செய்து, **வேதாந்தவாசிரியன்** - வேறு ஒருவருக்கும் கிடைக்காத வேதாந்தாசார்யர் என்கிற பிருதையுடைய இந்த ஆசார்யன், **விளங்கினானே** -- ஸர்வோத்தக்ருஷ்டனாக ப்ரகாஸித்தான்.

சீராரும் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்,
தாராரருளாளர் தாள் நயந்து- சீராக
மெய்விரத நன்னிலத்து மேன்மை யிது மொழிந்தான்
கையில் கனி போலக் கண்டு. 29

சீர் - கல்யாண குணங்களினால், **ஆரும்** - பூர்ணமான, **தூப்புல்** - தூப்புல் குடியில் அவதரித்தருளின, **திருவேங்கடமுடையான்** - ஸ்ரீ வேங்கட நாதன் என்கிற திருநாமத்தையுடைய ஸ்வாமி, '**சீராரும்**' என்கிற விசேஷணத்தினால் ' வென்றி புகழ் திருவேங்கட நாதனென்னும் குருவாய் ' என்னப்பட்ட ஏற்றம் தெரிவிக்கப் படுகிறது, அந்தத் திருவேங்கடமுடையானும் தன்னை அடுத்த தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு இதுவே எல்லா மங்களங்களையும் கொடுக்கக்கூடியது என்று உபதேஸித்த இவர் விஷயமான தனியனிலும் ஸ்ரீமாந் என்னும் விசேஷணத்தை ப்ரயோகித்தானினே, **த ர ர்** - புஷ்பமாலைகளினால் பூர்ணமாயிருக்கிற, **அருளாளர்** - ஸ்ரீதேவப்பெருமானுடைய, **தாள்**-திருவடிகளை, **நயந்து** - ஆசைப்பட்டு, அதாவது அவைகளையே ப்ராப்யமாக அத்யவஸித்து, **மெய் விரத நன்னிலத்து** - ஸத்ய வ்ரத சேஷத்திரத்தினுடைய, **இது** - இந்த, **மேன்மை** - மாஹாத்மயத்தை, **சீராக** - குணங்களினால் நிறைந்ததாக, அதாவது வாக்ஷெயெ யெ உயாரம் (பாட்யே கேயே ச மதுரம்) என்கிற மேன்மை பெறுவதற்காக, **கையில்** - உள்ளங்கையில் வைக்கப்பட்ட, **கனிபோல** - பழத்தைப்போல, **கண்டு** - ஸாக்ஷாத்கரித்து, (வாக்ஷெயெயெ யெ யெ (பாணாவாமலகம் யதா) என்றது இங்கனுஸந்தேயம், **மொழிந்தான்** - சொன்னான். 29.

இப்படித் தாம் ஒரு க்ரந்தம் அருளிச்செய்ததற்குக் காரணத்தை நிரூபித்துக்கொண்டு நிகமனம் செய்தருளுகிறார் - " கவிகதக " (கவிகதக) என்றாரம்பித்து.

கவிகதக பஹுவஸ்து ஸெய்யுஷ
ஹாரூஷெஹாக்ஷெய்யுஷ |

ஸத்யவ்ரத ஶாஹாத்யூம் வுதநுத
ஹெதீதி ஶெஹெஹாரூம் ||

कविकथक पन्तुवक्त्र शैय्यन्त
गुरुश्लोक महनीयम् |

सत्यव्रत माहात्म्यं व्यतनुत

ललितमिति वेङ्कटेश्वरुः ||

கவிகதக பந்துவக்த்ர ஸ்த்ரைய்யந்த
குருஸ்த்ரிலோக மஹநீயம் |

ஸத்யவ்ரத மாஹாத்மயம் வ்யதநுத

லளிதமிதி வேங்கடேஸகுரு: ||

பதவுரை

கவிகதக பந்துவக்த்ர -- கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹம் என்கிற பிருதையுடைய, **த்ரையந்த குரு** -- வேதாந்தாசார்யன் என்னும், **வேங்கடேஸ குரு** -- ஸ்ரீ வேங்கடநாதனாகிற ஆசார்யன், **ரிலோக மஹநீயம்** -- மூன்று லோகங்களாலும் கொண்டாடத் தகுந்த, **ஸத்யவ்ரத மாஹாத்மயம்** -- ஸத்யவ்ரத சேஷத்திரத்தின் மாஹாத்மயத்தை, **இதி** --இந்தவிதமாக, **லளிதம்** -- எளிதாக, **வ்யதநுத** --செய்தார், அதாவது ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் கடினமாயிருந்ததை எல்லாரும் ஸுலபமாய் அறியக்கூடியதான த்ரமிட பாஷையில் ராக தாளத்துடன் அனுஸந்திக்கும்படி அருளிச் செய்தார். ஆக இதுவே இந்த க்ரந்த நிர்மாணத்திற்குக் காரணம் என்பதும் ஸுசிப்பிக்கப் பட்டதாகிறது.

ஐதி கூவிதாக்கிசு வலிவ்ரஸு வஸவதனூஸூதனூஸூ

ஸ்ரீவெஹ்நாஸஸூ ஸ்ரீஜெஹ்நாஸஸூ ஸூதிஷு

||ஸ்ரீ ஹஸ்திமிரி ஜாஹாதூ ஸஸூணம் ||

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஸ்ரீவேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீமத்வேதாந்தசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் ஸம்பூர்ணம் ||

||ஸ்ரீஜெநிமஜாஹ ஜஹா ஜெஸிகாய நஜ: ||

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹா தேஸிகாய நம

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

வ்ரஸூ ஸ்ரீஜுவ ஜெஸிகுஜணி ஸ்ரீஜநுதாரொதுவ

ஹஸ்திக்ஷாயாரவெஹவஸூ விவூதிம் யதெமூரொ: வாக்யோ: |

கஸ்சிஸ் ஸ்ரீநியிக்ஷணாலியஜுநே ராப்யாயிதொ ஜ்ஷிஷி:

ஸ்ரீஜெஸிகு ஜிவூஸூகதி விவூதி வூவூத விவூதிஜாநு ||

स्वस्ति श्रीमुख चैत्रे देशिकमणि श्रीजन्मतारोत्सवे

हस्तिक्ष्माधरवैभवस्य विवृतिं धत्तेगुरोः पादयोः|

कश्चित् श्रीनिधिलक्षणाभिधमुने राप्यायितो दृष्टिभिः

श्रीमद्देशिक दिव्यसूक्ति विवृति व्याख्यात विख्यातिमान् ||

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமுக² சைத்ரே தே³ஸிகமணி ஸ்ரீஜந்மதாரோத்ஸவே

ஹஸ்திக்ஷமாத⁴ரவப⁴வஸ்ய விவ்ருதிம் த⁴த்தேகு³ரோ: பாத³யோ: |

கஸ்சித் ஸ்ரீநிதி⁴லக்ஷமணாபி⁴த⁴முநே ராப்யாயிதோ த்³ருஷ்டிபி⁴:

ஸ்ரீமத்³தே³ஸிகு தி³வ்யஸூக்தி விவ்ருதி வ்யாக்²யாத விக்²யாதிமாந் ||

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத் விஷயம்
பண்டித பூஷணம் தேசிக தர்ஸநாசார்யர்
ஸ்ரீ உ.ப.வே. மஹாமஹோபாத்யாய

நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்

வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

|| ஸ்ரீதெ நிமலான ஊறா ஷெஸிகாய நஃ ||

|| ஸ்ரீதெ ஸ்ரீநிவாஸ ராஜாநுஜ ஊறா ஷெஸிகாய நஃ ||

